DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 69 • 14 Ağustos '99 • 5 DM

Gün genel grev genel direniş günüdür!

Yıkım yasaları geri çekilinceye kadar kesintisiz direniş!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Genel grev-genel direnişi kararlılıkla örgütleyelim! 4
Tahkime karşı tahkimci muhalefet . . . 7
Danıştay'lı tahkim muhalefeti 8
İşçi sınıfı bir haini kaybetti 9
Sınıf hareketi 10-15
TKİP Belgeleri: Sınıf hareketi ve çalışması/3 (orta sayfa). 16-20
Son siyasal gelişmeler/6 21-25
Kürt halkının kurtuluş özlemi yok edilemeyecek! 26
Harold Koh Kürdistan'da ne arıyor? 27
Rusya: Siyasal kriz derinleşiyor. . . . 28
İran: Halk hareketinin dünü ve bugünü. 29

Kızıl Bayrak
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:69 ● 14 Ağustos 1999
Fiyatı: 5 DM.
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr
Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık İSTANBUL Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım: BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22, **Kartal**/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604 Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/**ANKARA** Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 **KAYSERİ**

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt. No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33 **Gebze**/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1 **ZONGULDAK** Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 **İZMİT**

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59 **ANTAKYA** Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı :.....
Soyadı : .....
Adresi :.....
.....
Tel :.....

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
***TL İçin :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.**
***İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.**
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

Emperyalist tahkimi kırmak için direniş ateşini körükle mücadeleyi sertleştir

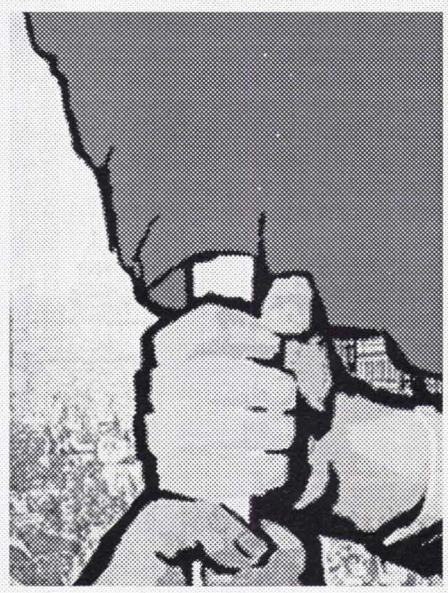

Gazetemizin son hazırlıklarının tamamlanmak üzere olduğu şu saatlerde, işçi ve emekçiler alanlarda direniyor. Sistem ise, bir yandan sosyal güvenlik yasasını bir an önce meclisten geçirmek için "zorunlu mesai" uygularken, diğer yandan sınıfın direnişini şiddetle bastırmaya çalışıyor. İşçi-emekçilerin Kızılay Meydanı'na girmesini engellemek için, polise asker takviyesi yapıyor.

"Bağımsız" Türk devletinin askeri-polisi, "vatanın bölünmez toprakları" üstünde, İMF politikalarının en kararlı savunuculuğunu yapıyor. İşçi sınıfının emperyalist tahkim ve köleliğe karşı direncini silah gücüyle bastırmaya çalışıyor.

Ama bunlar bir aykırılık değil. Tarih hep böyle tezahür ediyor. İlk emperyalist savaşta da bu topraklarda hükümranlığını sürdüren devlet(Osmanlı) emperyalist işgalcilere kucak açarken, yine işçi sınıfı karşı çıkıyordu. İstanbul'da işgale karşı tek örgütlü direnişi, 1 Mayıs gösterisinde işçi sınıfı gerçekleştirmişti.

Bugün de Türkiye işçi sınıfı tarihi bir görevle karşı karşıya. Sermayenin yeni saldırı programıyla yok edilmeye çalışılan sadece sınıfın kimi ekonomik hakları değildir. İşçi sınıfıyla birlikte, tüm ülkenin geleceği ipotek altına alınmaya çalışılmaktadır. Emperyalist devlet ve tekellerle elele veren sermaye devleti ve 57. hükümeti, ihanet çukuruna boğazına kadar batmış durumdadır. Ecevit istediği kadar "haksızlık ediyorlar" desin, hükümeti vatana ihanetten çoktan yargılanıp suçlu bulunmuştur.

Siyasi iktidar sahiplerinin satışa çıkardığı vatanın savunması ise, her zamanki gibi işçi ve emekçilere düşmektedir.

***

Direnen işçi ve emekçilerin siyasal bilinçli ve örgütlü üyeleri olarak komünistler, mücadelenin içiynde ve en önünde yer almayı sürdürüyor. Dolayısıyla da iktidarın ve kolluk güçlerinin hedefi olmayı.

12 Ağustos günü İstanbul Kadıköy'deki eylemin bitiminde, gazetemizin Kartal bürosunda çalışan İmdat Babalık gözaltına alındı.

Aynı gün akşam saatlerinde ise merkez büro çalışanımız Esra Armağancı ile okurumuz Musa gazete satışı sırasında gözaltına alınarak İstanbul Emniyet Müdürlüğü TMŞ'ne götürülmüşlerdir.

Sistemin bu ve benzeri yaptırımları devrimcileri hiç bir zaman mücadeleden alıkoyamadı. Bundan sonra da alıkoyamayacağı açıktır. Bunu sistem de çok iyi bildiğine göre, anlaşılan, kısa süreli dahi engellemiş olmayı kâr saymaktadır.

Fakat bunlar yanlarına kâr kalmayacaktır.

kitapçılarda...

H. FIRAT
Program sorunları üzerine konferanslar
Bağımsızlık ve Devrim
EKSEN YAYINCILIK

H. FIRAT
Demokrasi, Devrim ve Oportünizm
EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gün genel grev-genel direniş günüdür!

Yıkım yasaları geri çekilinceye kadar kesintisiz direniş!

24 Temmuz'da sınıf gücümüzü gördük, gösterdik. Direniş taleplerimizi haykırdık. Sesimizle ve eylemimizle sadece milyonlarca işçinin ve memurun değil, sermaye iktidarı altında ezilen sömürülen on milyonlarca emekçinin çıkarlarının temsilcisiydik. İMF uşağı hükümeti kazanılmış haklarımızdan elini çekmesi için son kez uyardık. Haklarımızı mezara gömerek geleceğimizi karartmak isteyenlerin genel grev-genel direniş eylemiyle püskürtüleceğini dosta da düşmana da ilan ettik.

Söz çoktan bitmişti. 24 Temmuz ile birlikte uyarı eylemi de geride kaldı. 24 Temmuz'un hemen sonrasında artık atılması gereken direniş adımı genel grevdi. Bunu bekliyorduk, bunu istiyorduk. Dalga dalga gelen yıkım saldırısının başka türlü geri püskürtülemeyeceği gün gibi ortadaydı. Ama tam da bu yüzden, genel grevin önünü kesmek ve direnişi daha fazla alevlenmeden kırmak için Türk-İş'li ve Türk Kamu-Sen'li sendika ağaları alışık olduğumuz ihanet manevralarını sergilediler. Hükümet ile anlaştıklarını açıkladılar.

Ama bu sefer hain hesapları tutmadı. Ters tepti. İhanet girişimi karşısında, yüzbinler "uzlaşma yok, direniş var" şiarını yükselttiler, siz yoksanız biz varız, direnişe devam edeceğiz, saldırılara boyun eğmeyeceğiz, dediler. Mücadeleyi elden bırakmadan sendika ağalarına lanet okudular. Bunun üzerine İMF uşağı hükümet ile sendika ağaları inisyatifi hepten elden kaçırma korkusuna düştüler. Genel grev kapıdaydı. Hem de başında sendika ağalarının olmadığı bir genel grev! İşte onların en büyük kabusu da buydu. İşçilerin bu yola hiç mi hiç girmemesi, kendi sınıf gücünü kendi nasırlı elleriyle örgütlemeye hiç mi hiç alışmaması gerekiyordu! Ve bu yüzden hemen yeni bir tezgah çevirmek zorunda kaldılar.

İhanet hançerleri ellerinde kırılan Türk-İş'li ve Türk Kamu-Sen'li sendika ağaları kuyruklarını kısıp yüzleri bile kızarmadan Emek Platformu'na geri döndüler. Elbette genel grev- genel direniş için değil. Tersine, direnişin başını boş bırakmamak, dizginleri elde tutmak için. Ve punduna getirip direnişi kırmak için. Öncelikle direnişi soğutmaya alma işini önlerine koydular. Türk-İş bürokratları göstermelik bir "eylem" salvosu çekti. Arkasından hükümet Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı'nı, yeniden gözden geçirmek üzere ve şimdilik kaydıyla, geri çektiğini açıkladı. Sendika ağaları ise hükümetle anlaşma halinde direnişi kızağa çektiler.

***

Bekleyiş dayatıldı. Eller şalterden çekildi, ayaklar sokaktan kesildi. Ama bu arada İMF uşağı hükümet tabi ki beklemedi. Bizim duraksamamızdan da cesaret alarak saldırılarına tüm hızıyla devam etti. Bu bir haftalık sürede fırsat bu fırsat diyen vatan satıcıları ellerini çabuk tuttular. Hakkını arayanın karşısına dikilip "vatan, millet" diye yaygara yapmayı iyi bilen bu işbirlikçiler, vatanın, milletin yanısıra emeğin insanca yaşam haklarının üzerine diktikleri "satılık!" levhasının yerine "satılmıştır!" tabelasını astılar. Emperyalist efendilerinin buyurduğu tahkim yasasını yangından mal kaçırır gibi mecliste görüşmeye aldılar ve bunu yasalaştırmak üzereler. Mezarda emeklilik yasasını şimdilik kaydıyla rafta tutarken, onun yerine emperyalistlerin vahşi talan fermanını boynumuza astılar. Geleceğimize bir ipotek de buradan koydular.

Aynı hafta içinde akaryakıt ürünlerine peşpeşe büyük zamlar yapıldı. Bu, iğneden ipliğe her şeyin fiyatının katlanarak artması demek. Cebimizdeki son kuruşun da çalınması demek. Bu, %20'lik zam sadakasının bile buharlaşıp uçması demek. İşçi sınıfı ve emekçilerin sırtına vurulmuş yeni bir yük oldu bu zamlar.

Sendika ağalarının direnişi neden kızağa çektiği, böylelikle neyi umduğu gün gibi açıktı. Amaçları bir yandan saldırıda sıra değişikliğine giderek tahkim yasasını öne almaktı. Görüyorlardı ki eylem eskisi gibi hava boşaltmıyor, tersine direnişi büyütüyordu. Ve direniş sadece mezarda emeklilik yasasına karşı değil, özelleştirme ve tahkim saldırılarına karşı da genişliyordu. Umuyorlardı ki, eylemlere ara verilmesi ile öfkemiz yatışacak ve direniş bu sayede kırılacak. Ama tahkim ve zam darbelerini bu arada vurmuş olsalar da, daha ötesinde umduklarını bir kez daha bulamadılar. İşçiler ve emekçiler bu bekleyişin hesabını sormaya başladılar.. Ve yeniden eyleme geçmek için hareketlendiler. Bunun üzerine Emek Platformu 1 günlük iş bırakma eylemi kararı aldı.

Direniş duraklayınca saldırı eli yeniden kuvvetlenen, tahkim ve zam darbelerini bu sayede peşpeşe devreye sokan sermaye hükümeti, Emek Platformu'nun eylem kararı alması karşısında dişlerini göstermeye başladı. Emperyalist efendilerinin her isteğine kuyruk sallayanlar, İMF'nin teftiş heyeti karşılarına geçince süt dökmüş kediye dönenler, hakları için direnen işçi sınıfını ise arsızca tehdit etmeye kalktılar. Ecevit açıkça, tahkime hayır sloganları atıp da yüksek devlet politikalarına burnunu sokmak, sokaktaki baldırı çıplakların işi değildir demeye gelen sözler etti, emekçilere hakarete yeltendi. Anlaşılıyor ki, emperyalizmin işbirlikçileri işçi sınıfını ve onun mücadelesini fazla hafife alıyorlar.

İşçiler sormayacak mı sermayenin Ecevit gibi kocamış kurtlarına? Asıl "anarşiyi" yaratan kim? Haklarını korumak ve insanca yaşamak için direnenler mi, yoksa, kazanılmış hakların son kırıntılarını da mezara gömerek milyonları sefalete, açlığa, işsizliğe mahkum edenler mi? İşçiler sormayacak mı, eylemi haklı ve meşru olan kim? Özelleştirmeler, faiz soygunları, borç vurgunları, imtiyaz sözleşmeleri, tahkim yasaları, MAİ, MİGA vb. ile emperyalizmin yıkım programının acentalığına soyunan bir avuç sömürücü asalak mı, yoksa, bu yıkımın karşısına dikilip de ülkenin %95'inin çıkarlarını ve aydınlık geleceğini temsil edenler mi? İşçiler sormayacak mı, asıl dayatmacı olan kim? On yıllardır İMF-TÜSİAD "istikrar" programları yolundan şaşmayıp kasalarını tıka basa dolduranlar ve onların uşakları mı, yoksa on yıllardır sermayenin kriz yükünü sırtında taşıya taşıya canı çıkanlar ve "artık yeter!" diye isyan edenler mi? Bu sorular sorulacak ve yanıtı da sokaklarda, direniş alanlarında verilecek.

***

İMF uşağı ve işçi düşmanı hükümet, burjuvazinin ve emperyalist efendilerinin çıkarları ihya etmek konusunda kendince kararlılık gösterisi yapıyor. Hükümetin bu kararlılığını bozabilmek için, işçilerin de kendi çıkarlarını korumakta en az düşmanları kadar kararlı olmaları gerekiyor. Bu kararlılık ise, üretimden-hizmetten gelen gücünü, saldırı yasaları meclisten kayıtsız şartsız geri çekilene kadar kullanarak ortaya konulabilir.

Masa başında uzlaşarak hakları koruma beklentisi hayaldir. Hükümetin uzlaşma masası kazanılmış hakların ne ölçüde kurban edileceğinin pazarlık masasıdır. Ama bu saldırıyı daha az yara bere ile atlatmakla işçi sınıfının ve emekçilerin hiçbir sorunu çözüme kavuşmuş olmuyor. Kazanılmış haklarımızı korumak için sonuna kadar direnmeliyiz. Sendika ağaları sahneledikleri kayıkçı dövüşü ile işçi sınıfını oyalamaya, yormaya, güçsüz ve moralsiz bırakmaya ve böylece direnişi içten içe kırmaya çalışıyorlar.

Artık 24 Temmuz'un gerisine düşemeyiz. Uyarı eylemleri yaptık. Bu dilden anlamadılar. Yanıtları, önce uzlaşma kılıfı içinden çıkan ihanet hançeri oldu. Arkasından ise sendika ağaları direnişi uzlaşma kızağına çekmişken fırsatçıların tahkim ve zam darbelerini şiddetle indirmeleri oldu. Bununla kalmadılar; işçi sınıfını eylemlere son vermesi ve haklarını uysalca teslim etmesi için uyarmaya, tehdit etmeye, hakaret etmeye başladılar. Biz ileri atıldık onlar duraksadılar. Biz duraksadık, onlar ileri atıldılar. Tehditlerle, hakaretlerle direniş kararlılığımızı kırmaya, direniş saflarımızı bölmeye çalışıyorlar. Eğer bir geri adım daha atarsak, iyicene tepemize çullanacaklar. Yapmamız gereken; tüm gücümüz ve kararlılığımızla, saldırıları geri püskürtmek için ileri atılmaktır.

Bu hakaretleri, tehditleri de saldırı paketleriyle birlikte sahiplerine geri iade etmenin yolu, direnişi daha ileri bir kararlılıkla yükseltmekten geçiyor. Bu çerçevede sonuç alıcı bir genel grevi bir an önce örgütlemekten geçiyor. 24 Temmuz'da yüz binlerce işçi ve emekçi, talepler kabul edilinceye, saldırı yasaları meclisten kayıtsız şartsız geri çekilinceye kadar kararlılıkla sürecek bir genel grev için yemin etti. Bizim İMF uşaklarına, işçi düşmanlarına karşı sözümüz çoktan bitti. Bütün iş, sınıf gücümüzü örgütleyip, haklarımıza uzanan ve ülkeyi emperyalizme peşkeş çeken elleri geri püskürtmektir. Genel grev sonuç alıcı bir direnişin yegane yöntemidir. Bütün iş, sonuç alıcı bir genel grevi başarıyla örgütlemektir.

Sonuç alıcı bir genel grevin örgütlenmesine sendika ağaları değil, öncü işçi ve emekçiler ile direnme yanlısı sendika ve sendikacılar önderlik edebilir. Bunun için güçlerimizi birleştirmeliyiz. Bekleyecek bir günümüz, boşa geçirelecek bir saatimiz bile yoktur. Kayıkçı dövüşü çözüm değildir diyen her öncü işçi ve emekçi, genel grev komitelerini ve platformlarını örgütlemek için bugün bir adım öne çıkmak sorumluluğuyla yüzyüzedir.

Öncelikli görev meclisteki saldırı yasalarını sahiplerine geri iade etmektir. Ama iş bununla bitmeyecektir. Karşı karşıya olduğumuz saldırı ne emeklilik yaşından ne prim gün sayısından, ne de sosyal güvenliğin tasfiyesinden ibarettir. Sermaye topyekün saldırıyor. Her bir cepheden saldırıyor. Toplumu ahtopot gibi saran hortumlarıyla saldırıyor. Vahşice ve kesintisiz saldırıyor. Bir elini masanın üzerine koyup uzlaşma, anlaşma, taviz sözleri ile bizi oyalarken, diğer eliyle masa altından cebimizi boşaltmak için saldırıyor.

Bu yüzden direniş, sadece bir günün, sadece bir haftanın değil, içine girdiğimiz bütün bir dönemin davranış tarzı olmak zorundadır. Haklarımızı korumak ve geleceğimizi kazanmak için, devrimci sınıf mücadesini örgütlemekten başka bir yol yoktur. Bu ise öncü işçi ve emekçiler için gerçek bir devrimci silkinme ve cesaretle ileriye atılış sorumluluğu demektir.

Genel greve önderlik edecek kuvveti ve enerjiyi toplamak, emperyalizm ve işbirlikçileri karşısında haklılık kadar, boyun eğmeme ve dişe diş mücadeleyle kazanma bilincine ve iradesine sahip olmakla mümkündür. 24 Temmuz yol gösteriyor. Yüz binler genel grev diyor. Milyonlar öfke soluyor. Bütün iş önderlikte düğümleniyor.

Devrimci sınıf gücümüzü görelim, bu gücü bir an önce örgütleyelim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Uzlaşma manevralarıyla oyalanmayalım!

Genel grev-genel direnişi kararlılıkla örgütleyelim!

İşçi sınıfı ve emekçilere dönük "sosyal güvenlik reformu", "özelleştirme" ve "tahkim" saldırıları sürüyor. İMF-TÜSİAD hükümetinin son hak kırıntılarını da gasp etmeyi amaçlayan bu saldırısına işçi ve emekçiler güçlü bir direnişle karşılık verdiler. Bu güçlü direniş sayesinde ESK şimdilik safdışı bırakıldı. Mücadele halihazırda "Emek Platformu" üzerinden sürüyor. Ancak bu arada Türk-İş bürokratları da boş durmuyor. Grev kırıcı rollerini sürdürüyorlar. Sermaye ile gizli ve açık pazarlıklar yürütüyorlar. Bu hainler 24 Temmuz eyleminin ardından Emek Platformu'nu devre dışı bırakarak bir kez daha hükümetle uzlaştılar ve hareketi satmaya kalktılar. Ancak tabanın şiddetli tepkisi ile karşılaştılar. İşçi ve emekçilerin eylemleri sürdürme kararlılığı bürokratlara ve efendilerine geri adım attırdı.

İşçi sınıfı ve emekçilere yönelen bugünkü saldırı cumhuriyet tarihinin en kapsamlı yıkım saldırısıdır. 12 Eylül döneminde bile saldırı bu düzeye ulaşmamıştır. Açılan saldırı paketinden çıkan "sosyal güvenlik reformu", özelleştirme ve tahkim yasası ile işçi sınıfı ve emekçilerin gelecekleri tümden karartılıyor. Sosyal güvenlik yasası ile SSK'nın tasfiyesi ve emeklilik hakkının gaspı hedeflenirken, özelleştirmelerle sağlık, eğitim vb. hizmetlerden yararlanma hakkı tümden ortadan kaldırılmak isteniyor. Tahkim yasası ile de burjuvazi, kendi yargı organlarını bile devre dışı bırakarak, Türkiye'nin ekonomisini ve maliyesini, yeraltı ve yerüstü tüm zenginlikleri emperyalistlerin tam denetimine sunuyor.

Sendika bürokrasisi pazarlıkları neyin üzerine yapıyor?

Saldırılar bu düzeydeyken işçi sınıfının bugünkü biricik örgütlülüğü olan sendikaların başına çöreklenmiş sendikal korucular sermaye ve hükümetle uzlaşmaya çalışıyorlar. Sınıfın yoğunlaşan tepki ve öfkesini "uzlaşma", "taviz koparma" vb. beklentiler ile boğmaya, mücadele konusundaki kararlılığını kırmaya çalışıyorlar. Sınıfın genel grev yönündeki yoğun isteğini görmezlikten gelerek hükümetle sürekli "pazarlık" zemini arıyorlar. İşyerlerinde, bölgelerde kendiliğinden gelişen eylemleri (saldırıyı gerçek anlamda göğüsleyebilecek olan ve sınıfın genel kitlesinin de talebi olan) genel grev hazırlığına çevirmek yerine, merkezi eylemlerde güç gösterisi ile sınırlı tutarak hava boşaltmaya çalışıyorlar.

Genel grevden sendika ağaları da en az sermaye ve devleti kadar korkuyor. Çünkü işyerlerine dayalı birim örgütlülüklerinin üzerinden gelişecek bir genel grev sendika bürokrasisinin de aşılması demektir. Bu nedenle bürokratlar tüm çabalarını işçi ve emekçilerin enerjisinin ve savaşma gücünün açığa çıkmasını engellemeye, hareketi en geri direnme çizgisine çekmek noktasında yoğunlaştırmışlardır. İşçi ve emekçileri oyalamak, süreci uzatmak ve zamanla hareketi yorup kırmak! Bürokratların yapmak istedikleri budur.

Türk-İş 24 Temmuz'dan sonra kapalı kapılar ardında sürdürdüğü görüşmelerden sonra hükümetin taviz verdiği yalanına sarıldı. B. Meral yaptığı açıklamada prim gün sayısı ve geçiş aşamaları ile ilgili olarak hükümetle anlaştıklarını söyledi. "58-60 yaş için genel grev mi yapılırmış. Kaldı ki yaş sınırı sorunu 30 sene sonrasının sorunudur" diyerek ihanetini haklı çıkarmaya çalıştı.

İşçi ve emekçilerin buna tepkisi çok sert oldu. İşçiler Türk-İş yöneticilerini hükümetin 4. ortağı ilan ederek Emek Platformu'nu mücadeleye devam etmeye çağırdılar. Türk-İş yönetimi tecrit konumuna düştü. Türk-İş bürokratlarının işçi sınıfı üzerindeki denetimlerini tümden yitirme tehlikesi hem burjuvaziyi ve hem de Türk-İş ağalarını telaşa düşürdü. Türk-İş içine yuvarlandığı tecrit çukurundan kurtulmak amacıyla yeniden Emek Platformu'na döndü ve 6 Ağustos'ta genel grev kararı alındı. Bu arada hükümet de tasarıyı geçici bir süre için geri çekti.

Tüm bunların perde arkasını görmek gerekir. Bu, Türk-İş ve sermayedarların kazayı hem genel grev olmadan, hem de Türk-iş bürokratları sınıftan tekme yemeden atlatmak için başvurdukları bir manevradır. Gerçekte bürokratlar sermaye ve hükümetle el ele, işçi sınıfı ve emekçileri teslim alma planları ile meşguldürler.

Hükümetle yürütülen pazarlıklar pek de işe yaramıyor, işler planlandığı gibi gitmiyor. Harekete geçen yüz binler ve hazır bekleyen milyonların beklentileri, öfkeleri, mücadele konusundaki kararlılıkları sermaye devletini ve işbirlikçisi sendika ağalarını zor durumda bırakıyor. İşçi ve emekçiler karşı karşıya oldukları saldırının sadece sosyal güvenlikle sınırlı olmadığını görüyorlar.

Öte yandan emeklilik yaşı üzerinden yürütülen tartışmalar tümüyle sahtedir. 58-60 yaş sınırı gösterildiğinin aksine sermayenin esneme olanağının olmadığı bir sınır değildir. Burada bilinçli ve sinsi bir politika yürütülmektedir. Yaş sınırı üzerinde bugüne kadar yapılan oynamalar da aslında sorunu ortaya koyuyor. Tasarı 65'den açıldı. Bunun inandırıcılıktan uzak olduğu düşünülmüş olacak ki, pazarlığa konu olmadan Ç.alışma Bakanı Y. Okuyan tarafından 62'ye çekildi. Daha sonra çeşitli pazarlıklar üzerinden 58-60'ta kilitlendi. Sendika bürokratları 50-55'i diyor, hükümet ise 58-60'ta ısrar ediyor. Bu tam bir kayıkçı dövüşüdür. Oysa işçi ve emekçilere yönelen saldırının kapsamı o kadar geniş ki, yaş sınırı 50-55 olsa da durum değişmiyor.

Gasp edilmek istenen haklar büyük bedeller ödenerek kazanılmıştır

Onlarca yıldır tırpanlanan, bugün ise son kırıntılarına kadar gasp edilmek istenen haklar, uluslararası proletaryanın kuşaklar boyu sürdürdüğü sınıf savaşımları ile kazanılmıştır. 8 saatlik işgünü, sağlık ve eğitimden ücretsiz yararlanma, sendikal ve siyasal örgütlenme hakkı, vb. için büyük bedeller ödenmiştir. Sosyal güvenliğin temeli işçiler arasında oluşturulan dayanışma sandıkları ile atılmıştır. Daha sonra gelişen sınıf mücadelesi sonucu burjuva devlet bir takım sosyal alanlara müdahale etmek zorunda kalmıştır. Bu bile yüzyılı aşkın bir mücadele ile elde edilmiştir. Bunlar işçi sınıfının toplam birikimleridir. Onun üzerinde sadece bugün yaşayan kuşakların değil, gelecek kuşakların da tasarruf hakkı vardır.

Bugün burjuva sendikacıları emeklilik yaş sınırı ve geçiş aşamaları için yürütülen tartışmalarda, "58-60 yaş 30 yıl sonrasının sorunudur", diyebiliyorlar. B. Meral haini bu bireyci burjuva ideolojisini utanmadan sınıf adına seslendirebiliyor. "Bizden sonrası tufan" mantığını sınıfa maletmeye çalışıyor. Oysa, 8 saatlik işgünü, eşit işe eşit ücret ve gelecek güvencesi için can veren Şikago işçileri; dünyanın ilk işçi devleti olan Paris Komünü ve bunun bedelini 70 gün barikatlarda savaşarak ödeyen Paris proletaryası; şanlı Ekim Devrimi için canlarını ortaya koyan Rus proletaryası, yıllarca sendikalaşma mücadelesi veren ve 15-16 Haziranları, DGM direnişlerini, Tariş direnişlerini yaratan Türkiye işçi sınıfı, 17-18 Haziran '95 Kızılay işgalini, 4 Mart '97 Kızılay direnişini yaratan kamu emekçileri, sadece kendileri için değil, gelecek kuşaklar için de savaşmışlardır. Bugün elimizden son kırıntılarına kadar alınmak istenen haklar, tüm bu mücadeleler sonucu kazanılmıştır.

Sendika bürokratları büyük bedeller ödenerek yaratılan bu tarihsel birikim üzerinde, işçi sınıfı emekçilerin kanı, emeği, alınteri üzerinde pazarlık yürütüyorlar. Bu pazarlıkların adı "toplumsal barış", "uzlaşma" oluyor. Bu pazarlıkları sözde burjuvaziden bir takım tavizler koparmak üzere yürüttüklerini söylüyorlar. Bugün sendikaların başına çöreklenmiş olan hainler bu tarihsel kazanımlar için hangi mücadeleyi yürütmüşler, hangi bedelleri ödemişler ki, onu pazarlık konusu yapabiliyorlar? Onlar bugüne kadar hep sınıfın kayıplarının altına imza atmışlar. Burjuvazinin her saldırısında işçi sınıfı ve emekçileri sırtından hançerlemişlerdir. Kendi lüks yaşamlarını da işçi sınıfının alınterinin, emeğinin ve kanının üzerine kurmuşlardır. Bunun için değil pazarlık yürütmeye, onların bizim adımıza konuşmaya bile hakları yoktur.

İşçi sınıfı genel grev-genel direnişi bizzat kendi elleriyle örgütleyerek, hem saldırıyı geri püskürtmeyi, hem de bu çeteleşmiş mafya artıklarını, asalakları sırtından atmayı başaracaktır.

Hava-İş Eğitim Uzmanı Munzur Pekgüleç ile yapılan röportajdan...

Kızıl Bayrak: Türk-İş, Hak-İş ve Kamu-Sen'in genel grev kararından dönmelerini nasıl açıklıyorsunuz?

Pekgüleç: Daha düne kadar birlikte hareket etmeyen sendikaların sosyal güvenlik yasa tasarısına karşı ilk kez asgari müşterek bir tutum aldıklarını ve bir eylemlilik gerçekleştirdiklerinde birilerinin rahatsızlık duyduklarını görüyoruz. Bugün bu üç sendika da patronların işçiler üzerinde böl-parçala-yönet politikası uyguladıklarını söylüyorlar ama ne yazık ki yine bu üç sendika bu politikanın sınıf içindeki ayakları, gözleri, kulakları olmuş durumdalar.

Ecevit Bir gün önce Bayram Meral'e genel grevin yasalarımızda olmadığını söylerken ertesi gün bakan Okuyan aynı B. Meral'i öve öve bitiremiyor.

Kızıl Bayrak: Peki bundan sonra bu sendikalar ne yapacak?

Pekgüleç: İşçilerin bu yasaya karşı kendiliğinden gelişen bu tepkiyi önlemeleri çok mümkün değil. Ama benim korkum hareketin başında bulunan bu kurumların hareketi başı boş ve örgütsüz bırakarak kırmaya ve bölmeye çalışmalarıdır.

Şunu açıkça söylemeliyim ki KESK ve DİSK'in Türk-İŞ'e rağmen eylemlerde ısrarlı ve kararlı olması bana göre çok inandırıcı değil. Şu anda DİSK tamamen örgütsüz bir noktadadır ve sendikal, politik bir rekabet sözkonusudur. Böyle bir fırsat bence değerlendirilmek isteniyor. Bu yüzden böyle hareket ediliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Vahşi yıkım programlarını yırtmak için direnelim!

200 kadar çokuluslu emperyalist tekel dünya ekonomisine hükmediyor. Toplam dünya üretiminin üçte birini, dünya ticaretinin üçte ikisini ellerinde tutuyorlar.

İkitelli medyasında konumlanmış üçüncü sınıf çokuluslu tekellerin ideologlarının lanse ettiği gibi, çokuluslu tekellerin "tüm insanlığı 21. yüzyılın yeryüzü cennetine taşıyan dev ama üretken tekeller" olduğu sanılmasın. "Dev ama refah üretken tekeller" çarpıtması, emperyalizm ve işbirlikçi sermaye iktidarı karşısında emek ve insan hakları için mücadele verenleri "dinazor" ilan eden sahibinin sesi liberal ideologların yalanlarının "bel kemiğini" oluşturuyor. İşi sadece yüksek teknolojiyle üretim yapmak olan ve ürettiği ile toplumsal refahı geliştiren, öte yandan elini kana, kire bulaştırmayan "namuslu" sermaye, hele sözkonusu olan sermayenin tekeller türü ise, bunların kalıntılarını "dinazorlar" müzesinde bile bulmak mümkün değil. Çünkü tarih böyle bir olguya tanık olmadı ve olmayacak da. '96 rakamlarıyla yıllık 34 trilyon doları bulan spekülatif (yankesici) sermaye dolaşımı ile bütün dünyanın zenginliklerini hortumlayan finans tekelleri de bu aynı çokuluslu tekellerin uzantıları.

Çokuluslu tekeller kapitalist devletleri her açıdan kendi çıkarlarının koruyucusu, kendi siyasetlerinin hizmetkarı haline getirmiş durumdalar. Türkiye'de olduğu gibi, dünyanın sayısız ülkesinin ekonomisi-maliyesi-bütçesi-derin devleti-yasaları-generalleri-çeteleri-ordusu-polisi-varsa kukla meclisi-yoksa kukla kraliyeti-medyası-sendika ağaları çokuluslu tekellerin aktif ya da pasif hizmetinde.

Hep birlikte örgütledikleri küresel yıkım ekonomisiyle dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin canına okuyorlar. Çokuluslu tekeller egemenliği altında dünya nüfusunun en zengin %20'si dünya gelirinin %85'ine el koyuyor. Bu en zengin %20 kelimenin gerçek anlamıyla dünyanın kanını emen asalak takımını oluşturuyor. Geriye kalan %80 ise, emeğinin haklarının, dünyanın zenginliklerinin, yani kendi sınıfının yarattığı ve gerçek sahibi olduğu değerlerin yanına bile yaklaşamıyor. Bu asalakların hizmetini karın tokluğuna görmek için kendisine bir iş kapısı bulabilen emekçiler "yeni dünya düzeni cenneti"nde şanslı sayılıyorlar. Geri kalanlar ise adeta kitleler halinde canlı canlı mezara gömülüyor. Çünkü çokuluslu tekeller tarafından posası çıkartılan Afrika kıtası örneğinde olduğu gibi, milyarlarca insan daha yaşarken insanlık-uygarlık tarihinin dışına atılıyor.

Çokuluslu tekellerin eli kanlı. NATO'nun, emperyalist savaşların asıl finansörleri ve kışkırtıcı zemin hazırlayıcıları bunlar. İMF, çokuluslu tekellerin sadece perde önündeki haciz memuru, mali polisi. BM gene bu çokuluslu tekellerin hizmeti altında. Yugoslav halkının başına düşen bombalardan Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ezilmek istenmesine, Afrika'da açlık nedeniyle kitlesel ölümlerden Türkiye'de sendikal örgütlenme haklarının gasp edilmesine, Filistin tipi sömürgecilik hizmetkarı "barış"tan ESK tipi sermaye hizmetkarı "işbirliğine" kadar, perde arkasında hep emperyalist tekellerin düzeni, çıkarları ve kolları var.

Hergün dünyadaki milyarlarca emekçinin sofrasından çalınan birer dilim ekmekler, İMF "istikrar" programları sayesinde birer-ikişer dolar halinde damlaya damlaya emperyalist tekellerin kasalarında toplanıyor. Bu yüzden dünyada 2 milyar insan, günde bir dolardan daha az bir gelirle yetinmek zorunda kalıyor. Sefaletin ötesinde ölüm sınırında yaşayan 2 milyar insanın gelirinin bir dolar artması, çocukların kuru ekmeğin yanında bir litre de süt içmeleri milyonlarca insanın yaşamını kurtaracak, ama çokuluslu tekellerin kârının günde 2 milyar dolar azalmasına neden olacak. Bu tür gereksiz harcamalar "çağdaş" dünyanın "modern" ekonomisinin gerekleri açısından "olacak şey değil!" İşçi sınıfı ve emekçilerin iş, beslenme, sağlık, eğitim, kültür, barınma vb. gibi insanca yaşamın asgari ihtiyaçları için kaynak ayırmak da "yeni dünya düzeni" altında "olacak şey değil!"

Bunun yerine çokuluslu tekeller, depolarında çürümekte olan yiyecekleri toplayıp, "açlara insani yardım" (WHO vb.) örgütlerini yıllık 100 milyon dolarla finanse ederek, "insan severliklerinin" reklamını yapmayı tercih ediyorlar! Bu 100 milyon dolar bir Patriot füzesi kadar etmiyor. Emperyalistlerin tam boyunduruğunu dayatmak için atılan Patriot füzeleri ise, emekçi halkların dökülen kanları üzerinden çokuluslu tekellerin kasasına akan milyarlarca doların yolunu düzlüyor.

İşte sermayenin devrimi bu! Emperyalist tekeller, 21. yüzyıla girmekte olan dünya topraklarını emek ve insan hakları mezarlığı haline dönüştürme yolunda hızla ilerliyorlar. Bunun çokuluslu tekeller ve onların her renkten, her dinden, her ulustan işbirlikçilerileri için anlamı ise, dünyayı bir uçtan bir uca saran bir saadet zinciri.

Emperyalizmin egemenliği altındaki dünyada hüküm süren tek bir anayasa var. Emperyalist tekellerin sınırsız sömürüsünün, dizginsiz yağmasının anayasası MAİ. Şimdi ülkemizde kağıt üzerindeki pürüzleri ayıklamak için gerekli düzenlemeleri yapmak istiyorlar. Nasıl ki işçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış hak kırıntılarını topluca mezara gömmek istiyorlar, aynı şekilde kamu yararı, kamu çıkarı vb. adı var kendi yok kavramları da defterden bütünüyle silmek istiyorlar. Bundan böyle örneğin TC (NATO-ABD) ordusu gibi, TC (MAİ-İMF) anayasası, TC (MİGA-TAHKİM) meclisi demek, gelinen yeri daha iyi açıklıyor. Bu, burjuva cumhuriyetin 75 yılın sonunda vardığı kaçınılmaz iflası ve çöküşü gösteriyor.

İkitelli medyası her kapsamlı saldırı öncesinde olduğu gibi bugün de "henüz ilk adımların atıldığını" iddia etseler de, Türkiye ekonomisinde ve siyasetinde "yeni dünya düzeni"ne geçiş süreci büyük ölçüde tamamlanmış durumda. Göstergeler bunu ispatlıyor. Türkiye'de nüfusun %5'inin cebini dolduran rant, faiz ve kâr payı, milli gelirin %80'ini alıp götürüyor. Tüm bu zenginlikleri emeğiyle yaratan ve nüfusun çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı ve emekçiler ise milli gelirden ancak %20 pay alıyorlar. Yanısıra 500 büyük tekelin kârları içinde üretim gelirleri her yıl daha da küçülürken, faiz ve rant gelirleri sürekli büyüyor. Ekonominin çarkları esasen üretimle değil, yılda 100 milyar doları aşan kirli-kanlı paranın serbest dolaşımı ile dönüyor. Silah ve uyuşturucu ticareti bizzat derin devlet eliyle örgütleniyor.

da yetinmeyen sermayenin ordusu, çoktandır emperyalizmin bölge çıkarlarının bekçiliği için kanlı savaşlara, talan seferlerine hazırlanıyor.

Devlet bütçesinin üçte ikisi borç ve faiz ödeneğine dönüşmüş durumda. Geri kalanlar içinde ise sermaye ordusunun kirli savaş harcamaları, ordu ve polis ödenekleri önemli bir yer tutuyor. Bütçeyi dolaylı ve dolaysız vergilerle sırtında taşıyan işçi sınıfı ve emekçilere dönük harcamalar ise sıfırı tüketme yolunda ilerliyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin iş, ücret, eğitim, sağlık, barınma, beslenme, kültür ihtiyaçları ise hiçe çevriliyor. İşbirlikçi sermaye iktidarı emperyalistlere bir dolar "borcu" zamanında geri ödemek konusunda kusur etmiyor. Bankaları, şirketleri kurtarmak için fonlar oluşturuyor. Yerli ve yabancı kökenli rantiyeleri yüksek faizli devlet tahvilleri ile besliyor. İşte tüm bunları yapabilmek için, işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamsal ihtiyaçlarının ifadesi olan tüm kazanılmış hakları ise ekonominin ve devletin kamburu ilan edip hedef tahtasına çakıyor.

Tablo gösteriyor ki, Türkiye ekonomisi birçok bakımdan "yeni dünya düzeni" ortalamasının üzerinde "yüksek" bir performansla çalışıyor. Büyük bir arsızlıkla pervasız saldırı programları hayata geçirilmeye çalışılıyor. Buna rağmen medyadaki satılık kalemler, "bu atılanlar henüz ilk adımlardır, henüz düze çıkmadık" diye bağırıyorlar. Gündemdeki ekonomik ve sosyal yıkım programı, nasıl bir vahşetin yolunu düzlemeye çalıştıklarının açık bir göstergesi.

İşçi sınıfı ve emekçiler için son derece ağır bir yıkım demek olan bu saldırıları boşa çıkarabilmenin tek yolu birleşik-örgütlü mücadeledir. Bu topyekun saldırı ancak topyekun bir genel direnişle püskürtülebilir.

Ya sosyalizm ya barbarlık!

Türkiye kapitalizmi hiçbir zaman emperyalizmden bağımsız bir gelişme süreci yaşamadı. Kapitalist gelişmenin yönü başından beri emperyalist dünya ile bütünleşme ve dolayısıyla bağımlılık doğrultusundadır. Eşit olmayan ekonomik ve siyasi konumlar için "karşılıklı bağımlılık" sözleri ise sadece emperyalizme bağımlılığı gizleyen bir "ulusal" gözbağı vazifesi görür. Burjuva milliyetçi gözbağlarını çıkartıp atmayanlar, zihinlerini de emperyalizmden bağımsızlaştıramazlar. Kapitalist temelde ekonomik bağımlılığın siyasal bağımlılık ile perçinlenmesi eşyanın tabiatı gereğidir. Bu istikamette yürümesi kaçınılmaz olan Türkiye kapitalizminin emperyalizmin boyunduruğu altına girişi bir an değil, bir süreçtir. Bir dönem için dışarıda dünya krizinin koşulları yüzünden, içeride ise kapitalist ekonominin temelini devlet eliyle atmanın ve bu zeminde ulusal burjuvaziyi palazlandırmanın gerekleri yüzünden, bu boyunduruk ancak '45'lerden sonra daha belirgin hale gelmiştir. Kapitalist gelişmenin tekelci egemenliği doğurması gerçeği kadar, tekelci kapitalist gelişmenin de emperyalizme bağımlılığı pekiştirmesi gerçeği de "ulusal kapitalizm" düşleri ile bertaraf edilemez.

Türkiye kapitalizmi 75 yıllık cumhuriyet ömründe giriş, gelişme ve sonuç evrelerini sergilemiştir. Sonuç evresi iflas ve çöküştür. Çöküş evresinin göstergesi on yıllardır gitgide derinleşen çürümedir. Ekonomik, sosyal, kültürel, kısacası toplumsal yıkımdır. Çöküş, dizginlerini emperyalizmin eline verip, onun yedeğinde bölgede kirli savaş maceraları peşinde koşturmaktır. Bu çöküşü ve yıkımı altetmenin bir tek yolu vardır. O ise işbirlikçi tekelci sermaye iktidarını devrimle yıkmaktır. Mezar kazıcılarımızın sınıf iktidarını mezara gömmek emperyalizmden bağımsızlığı kazanmanın da yegane yoludur.

Ya sosyalizm ya barbarlık şiarı, bugün Türkiye'nin de önündeki temel seçenekleri göstermektedir. Tabii ki işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin, ülkenin bağımsız, özgür ve aydınlık geleceğinin kazanılması ile birleşmiş yaşamsal çıkarları için. Diğerleri burjuvazinin global çöplüğünde kendilerine eşelenecek maddi ve manevi kırıntıları her zaman bulabileceklerdir. Türkiye kapitalizminin son 20 yıllık uzatmalı ömrünün işçi sınıfı ve emekçiler için adı "sefalet" olmuştur. Eğer sermaye iktidarı bir 20 yıl daha ayakta kalma imkanı bulursa, bu sefer adı "vahşet" olacaktır.

Çözüm mücadelede, iktidar devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Uluslararası tahkim":

Emperyalist tekellere dizginsiz ve kuralsız sömürü güvencesi

Son 25 yıllık dilime, burjuva cumhuriyetin çürüme evresine göz atmak, bugün gelinen yer kadar MAİ-MİGA'nın yol göstericiliğinde tahkim ile tutulan istikametin anlaşılmasına yardımcı olacaktır.

1970'lerin sonunda dünya kapitalist ekonomisinin bunalımını hafifletmek için yeniden yapılanmanın adımları atıldı. Emperyalizmin küresel kriz programı, dünya işçi sınıfı ve emekçilerini daha fazla sömürmenin, dünyadaki tüm zenginlikleri daha fazla yağmalamanın, dünya ölçeğinde sermayeyi, üretimi, ticareti sayısı ancak 200'ü bulan dev çokuluslu şirketlerin tekeli altına almanın programıydı. Bu sömürü ve yağmanın önünü açmak için ise emperyalizmin askeri-siyasi boyunduruğunu dayatmanın, bunun karşısındaki her türlü direnci ise zorbalıkla ezmenin programıydı.

Emperyalizme uşaklıkta zaten kusur etmeyen Türk tekelci sermayesinin sınıf iktidarı, emperyalizmin "yeni düzen" yolunu seve seve tuttu. 1980 öncesi uygulanan "ithal ikameci" ekonomik model de, ne kendi ulusal ayakları üzerinde duruyordu, ne de işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarlarını esas alıyordu. O da emperyalizme bağımlı ve onun güdümünde işleyen bir ekonomi idi. Döviz darboğazı başlayınca fabrikalar duruyor, ekonominin nefesi kesiliyordu. İktidar, burjuvazi adına 500 sermaye tekelinin, 500 sermaye tekeli adına da bunların en iri boylarının ve hepsini topladığında nüfusun %5'inin elinin altındaydı.

Ve tutulan "yeni düzen" yolu bu %5'in daha da palazlanmasının ve bu 500 sermaye tekelinin içinden üç-beş tanesinin ise emperyalist tekellerle ortaklık içinde dünya ölçüsünde daha üst basamaklara sıçramasının yoluydu. Bu yüzden tekelci sermaye iktidarı zaten göbeğinden bağımlı olduğu emperyalizmin "yeni düzen" yoluna istekle girdi. Uygulanan program popüler ifadesiyle İMF-TÜSİAD programlarıydı. Yani emperyalist tekellerin ve yerli işbirlikçilerinin programıydı.

Emperyalist tekellere kaynak transfer etmenin iki yolu

Bu "yeni yolda" bağımlı kapitalist ekonomilere biçilen başlıca misyon emperyalist tekellere kaynak transferi oldu. Bu transferin ise iki temel yolu vardı. Birincisi, dolaylı yoldan kaynak transferi idi. Yani emperyalist borç soygununa ek olarak faiz ve borsa vurgunu yolu.

24 Ocak ile girilen "yeni düzen" yolunda ilerlendikçe, ekonominin çarkları dış borç olmaksızın dönmez hale geldi. Ama dahası var. Ekonomi bir bütün olarak, işçi sınıfı ve emekçilerin hak ve kazanımları kamburundan arındırılmak suretiyle, dış borçlar adı altında hüküm süren emperyalist soygun çarkını döndürme karakteri kazandı. Türkiye kapitalizmi, emperyalizmin hizmetini gören bir taşeron ekonomisine dönüştü. Sadece sanayi üretimi değil, yanısıra devlet eliyle örgütlenen silah ve uyuşturucu ticareti de borçların ve borç faizlerinin ödenmesi amacına tabi kılındı.

Borç soygununun rantiye çarklarını döndürmek için, devlet elinin altında satılacak ne varsa haraç-mezat pazara çıkarmaya başladı. Üretenler, çalışanlar, işçiler, emekçiler, kendi emeğinin hakkından gitgide daha fazla mahrum bırakılmakla kalmadı, yanısıra, gasp edilen bu değerlerin en büyük dilimi ülke dışına, emperyalist tekellerin kasalarına aktı. İşbirlikçi tekeller de emperyalist saadet zincirinin içerdeki halkalarını oluşturdular. 500 tekel kârlarının gitgide daha büyük bir bölümünü rant gelirlerinden elde etmeye başladı. Sanayi üretimi azalmakla kalmadı, sanayi ve hizmet üretiminin ülke ekonomisine dönük yarattığı katma değer de sürekli azaldı.

Emperyalist tekellere kaynak transferinin ikinci yolu ise, onların dolaysız üretim yatırımları ve daha çok da satın almalar yoluydu. Ama emperyalist tekeller bu konuda ürkekti. 50 yıldır teşvik edilen yabancı sermaye yatırımı, gel demekle gelmiyordu. Türkiye'ye 45 yılda toplam 11 milyar dolar tutarında yabancı sermayenin dolaysız yatırımı oldu. Yatırım tutarı hiçbir yıl bir milyar doları aşmadı.

Çünkü uluslararası tekellerin sermayesi kıymetlidir. Borç soygunu ve borsa-hisse senedi vurgunu yoluyla her yıl on milyarlarca doları oturdukları yerden kalkmadan hortumluyorlar. Eğer dolaysız sermaye yatırımlarının azami kâr olarak geri dönüşünü güvencelemezlerse ve imtiyazlarının mülkiyet hakkını ömür boyu garanti altına almazlarsa adım atmıyorlar. Çünkü emperyalist tekeller devasa sermayelerini sokakta bulmamışlar. Bunun için nice askeri darbeler örgütlemişler, iktidarlar satın almışlar, nice kanlı savaşlar yürütmüşler, nice yağma seferleri düzenlemişler! Dünya işçi sınıfının gasp edilen yaşam hakları ve ezilen emekçi halkların oluk oluk dökülen kanları üzerinden o sermayeyi büyütebilmek için büyük zahmetler çekmişler! Bu yüzden talan sofrasının en alası önlerine hazır hale getirilmeden, ellerini dolaysız yatırım için ceplerine sokmuyorlar.

Emperyalist tekellerin dolaysız sermaye yatırımları için Türkiye'deki ön hazırlığı onlar adına işbirlikçileri, taşeronları, acentaları yürüttü. Emperyalist tekellerin mali polisi İMF her yıl bu "vatanseverleri" teftiş etti. Sofraya konulacak yeni garnitürleri gösterdi. Örneğin şimdi de işçi sınıfının sağlık ve emeklilik hakları bu sofranın mezesi yapılmak isteniyor.

Emperyalist tekellerin yatırımları için toprak nasıl düzlendi?

Asıl hazırlık işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik, sosyal, sendikal, demokratik haklarının gaspedilerek, ülkenin emperyalizm ve işbirlikçileri için dikensiz gül bahçesine çevrilmesi zemininde oldu.

Yanısıra özelleştirme buradaki temel bir adımı ifade etti. Örneğin emperyalist tekellerin enerji yatırımlarının önünü açmak için TTK kurumu tasfiye sürecine sokuldu. En kârlı ve ekonomik bakımdan en stratejik konumda olanlara ise devasa kaynaklar aktarılarak teknolojisi -özellikle telekomünikasyon alanında- yenilendi. Ama uluslararası tekellerin patenti altında yenilendi. Ankara'dan otoyol hattı, köprü ve GAP için koşullu çokuluslu tekel kredileri geldi, tabi ileride onlar tarafından devralınmak üzere!

Bu teknolojik yenilenme için alınan şartlı kredilerin yükü 20 yıl boyunca işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına bindirildi. Yanısıra işletmelerin kâr oranlarını arttırmak için işçi sayısı azaltıldı, işçi ücretleri düşürüldü. Çalışanların ekonomik ve sosyal hakları gasp edildi. Sendikal hak ve özgürlükler bastırıldı, sözleşmeli personel vb. uygulamalara geçildi. Tüm bu hak gaspları enerji ve telekomünikasyon alanındaki özelleştirmelere hazırlık içindi.

Hukuksal düzenlemeler yapıldı, yasal kılıflar hazırlandı. Yeni kurumlar oluşturuldu. Örneğin, emperyalist tekeller "ayak işleri" ile uğraşmayacağı için PTT'nin P'si ayrıldı, geri kalanı Telekom yapıldı. İşçi ücretleri emperyalist ülkelerdeki ücret düzeyinin onda biri iken, hizmetlerin tüketiciye fiyatı "dünya piyasasına" sabitlenerek liberalleştirildi. Elektrik, telefon vb. zamları dolar seviyesinde otomatiğe bağlandı.

Tüm bunlar ülkenin modern teknolojiye nihayet kavuşması ve böylece uluslararası rekabet gücünün artması, ekonomik refahın motor kuvveti olarak propoganda edildi. Altından çıka çıka emperyalist tekellere imtiyaz devri ve tahkim yasası çıktı!

Bu tür işletmeleri satın almak, mali olarak Koç'ların, Sabancı'ların boyunu aşıyordu. Koç ve Sabancı gibilerin payına, emperyalist tekellerden ortaklık kaparak, onun "ulusal" maskesini oluşturmak düşüyordu.

Emperyalist tekeller önce uşaklarına sofrayı hazırlattılar. Şimdi de sıra enerji, telekomünikasyon alanları başta olmak üzere sofranın başına oturmaya ve özelleştirmenin kaymağını yemeye geldi. Bu arada emperyalist tekeller benzer yatırımlar için aynı anda çok sayıda ülkeye sofra hazırlattılar ve uşaklarına "hangi sofra daha kârlı ise ve hangi sofranın yüksek kârı daha güvenceli ise oraya gideriz" tehditini savurmayı da ihmal etmediler. Bu tehdit karşısında işbirlikçi sermaye iktidarları, işçi sınıfı ve emekçilerin daha fazla canına okumak için birbirleriyle şiddetli bir rekabete tutuştular.

Emperyalist tekeller zaten yüksek kâr getirisinin olduğu alanlara tekel garantisi altında dolaysız sermayeye yatırım yapıyorlar. Bu şirketlerle içiçe geçmiş emperyalist finans tekelleri ise borç soygunları ve borsa vurgunları ile besleniyorlar. Bunun için

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dolaysız yatırımlar için adım, fahiş kâr oranlarını güvence altına almak koşuluyla atılıyor.

Yapılacak imtiyaz sözleşmesinin uygulanması sürecinde uyuşmazlık çıkması durumunda ise işi şansa bırakmak istemiyorlar. Emperyalist tekellerin kârı fahiş kâr demektir. Yanısıra dünya kapitalizminin bunalım dalgalarının derinliğine paralel olarak kâr düzeyini korumak için krizin faturasını ilgili ülke işçi sınıfı ve emekçilerinin sırtına yüklemek demektir. Bu ise, içerde sömürünün de, sefaletin de sınırı belirsiz bir vahşet düzeyinde örgütlenmesi demektir.

Vatan satıcılığı tahkimle değil,
özelleştirmeler ve imtiyaz sözleşmesiyle başladı

İşbirlikçi sermaye iktidarı yaptığı imtiyaz sözleşmeleri ile emperyalist tekellerin fahiş kâr düzeyini zaten peşinen kabulleniyor. Artık sosyal maskesini de üzerinden atan derin devlet aygıtı, emperyalist tekellere fahiş kârın gerektirdiği ekonomik-siyasi "istikrar" koşullarını sağlamayı zaten taahhüt ediyor. Son 20 yılın başarılarını bu açıdan referans gösteriyor. Elektrik, telefon vb. hizmetlerinin tüketiciye dönük yüzünde dolara endeksli ve otomatiğe bağlanmış zamları referans gösteriyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik sosyal haklarının mezara gömülmesindeki kararlılığını referans gösteriyor. Faşist darbeler, kitlesel katliamlar, kirli savaşlar, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı vb. üzerinden dış borçların on yıllardır kuruş aksamadan ödenmesini referans gösteriyor. İşçi sınıfını sırtından harçerleme işinin gizli devlet memuru olan sendika ağalarının becerisini referans gösteriyor. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin son geldiği noktayı referans gösteriyor, vb.

Ama emperyalist tekeller için belirli bir andaki fahiş kâr düzeyi yeterli gelmiyebiliyor. Yarın kriz koşullarında da yüksek kâr oranları için elinin serbest kalmasını istiyor. Yarın işçi sınıfı ve emekçiler emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı devrimci mücadelelerini büyüttüklerinde imtiyazları, mülkiyeti ve fahiş kâr oranının altına inmek demek olan her türlü zarar riski için kesin garanti istiyor. Bu yüzden Anayasa, Danıştay vb. gibi "ulusal" pürüzleri de devreden çıkarıp ihtilaf durumunda bütünüyle kendi güdümündeki hakemlerini tayin etmek istiyor.

Tahkimci devlet daha da derinleşecek!

Tahkim emperyalist tekellere hazırlanan ziyafet sofrasında yemeğin tuzu biberi. İkitelli medyasındaki tahkimci akıllılar, bir yandan emperyalist tekelleri sofraya buyur edip de diğer yandan tahkime itiraz eden akılsız kardeşlerini, liberal zeminde tutarsızlığa düşmekle suçluyorlar.

İşbirlikçi sermaye iktidarı, tahkim aracılığıyla, emperyalistlere "ömür boyu fahiş kâr garantisini" devlet eliyle yasal güvence altına almaya "evet" diyor. Devlet böylece emperyalistlere şu sözü vermiş oluyor: "Bizim gül bahçemizde ne diken, ne de ayrık otu çıkacak", "müşterilerimiz hizmetimizden yararlanırken en büyük memnuniyeti yaşayacak", "iç huzursuzluklar derin devlet eliyle bastırılacak, toplumsal muhalefetin başı da, gövdesi de ezilecek"!

Devletin emperyalist tekellere tahkim güvencesi vermesi ne demek? 5 yıl içinde 105 milyar dolar dış borç ödeme garantisi ne demekse, bu da o demek. Bu güvence ile uluslararası tekeller hamiline açık çek yazılıyor. Karşılığında emek ve insan hakları çağdışı ilan edilerek tedavülden kaldırılıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin insanca bir yaşam geleceği ipotek altına alınıyor. Kazanılmış ekonomik ve sosyal hak kırıntıları mezara gömülüyor.

Tahkimin özü, esası ve ruhu şu: Devlet, toplumsal muhalefeti başını ve gövdesini ezme, emperyalist tekellerin fahiş kâr taleplerine istikrarlı bir yanıt oluşturmak üzere işçi sınıfı ve emekçilerin posasını her zaman talep edilen düzeyde çıkarma güvencesini veriyor. Ve bunun adı istikrar oluyor. Bergama köylüsü dün direnişiyle Danıştay'a geri adım attırmak zorunda bıraktı. Yarın ne olacak? Geri adım atılmayacağı taahhüt edildiği için, devlet bu sefer direnişe mahal verip de emperyalist tekelleri ürkütmemek için gizli ve açık tüm terör güçlerini daha ileri bir düzeyde seferber edecek.

Sosyal yüklerinden arındırılan, iktisadi-mali yükümlülüklerini İMF'ye, yasama işlevini MAİ ve MİGA ve tahkime, ordusunu ABD'ye teslim eden devlet gene de işsiz kalmıyor. O temel göreviyle, işçi sınıfı ve emekçilerin hak ve özgürlükler mücadelesini bastırarak emperyalist tekellerin ve işbirlikçi sermayenin kârlarının istikrarını güvence altına alma göreviyle başbaşa kalıyor. Bu yüzden tahkimci devlet daha da derinleşecek!

Ama son sözü emperyalizmin dizginsiz sömürü hukuku ve bu hukukun koruyucusu olan faşist sermaye devletinin zorbalığı değil, işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci kurtuluş mücadelesi söyleyecek.

Tahkime karşı tahkimci muhalefet!

İşbirlikçi sermayenin astığı tabela:
"Bu vatan satılıktır!"

Bağımlı ülkelerin işbirlikçi burjuvazisi, emperyalist "globalizm" ile "yapısal" uyum içinde çürümüş sömürü düzenini ayakta tutmaya çalışıyor. "Ulusal egemenlik" adına 75 yıldır sömürü ve talan hakkını elinde tuttuğu ülke topraklarının üzerine "SATILIK" tabelasını çoktan asmış durumda. Bu tabelanın altında, ülkenin tüm yeraltı ve yerüstü kaynakları, tüm zenginlikleri ile üzerindeki 70 milyon nüfusu ve yanısıra işçi sınıfı ve emekçilerin mezara gömülen hakları da bulunuyor.

Sermaye cumhuriyetinin kuruluşu döneminde bile "bağımsızlık bayrağı" emperyalizmin kökünün kurutulması demek değildi. Türk burjuvazisi hiçbir zaman bağımsızlığı emperyalizmin ellerinden "kayıtsız şartsız" söküp alamadı. Aldığı kadarını da "millet" için değil, kendi sınıfının çıkarları için kullandı. 75 yıl sonra şimdi, bu "bağımsızlık" bayrağı kendisine yük olmaktadır. Türk sermaye tekellerinin kanı çoktantır dolar rengi kirli yeşil akmakta, vatanları ise kâr getiren her mekan olmaktadır. Ve bunlar gelinen yerde ülkeyi de, milleti de emperyalizmin eline kayıtsız şartsız teslim etmektedirler.

Ama Türk tekelci sermaye iktidarı emperyalizm tarafından zorla boyun eğdirilen ve kendi ulusuna, ülkesine ihanet etmek zorunda bırakılan müflis bir tüccar değildir. O kendi sömürü düzeninin gelecek güvencesini emperyalizmle daha ileri düzeyde bütünleşmekte görüyor. Palazlanmanın yolunu emperyalizmin ekonomik-siyasi-askeri tam boyunduruğu altına girip işbirliğini, uşaklığı daha da geliştirmekte görüyor. Ülkenin ekonomik ve sosyal yıkımı, toplumun çürütülmesi, emek ve insan haklarının mezara gömülmesi tekelci sermaye iktidarının umrunda değil. O bu durumdan sadece daha fazla istahlanıyor. Çünkü emperyalist efendileri gibi o da bu yıkımın kârıyla, rantıyla, faiziyle besleniyor. Peşkeşçi sermaye herşeye yıllık kâr-zarar bilançosunun penceresinden bakıyor. Bunda şaşılacak hiçbir şey yoktur. Çünkü ulusal liberal hayaller dünyası bir tarafa, namuslu bir kapitalizm yoktur. Çürümüş kapitalist düzenin önündeki tek çıkış yolu batağı derinleştirmektir.

Satılık vatanın satılmış kalemleri!

Zorbalığın yanısıra yalan borazanları da durmaksızın ötüyor. Örneğin İkitelli medyasındaki tüm sahibinin sesleri adeta birer gizli emperyalist tekel görevlisi gibi konuşuyor. Bu görevliler sadece, "kalkınma için, refah, demokrasi için tahkime evet!" diyen en utanmazlar kategorisinden de ibaret değil.

En utanmazlar arasında Gülay Göktürk var. Göktürk tahkime karşı muhalefetin yükselmiş olmasından, yüz binlerin eyleminden, onların saldırıyı püskürtme tehditinden, bunun efendilerinin keyfini kaçırmasından epey rahatsız olmuş. Tahkimi "yüreklice" savunmayanlara akıl hocalığı yapıyor. Bu solcu eskisi liberal şunları söylüyor:

"Düşünün ki, karşı taraf durmadan 'vatanı satmaktan', 'kapitülasyonları geri getirmekten','Lozan'ı delmekten', 'kamunun çıkarlarını uluslararası şirketlere peşkeş çekmekten', 'bağımsızlığın elden gidişinden' söz ederken siz boyuna 'ama şu kadar milyar dolar da para gelecek' diyorsunuz.

Bu biraz zayıf kaçmıyor mu?

Eğer siz, bu ideolojik saldırılarla ideolojik planda mücadele etmezseniz;

Örneğin, ulusal hukuk/uluslararası hukuk ilişkisinde çağdaş dünyanın geldiği noktayı kararlılıkla savunmazsanız, dünyada yaşanan ulusal bağımsızlıkların sınırlandırılması sürecinin 'daha özgür bir dünya, daha özgür insanlık' anlamı taşıdığını cesaretle ortaya koyamazsanız;

'Uluslararası tahkimin MAİ'ye geçişin ilk adımı' olduğunu 'deşifre' (!) eden ve MAİ'ye geçişi 'gizli bir emel' gibi takdim edenlerin karşısına MAİ'ye geçişi resmen ve alenen savunarak çıkamazsanız;...

Bireyin hak ve özgürlüklerinin 'kamu yararı' gerekçesiyle ihlal edilmesine ya da kısıtlanmasına cepheden karşı çıkmazsınız...

Bütün bunları yapmayı es geçip 'bağımsızlık elden gidiyor' diye bağıranların karşısına sadece 'ama şu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Danıştaylı tahkim" muhalefeti!

Tahkim bir kesim burjuvanın gururunu gerçekten incitiyor! Hatta intihara kadar sürüklüyor. Emperyalizme sadakatte ve hizmette kusur etmeyen, onun çıkarlarını bizzat "ulusal" devletin ve "ulusal" yasaların eliyle koruyan, bugüne kadar tek bir kuruş borcunu geri ödememezlik etmeyen bir ülkeden "tahkim" talebi onurlarına dokunuyor. Emperyalizmin sadık hizmetkârları olarak kendilerine güvenilmeyip ek teminat istemesine bozuluyorlar.

"Danıştay'lı tahkim isteriz" muhalefeti!

Cüzdanları ile vicdanları arasına sıkışıp kalmış bir diğer kesim ise, bir yandan "ulus" adına konuşmayı ve "bağımsızlık" sözlerini elden bırakmıyor. Diğer yandan ise "yabancı sermayeye evet, imtiyaza evet, tahkime de evet, ama imtiyaz sözleşmelerinin uygulanması sürecinde Danıştay'ın denetim yetkisi devam etsin" diyerek durumu idare etmeye, onurlarını görüntüde de olsa kurtarmaya çalışıyorlar. Sanki Türkiye emperyalizmden bağımsız ve bu bağımsızlığı da TC Anayasası ve Danıştay koruyor! Ve tahkim ile de bu bağımsızlık elden gitmeye başlıyor!

Burjuva aydınlar, işçi sınıfının, ezilen halkın böğrüne kadar saplanmış olan emperyalizmin-işbirlikçi sermayenin kılıcını on yıllardır göremiyorlar da, bunun ucu kıyıdan köşeden kendi vicdani ve cüzdani çıkarlarına hafifçe dokununca, "bağımsızlık elden gidiyor!" diye bağırmaya başlıyorlar.

Bu muhalefet, "emperyalizmin hizmetini biz zaten kendi devletimiz eliyle, kendi yasalarımız aracılığıyla layıkıyla görüyoruz, tahkime ne gerek var" muhalefeti olmaktan öteye gidemiyor. Dahası, bu "Danıştay'lı tahkim" muhlafetinin sivri ucu gene işçi sınıfı ve emekçilere dokunuyor. Bunlar "emperyalizme tahkimsiz bağımlılık" tezlerini haklı göstermek için, "bugüne kadar Türkiye'nin taahhüt edip de ödemediği tek dolar dış borcu var mı, bugüne kadar Türkiye'den zarar edip de gitmiş tek yabancı sermaye şirketi var mı?" diyerek işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına binenlere alkış tutmayı da ihmal etmiyorlar.

Emperyalizme ekonomik, mali, siyasi, askeri, kültürel bağımlılığa EVET, ulusal egemenliğin yok edilmesine HAYIR! İmtiyaz sözleşmelerine EVET, tahkime HAYIR! İmtiyaza, tahkime EVET, Danıştay'ın devre dışı bırakılmasına HAYIR! Yabancı sermayeye EVET, ulusal çıkarların gözetilmemesine HAYIR! Özelleştirmeye EVET, peşkeşe HAYIR! Dış borçların ödenmesine EVET, emperyalist soyguna, talana HAYIR! Kısacası, emperyalizme ve kapitalizme EVET, emperyalizmin-kapitalizmin istikrar tedbirlerine EVET, dolayısıyla emperyalizmin-kapitalizmin yıkım programına EVET, ama bunun yıkıcı sonuçlarına HAYIR! Böylece, çürümüş kapitalizmin çıkardığı pis kokuların ve yarattığı dehşetli yıkım tablosunun üzerine gül suyu döküp biraz iç ferahlatmaya çalışıyorlar.

Vicdanı ile cüzdanı arasına sıkışıp kalmış "Danıştaylı tahkimciler"in bu muhalefeti, bazı vicdansız tekelci grupların yağmadan kazançlı çıkma manevralarına da "ulusalcı" maske vazifesi görüyor. Ve "Danıştaylı tahkimciler" bu yüzden bazı tekelci grupların desteğini arkasında buluyor ve onların sözcülüğüne soyunuyorlar.

Örneğin *Cumhuriyet* gazetesi yazarı Mustafa Balbay tahkim karşısında neden acı duyduğunu şöyle ifade ediyor:

"Acı bir gerçek ile karşı karşıyayız. Yabancı yatırımcılar Türkiye'yi çok sevdikleri için gelmiyorlar. Kâr edebileceklerini düşünüyorlar. Bu da doğal. Ancak bunun da tüm koşullarını kendileri belirlemek istiyor. Uygulama sürecinde Türkiye hukukunun hiçbir şekilde devrede olmamasını istiyorlar.

Ecevit 'in tahkim devrimi aynen geçerse önümüzdeki dönem yaşanabileceklerden bir örnek verelim:

Bir enerji ihalesi yapıldı. Türk ortaklı bir çokuluslu şirket (ÇUŞ) ihaleyi kazandı. Yatırım bitti. Enerji satışı başladı. İş kârlı devam ediyor. ÇUŞ, yerli ortağı giderek çıkarlarına aykırı bulmaya başladı. Değiştirmek istedi. Yapabilir mi? Yapar. Çünkü, kimi sözleşmelere bu tür maddeler koyabilir miyiz arayışı daha önce vardı. Tepki görünce çekilmişti." (*Cumhuriyet*/7 Ağustos)

Mümtaz Soysal ise Güneri Civaoğlu'na referansla şunları söylüyor:

"Tahkim konusu, böyle demagojilere tahammülü olmayan ciddi bir konudur.

Ulusal gereksinmelerin değil dış dayatmaların zoruyla gelişinden tutun da yargı sistemi ve özellikle idari yargı üzerindeki yıkıcı etkilerine, dışta Türkiye ve Türkler aleyhindeki uluslararası önyargıların olumsuzluğundan doğacak zararlara kadar her şeyiyle... Bunların neler olabileceğini merak edenler, herhalde dinozor takımından sayılmayacak biri olan Güneri Civaoğlu'nun 4 Ağustos tarihli Milliyet'teki sütununa bakmalıdırlar.

Kimse, özel hukukun eski kurumlarından olan tahkime, hatta yerli ve yabancı şirketler arasında başvurulabilecek bir yol olarak uluslararası tahkime karşı çıkmıyor. Karşı çıkılan, sanki Türkiye'nin başka sorunu yokmuş ve bu sorun çözülürse kapıya yığılmış yatırımcılar başka koşul ileri sürmeden hemen koşup Türkiye'ye geleceklermiş gibi, kamu hizmetlerine ilişkin olarak Özkan-Ersümer ikilisince sahnelenmek istenen Anayasa oyunudur." (*Hürriyet*/6 Ağustos)

Güneri Civaoğlu ise tahkim konusunda şunları söylüyor:

"Katı yaklaşımlar yanlıştır. Tahkim yasasına her "EVET"in anlamı "vatanı satmak" olmadığı gibi, tahkim yasası Türkiye'yi cennete çevirecek sihirli değnek de değildir... Tahkime karşı gözü kapalı "EVET" de yanlıştır. Tahkimi gerçekten yararlı hale getiren akılcı ilkeleri gözetmek gerekir" (*Milliyet*, 4 Ağustos)

Güneri Civaoğlu'nun bıraktığı yerden ise sözü diğerleri alıyor. Ve sihirli değneğin tahkim değil, ekonomik ve siyasi istikrarın korunması olduğu, bu yüzden ekonomik ve sosyal yıkım programının kararlılıkla hayata geçirilmesi gerektiğini söylüyorlar.

Sonuçta, tahkime karşı vicdani muhalefet ile cüzdani muhalefet arasındaki ayrım çizgileri burjuva zeminde iyice silikleşiyor.

kadar milyar dolar da geliyor' diye çıkarsanız, 13 milyar dolara 'vatan satmayı' göze alan durumuna düşmeniz de kaçınılmaz olur.

Yapılması gereken şey, olayın pratik sonuçlarını söyleyip durmakla yetinmemek, başlatılan ideolojik saldırıya ideolojik planda hodri meydan diyebilmektir.

Uluslararası tahkim, bugün için Türkiye'ye bir kuruş bile para gelmeyecek de olsa, Merkez Bankası dövizle dolup taşıyor da olsa savunulmalıdır. Bu, doğru olduğu için, daha adil olduğu için, serbest rekabete uygun olduğu için, ülkenin ekonomik gelişmesinin tek yolu bu olduğu için, bu yol hem Türkiye'nin hem de bütün diğer ülkelerin çıkarına olduğu için yapılmalıdır." (*Sabah*, 3 Ağustos).

Emperyalist tekel görevlilerinin bir diğer kısmı, "tahkime evet, ama ulusal çıkarlarımız daha iyi gözetilsin!" diyerek toplumsal muhalefeti yedeklemeye ve buradan yol açmaya çalışıyor. Dahası içlerinde, "tahkime hayır, kahrolsun rantiye sermaye yaşasın üretken sermaye, yaşasın çalışan sanayici-çalışan işçi ittifakı!" demek suretiyle, toplumsal muhalefeti boş hayallerle kötürümleştirme hesabı içinde olanlar da var.

Tahkime karşı burjuva cenahtan yükselen kuru gürültü!

Bugün peşkeşçi-tahkimci Türk burjuvazisinin çıkıp "ulus" adına, "vatan" adına, "millet" adına konuşması tam bir arsızlık örneği. Türk burjuvazisi eğer uluslararası tahkime bir takım itirazlar getiriyorsa, bunları sadece kendi sınıfının ve kendi tekelci gruplarının adına, peşkeşten kendi hisse payına dönük olarak koymaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarını zerre kadar düşündüğü ve gözettiği için değil.

"Ulusal" imtiyaz "haklarını" emperyalist tekellere seve seve satanların, bunu tartışma konusu bile etmeyenlerin, sıra tahkime geldiğinde koparttıkları kuru gürültünün arkasında ne var? Öncelikle enerji ve telekomünikasyon alanındaki emperyalist tekellerin ihalelerinin yakında bağlanacak olması var.

Sabah gazetesi yazarı Necati Doğru "üretken Türk sanayicileri" adını verdiği bu kesimlerin sözcülüğünü üstlenmiş durumda:

"Acaba bu santraller kurulduğu zaman Türk tüketiciler ile Türk sanayicileri elektriği dünya fiyatlarının ne kadar üstünde satın alacaklar? Dünyanın dışında kalamayız diye tahkime evet diyeceksek, pahalı elektrik kullanarak küreselleşme içinde nasıl rekabet şansı ve yaşama imkanı bulacağımızı açıklamıyorlar" (*Sabah*, 6 Ağustos)

Bu muhalefetin arkasında, toplumsal muhalefeti yedekleyip hem dizginlemek, hem de işi biraz yokuşa sürüp bu sayede kendi tekelci grup çıkarlarının pazarlık paylarını biraz arttırmak isteyen kesimler var.

* Emperyalist tekeller beni ortak-taşeron olarak alacak mı, diye soran tekelci gruplar,

* Emperyalist tekeller benim firmama ucuz elektrik verecek mi, diye soran tekelci gruplar,

* Düne kadar Danıştay'ı özelleştirme peşkeşinden daha fazla pay kapmak için yönlendirme imkanına sahip olan tekelci gruplar,

* Enerji ve telekomünikasyon ihalelerinin rantından bizim payımız ne olacak, diye soran "sorumlu" muhalefet,

İşçi sınıfı ve emekçilerin bağımsızlık istemlerini ve özlemlerini yukarıdaki çıkarların yedeğine koşmak istiyorlar.

Tüm düzen partileri imtiyaza da tahkime de destek veriyor. Zoraki değil gönüllü işbirliği içindeler. Neden? Çünkü düzenin geleceği burada. ANAP ve DYP zaten açıktan savunuyordu, muhalefet eder görünenler MHP, DSP, RP, CHP idi. Hepsinin derdi ise peşkeşten ben ne kazanırım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://frantey.org

Şemsi Denizer:

İşçi sınıfı bir haini kaybetti

Türk-İş Genel Sekreteri ve Genel Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Şemsi Denizer öldürüldü. Ş. Denizer'in ardından gözyaşı döken burjuva medya, onu işçi sınıfının önderi ve maden işçilerinin "Walesa'sı" olarak nitelendirerek bir kampanya yürütüyor. İşçi sınıfının devrimci öncülerine yönelik kont-gerilla katliamlarının toplumda yarattığı duyarlılık, Ş. Denizer'in şahsı üzerinden mafyalaşmış sendika ağalarını aklamak için kullanılıyor. Diğer yandan ise, Denizer'in bir mafya hesaplaşması sonucu öldürüldüğü gizlenmeye çalışılıyor. Gerçekte Denizer, çürüyen ve mafyalaşan düzenin bir temsilcisiydi. Düzenin kirli ilişkiler yumağı içinde bizzat yer alıyordu.

Mengen barikatından geriye, mafyacı sendikacılık yolunda ileriye!

Ş. Denizer'in '91 sonrası yaşamı, işçi hareketinin dalgası üzerine binerek yükselen bir sendika liderinin, devletin kirli elleri tarafından bir sendika ağasına dönüştürülerek nasıl alçaldığının tarihidir. Yılların maden işçilerinde biriktirdiği mücadele isteği ve kararlılık '89 bahar eylemlilikleriyle açılan gedikten kendini gün yüzüne çıkarmıştı. Bu dalga yıllardır sendikada çeteci kurumlaşmasını yaratmış olan Tezer'i silip süpürmüştü. Denizer de gene bu aynı dalgaya binerek sendika genel başkanlığı koltuğuna oturmuştu. '91 büyük yürüyüşüne kadar gelen eylemli süreç, aynı zamanda Denizer'in maden işçisinin güvenini sağlayarak onun iplerini eline almasını getirdi. Ve Mengen'de işçi hareketi tam bir yol ayrımına geldiğinde, Denizer gerici rolünü oynayarak maden işçisinin önünü kesti ve sermaye devletine ilk büyük hizmetini gerçekleştirmiş oldu.

Ş. Denizer bu ihanetçi pratiği ile sermayenin devlet katında göz doldurdu ve batağın içine boylu boyunca çekilmek için özel müdahalelere konu edildi. Öte yandan da maden işçisinin büyük yürüyüşünü basamak olarak kullandı. Bu ikisi birleşince, Türk-İş Genel Sekreterliği'ne kadar yükselmesinin önü açıldı.

'91 yürüyüşünden sonra sermaye devleti maden işçilerine dönük kapsamlı bir özelleştirme saldırısı başlattı. Bu saldırıya karşı gelişen tepkiler Denizer'in başında olduğu sendikal bürokrasi tarafından bir-iki göstermelik eylemle yatıştırıldı. Bu dönemde binlerce maden işçisi işten atıldı. 12 Eylül'le yitirilip daha sonra '91'e kadar verilen mücadelelerle kısmen yeniden kazanılan ekonomik ve sosyal haklar sermaye devletine bir bir teslim edildi. Madenler parça parça özelleştirilerek daraltıldı. Binlerce işsiziyle Zonguldak tam bir ucuz işgücü cennetine dönüştürüldü.

Gene aynı dönemde Denizer, sendikal bürokrasi içerisinde oluşturduğu kirli şebekeyle birlikte, büyük yürüyüş sırasında ulusal ve uluslararası işçi sınıfından dayanışma amacıyla gelen yardımları cebe indirdi. Maden işçilerinin '91 greviyle elde ettikleri ekonomik kazanımları, kurdukları kooperatif vb.'ni de gaspetti. Maden işçilerinin satışı karşılığında sermaye devletinden aldığı rüşvet ve ayrıcalıklar yetmedi, büyük bir pervasızlıkla özel ocak sahipleriyle ortaklaşarak özelleştirme rantından beslendi.

Denizer ve çetesi böyle semirdikçe semirdi ve giderek mafyalaştı. Arkasından kirli ve kanlı işler, kontr-gerilla ve büyük mafya örgütleriyle kurulan ilişkiler, çatışmalar, kanlı hesaplaşmalar geldi.

Denizer düzenin kirli ilişkiler ağının bir parçasıydı

Madenlerin parça parça özelleştirilmesiyle, devlet bürokrasisi ve kontr-gerilla çeteleri ile kurulan dolaysız ilişkilerin sağladığı ayrıcalıklar yoluyla bir kömür tekeli oluşturdu. Bu tekelin başındaki isim, birkaç sene öncesine kadar beş parası olmayan Erdoğan Demir'di. Erdoğan Demir'in amcaoğlu Ahmet Demir; Tunceli, Bursa ve son olarak İzmir Emniyet Müdürü konumunda iken tefeci Nesim Malki cinayetine adı karıştığı için görevinden alınan bir kontr-gerilla şefiydi. Ahmet Demir, Yeşil'den, Susurluk kahramanları Fevzi Bir'e, Oğuz Yorulmaz'a, Sami Hoştan'a ve oradan devlet üst bürokrasisine kadar varan bir kirli ilişkiler ağının merkezindeki bir isimdi.

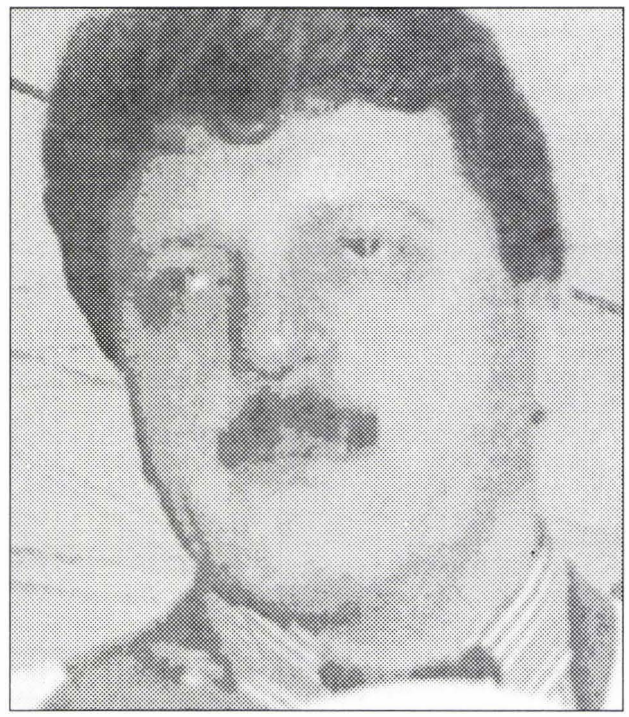

Kirli savaştan, uyuşturucudan, tefeci ve mafya örgütlerinden beslenen bu kirli ilişkiler takımı Zonguldak'ta Erdoğan Demir üzerinden, özelleştirilen kömür sahalarını satın alarak, hem kömür üretimini ellerine geçirip tekelleşmek ve hem de böylece ellerindeki kara parayı aklamak amacını güdüyorlardı. E. Demir böyle kirli işlerden gelen kara parayla özelleştirilen kömür sahalarını satın alarak, Zonguldak'ta bir kömür imparatorluğu kurdu. Ancak bu imparatorluğun sürekliliği, Zonguldak'taki belli bir alanı tutan güçlerle ortaklaşmayı zorunlu kılıyordu.

İşte bu bir ortaklaşmanın bir tarafı, bölgenin en önemli mafya gücü olan DYP milletvekili Ali Uzun ile ANAP milletvekili Veysel Atasoy, diğer tarafı ise Denizer ve çetesi idi. Kısa bir süre içinde valilikten emniyet müdürlüğüne kadar tüm devlet kurumları bu imparatorluğun birer organı gibi çalışmaya başladılar. Zonguldak artık bu şebekenin bir imparatorluğuna dönüşmüştü.

Ancak karanlık güç dengelerine göre oluşturulan bu ortaklık, dengelerin bozulmasıyla bir hesaplaşmaya dönüştü. Göründüğü kadarıyla çatışmanın bir tarafında Ömer Barıtçu ve Ş. Denizer, diğer tarafında ise E. Demir ve Veysel Atasoy yeralıyorlardı. Yerel basın üzerinde sözlü sataşmalara kadar varan bu dalaşmalar, görünürde Zonguldak Spor yönetimi, özel kömür ocaklarının yasalara uyup uymadığı üzerinden yürüyordu.

Çatışma kısa sürede sendika içinde de bir hesaplaşma halini aldı. Ş. Denizer'le birlikte aynı ihanetçi pratiklere imza atan Genel Başkan Yardımcısı Selahattin Ataman, Denizer'e bayrak açtı. Taraflar çatışmayı özelleştirmeye karşıt olanlar-olmayanlar

Çürümüş düzenin temsilcileri Denizer'i son yolculuğunda yalnız bırakmadılar!

Denizer, hakettiği bir biçimde, "Türkiye seninle gurur duyuyor" sloganları arasında düzenlenen bir törenle gömüldü.

"Büyük işçi önderi" Ş. Denizer'in bu son yolculuğunda, kendisine "Emek Platformu" temsilcileri, esnaf, ailesi, sendikadaki yalakaları ve beslemeleri, bir parçası olduğu mafya takımı ve patron temsilcilerinin içinde olduğu 5000 kişilik bir kitle eşlik etti.

Burjuva medyanın yalan propagandasına karşın maden işçileri, ölümü üzerine bunca şişirilen Denizer'i iyi tanıyorlardı. Yıllardır kendilerini işsiz, aç ve sefil bırakan sermaye devletinin her saldırısına büyük bir pişkinlikle imza atan bu hainin arkasından ağlamak hafızasını yitirmek demektir.

Maden işçileri onu Mengen'den tanıyorlardı. İhanetci Mengen'de konuştuğunda barikatlardan çaresizlikle ağlayarak dönmüşlerdi. Maden işçileri onu, Kozlu'da daha 263 sınıf kardeşi toprağın yüzlerce metre altındayken onların eşlerine yağdırdığı küfürlerden, köpeklerini üzerlerine salarak öldüresiye dövdürmesinden tanıyorlardı. Maden işçileri onu her TİS döneminde sofralarında azalan ekmekten, geleceklerinin karartılmasından, üç kuruşa çalıştırılarak genç yaşta ölümle tanışan gençlerinden, kendi canları, kanları ve kömür karasına bulanmış alınterinden beslenerek kurduğu koca bir saltanattan tanıyorlardı...

Maden işçisinin açlıkla, ölümle kazınan hafızası Denizer'in kirli ölümü bir sis bombasına dönüştürülerek karartılabilir mi? Hele hele maden işçisi ölümle yüzlerce metre yerin altında kardeş olmuşsa bu mümkün müdür?

Evet maden işçileri onu iyi tanıyorlar. Bu nedenle onu son yolculuğunda yalnız bıraktılar. O uzun yıllardır onların açlık ve yoklukla örülü dünyalarının dışında, kanlı, kirli ve acımasızlıkla karartılan/yokedilen kendi yaşamlarından örülü bir dünyanın, sermayenin çürüyen ve kokuşan düzenin bir parçasıydı.

Bunun içindir ki son yolculuğu da kendisine yakışır bir biçimde gerçekleşmiştir. Tıpkı uyuşturucu tüccarı faşist kontra Abdullah Çatlı'nın, mafya ağalarının, işkencecilerin arkasından söylendiği gibi, "Türkiye seninle gurur duyuyor" sloganı eşliğinde ve hainlerin, mafya ağalarının, onuru para olan tüccarların, kan emici patron temsilcilerinin, faşist ordu ve devlet bürokratlarının gözyaşları arasında.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

arasında göstermeye çalıştılar. Ama gerçekte bu çatışma Ö. Barutçu, Denizer ile Veysel Atasoy, E. Demir arasında yaşanmaktaydı. İşçilerin kapıda silahlı tetikçiler tarafından durdurulup içeri alınmadığı bir olağanüstü genel kurulda Ş. Denizer rakibini safdışı etti ve hesaplaşmanın sendika ayağını kazanmış oldu.

Ş. Denizer genel kuruldaki çatışmaya, özelleştirmeye karşıt ve yana olmak üzerinden sahte bir görünüm kazandırmaya çalıştı. Bunu maden işçilerinde özelleştirme saldırısının püskürtülmesi üzerinden bir beklentiye dönüştürerek Demir karşısında atağa kalktı. Özelleştirme pastasından pay kapma üzerinden yürüyen kavgada, özelleştirmenin karşısına 'özerkleştirme'yi dikerek, işçileri sınırlı olarak eylemliliğe çekmeye başladı.

Mümtaz Soysal tarafından aynı dönemlerde meclise sunulan "özerkleştirme yasa tasarısı", Denizer'in TTK'yı (Türkiye Taşkömürü Kurumu) ele geçirme hesaplarında önemli bir mesafe anlamına geliyordu. Çünkü özerkleştirme ile kurumun yönetimi ağırlıklı olarak "işçi temsilcileri", yani Denizer'in elinde toplanıyordu. Ş. Denizer böylece E. Demir'in kömür tekeline karşı TTK'yı ele geçirerek kendi imparatorluğunu kurabilecekti.

Özerkleştirme yasası henüz meclisten çıkmış değildi, ancak yasa teklifiyle birlikte çatışmanın düzeyi de giderek arttı. '98'in sonlarında, E. Demir'in kardeşi Salih Demir'in sahip olduğu yerel Yeni Adım Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Harun Ersoy, Denizer'in adamları tarafından öldüresiye dövüldü.

Bu hesaplaşma giderek büyüdü ve Şemsi Denizer'in öldürülmesiyle yeni bir noktaya ulaşmış oldu. Denizer'in eski beslemesi olan Cengiz Balık, E. Demir ve ekibi tarafından satın alındı ve Denizer öldürtüldü. Bu mafya hesaplaşması daha da süreceğe benzer.

Tüm bunlar gösteriyor ki, Ş. Denizer ne işçi sınıfının bir önderidir, ne de sermayenin sınıfa dönük saldırısının bir parçası olarak öldürülmüştür. O sermayenin sadık bir uşağı, işçi sınıfını sermayeye pazarlayan bir hain ve maden işçisinin yıkımından beslenen bir mafya ağasıdır. Yaşamı da bir mafya hesaplaşmasıyla sona ermiştir.

Genelde Türkiye özelde ise Zonguldak işçi hareketi; sınıflar mücadelesinin şiddetlendiği her dönemde sermaye devleti ve onun resmi ya da sivil silahlı güçlerince gerçekleştirilen saldırılarla pek çok şehit vermiştir. Ancak Ş. Denizer ne işçi sınıfının sermaye ile yürüttüğü bir çatışmada, ne de sermayenin saldırılarına karşı bir barikat olduğu için öldürülmüştür. Tersine, Ş. Denizer karanlık çıkar ilişkileri içindeki bir sendika ağası olarak kirli bir mafya hesaplaşması sonucunda öldürülmüştür. Dolayısıyla işçi sınıfı kendisine ait olan bir işçi önderini yitirmemiştir. Tersine sermaye sınıfı işçi sınıfı içerisindeki bir truva atını yitirmiştir.

Peki Ş. Denizer sadece bir istisna mıydı? Elbette hayır. O mafyalaşan ve çürüyen düzende diğer sendikal korucular gibi beslenen asalaklardan sadece biriydi.

Belediye-İş Mezbahalar Şube Başkanı Hüseyin Ayrılmaz ile yapılan röportaj:

"Birileri mezara girecek ama mezara girenler biz olmayacağız"

Kızıl Bayrak - Mezarda emeklilik ve sosyal güvenliğin tasviyesini öngören yasa gündeme geldiğinde, sizin cephenizde yaşanan gelişmeler nelerdi?

H. Ayrılmaz: Hükümet, bizim için hayati önemi olan bu yasayı gündemine alırken kendi cephemizden bir tedirginlik yaşadık. Türkiye'nin mevcut siyasal durgunluk ortamında bu yasayı geçirebilirlerdi. Biz Belediye-İş şubeleri, bir tavır belirlemek için toplanarak eylem kararı aldık. Bu sırada İstanbul Şubeler Platformu'ndan telefon geldi. Biz 6 Temmuz'da eylem yapma kararı almıştık, onlar da o tarihlerde eylem yapacaklardı, bu nedenle kararımızı ortaklaştırdık. Basın açıklamaları, yürüyüşler yaptık. Bu arada Türk-İş'ten diğer sendikalarla birleşmesini, ortak hareket etmesini istedik. Mecidiyeköy-Taksim yürüyüşü bu çalışmaların ürünü. Çağlayan'da yapılan miting de bunun ürünüydü, ancak bununla yetinmek istemiyorduk. Türk-İş'le birlikte Ankara'da bir genel miting istediğimizi dile getiriyorduk. 19 Temmuz'da partilere siyah çelenk bıraktık. Ardından, 24 Temmuz'un görkemliliği muhteşemdi. Önce İstanbul'da başlayan eylemler, merdiven misali Türkiye'nin dört bir yanında büyüyerek Ankara'da genel eylemle sonuçlandı. 24 Temmuz'dan sonra yapılacak eylemlerin Ankara'daki eylemi aşması gerekiyordu. Sendika yöneticileri olarak Türk-İş Başkanı B. Meral'i ziyaret ettiğimizde bunun sonucunun genel grev olacağını basının önünde söylemesi bizim için anlamlıydı. Gerçi konfederasyonlar dönem dönem bizi şaşırtan kararlar alabiliyorlar. Yine de iyi bir duyarlılık vardı ve biz bu durum karşısında bu insanlar hükümetin isteği doğrultusunda bir kararın altına imza atamazlar, diye düşünüyorduk. Bu insanlar, 55 milyonu ilgilendiren, 55 milyona kötülük sayılabilecek bir kararın altına kolay kolay imza atamazlar diye düşünüyorduk. Bunun altına imza atmak, işçi sınıfına en büyük kötülük olacaktı. Bir işçi kuruluşunun başında olan bir insanın, bu kararın altına imza atması için elinin titremesi gerekiyordu. Bu imzayı attıktan sonra bir işçi kuruluşunun başkanı 55 milyonun huzuruna nasıl çıkabilirdi, hangi yüzle bunun gerekçesini anlatabilirdi?

Bu yasa karşısında 15 örgütün Emek Platformu çatısı altında biraraya gelmesi, işçi sınıfı açısından bir olumluluktur. Ama B. Meral'in basına yansıyan tavrından sonraki gelişmeler bizi korkuttu. Evet, bir kuruluş Emek Platformu'ndan çıktı, ama en güçlü kuruluş. Eğer genel grev yapılacaksa Türk-İş olmaksızın genel grev yapılamazdı. B. Meral'in açıklamasının ardından biz Türk-İş'e bağlı İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu olarak bir toplantı yaptık. Bu toplantıda Şemsi Denizer de vardı. Bu karara tepkimiz olduğunu ve bu kararın geri alınmasını, aksi takdirde Türk-İş'in içinde bir bölünme yaşanacağını söyledik. Denizer ise, 24 Temmuz'a kadar edinilen başarılar bizim hanemize yazıldı, Türk-İş Yönetim Kurulu'nun ve B. Meral'in, dün karşı çıktığı birşeyin altına bugün imza atması, örgütümüze yapılmış en büyük kötülüktür, bu kararı gözden geçireceğiz, dedi. Biz de kararın gözden geçirilmesini ve Emek Platformu ile biraraya gelinmesini istedik. Aksi takdirde Emek Platformu'nun ortaya koyacağı eylemleri size rağmen destekleyeceğiz, bu da sizin için olumsuzluk olur, bu karardan vazgeçin, dedik. Ayrıca yazılı olarak da Türk-İş'e faksladık. İlk yaptığımız basın açıklamasında Türk-İş'in bu tavrına vurgu yaptık ve bu yanlış çizgiden bir an önce ayrılmasını istedik. Sonuçta Türk-İş ile Emek Platformu biraraya gelerek yeni bir eylem kararı verdiler.

Kızıl Bayrak: Ancak bugün genel eylemin yeniden ertelendiği açıklandı. Sizce önümüzdeki süreçte ne yapılmalıdır?

H. Ayrılmaz: Benim kişisel düşüncem, genel grev yapılmalıdır, bir gün mü olur, iki gün mü olur, ama şurası kesindir ki, genel grev karşısında yasa bir paçavraya dönecektir.

Kızıl Bayrak: Şimdi işçiler ve emekçiler ne yapacağını şaşırmış durumdadır. Hükümetin her geri hamlesi, sınıf cephesinden de geri çekilişle karşılanıyor. Yasanın hükümet tarafından görüşülmesi tamamen geri çekilene kadar süren bir eylem gerekiyordu...

H. Ayrılmaz: O zaman genel grev olur. Şimdi yapılan şey hükümetin davranışına göre tavır belirlemektir, ciddiyetle başlatılan birşeyin içi boşaltılıyor. Hükümet meclise getiriyor, geri çekiyor, diğer cephenin de eylem yaparım-yapmam şeklinde tavır göstermesi doğru değil, bu pazarlık konusu yapılmamalıydı. Yapılacaksa bir çırpıda yapılsın. Ayrıca, ülkenin siyasal konjonktürü düşünüldüğünde, genel grevin gerekli olduğunu söyleyebiliriz. Yapılacak bir genel grev hem tahkim yasasına, hem IMF'nin tavrına, hem de ülke içerisindeki anti-demokratik uygulamalara cevap olacaktır. Genel grevi yalnız SSK ve mezarda emeklilik yasası ile sınırlamamak gerekiyor. Ancak genel grevin bir ciddiyeti vardır, oyuncak gibi, tehdit unsuru olarak kullanılmamalıdır. Varsayalım hükümet bizimle oynuyor, biz buna alet mi olacağız? Hükümetin ayağına gidip yalvaracağına, gücün var, arkanda işçi sınıfı var, yaparsın genel grevi, hükümet senin ayağına gelir.

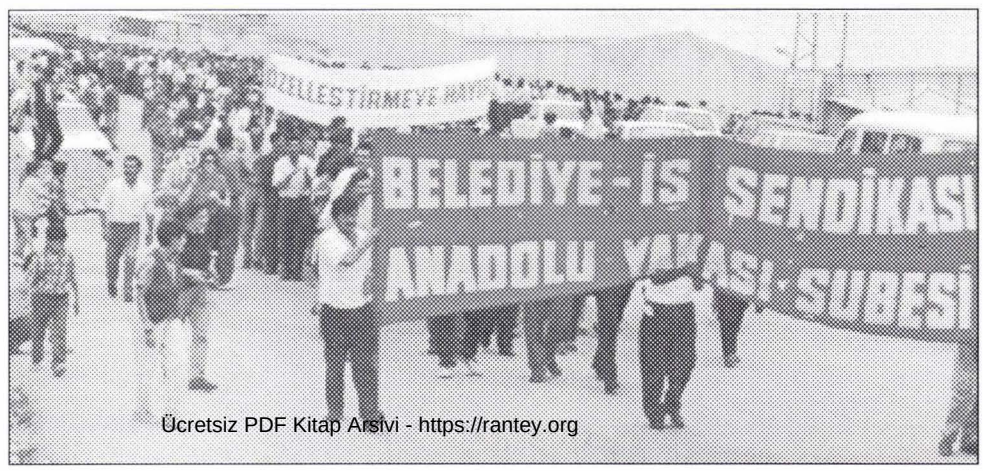

Kızıl Bayrak - Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

H. Ayrılmaz: Biz bu yasayı geçirtmeyeceğiz. Birileri mezara girecek, ama mezara girenler biz olmayacağız.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Emekçiye değil, çetelere barikat!

13 Ağustos İstanbul:

Emek Platformu'nun aldığı genel grev kararı 13 Ağustos'ta kısmen hayata geçirildi. Sabah saatlerinde iş bırakan işçi-emekçiler İstanbul Avrupa yakasında Aksaray Vatan caddesi ve Saraçhane olmak üzere iki noktada toplanarak saat 10:30 civarında Metro'ya doğru yürüyüşe geçtiler.

Saraçhane'den yaklaşık 2500, Vatan Caddesi'nden ise 3000 civarında işçi-emekçi yürüdü. Tür-İş'e ve Hak-İş'e bağlı sendikalar pek gözükmezken, eyleme en yüksek katılımı sağlayan DİSK ve KESK oldu. KESK'e bağlı Tüm Bel-Sen ve Tüm Maliye-Sen, DİSK'e bağlı Genel-İş, Birleşik-Metal-İş, Türk-İş'e bağlı Belediye-İş ve Haber-İş sendikaları en kitlesel katılan sendikalar oldular. Fabrika ve işyeri pankartlarıyla katılanlar ise Erka Balata, Pressan, Meksan, Beyoğlu Belediyesi, Pancar Motor, PDK, Telka Rabak, Parsat AŞ işçileriydi.

Yürüyüş boyunca atılan sloganlar "Tahkim vatana ihanettir!", "Emek düşmanı hükümet istifa!", "Mezarda emekli olmayacağız!", "Direne direne kazanacağız!", "Hükümet şaşırdı sabrımızı taşırdı!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!", "İMF'nin itleri yıldıramaz bizleri!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" oldu.

İşçi-emekçiler saat 12:00'de Metro'ya ulaştılar. Alanda Emek Platformu adına bir konuşma yapan Türk-İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak şunları söyledi. "Biz bu ülkenin emekçileri olarak bu gidişe dur demek için üretimden gelen gücümüzü kullanıyoruz ve alanlardayız. Sosyal güvenlik yasa tasarısı kazanılmış haklarımızı ve sosyal devleti hedef alıyor. Bu tasarının yasalaşmasına izin vermeyeceğiz. Taleplerimiz karşılanıncaya kadar her türlü meşru ve demokratik eylemi hayata geçireceğiz. Hükümeti bir kez daha uyarıyoruz. Halka rağmen politika yapamazsınız. Bu mücadele büyüyecek ve sürecektir."

Konuşma boyunca işçi emekçiler sık sık "Genel grev genel direniş!", "Uzlaşma yok direniş var!", "Meclisi başınıza yıkacağız!", "Hükümet istifa!", "Yaşasın grev yaşasın toplusözleşme!" sloganları attı.

Daha sonra DİSK Genel Sekreteri Murat Tokmak, Emek Platformu'nun şu ana kadar yürütülen toplantılardan olumlu bir sonuç alamadığı için saat 13:00'te toplantıya devam edeceğini ve Emek Platformu'nun kararını öğrenene kadar eylem alanından ayrılmayacaklarını söyledi. Saat 14:00'e kadar halaylarla süren eylem, platformun toplantısının uzun süreceği gerekçesiyle sona erdirildi.

***Kızıl Bayrak*/İstanbul**

13 Ağustos İzmir:

Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı'nın, Tahkim sözleşmesinin (vatana ihanet belgesinin) mecliste onaylanacağı gün, Emek Platformu bileşenleri "Üretimden gelen gücü kullanma eylemi" yaptı. Türk-İş'e bağlı sendikalara üye işçilerin işe gitme şeklinde katıldığı "genel grev" provası başladığı şekilde bitmedi. Saat 11:00'de Konak Sümerbank önünde toplanan emekçiler bir süre sonra Konak Meydanı'na pankart ve sloganlarla girdiler. "Tahkim vatana ihanettir!", "Bu yasa meclisten çıkmayacak!", "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!", "Zafer direnen tutsakların olacak!", "Yılgınlık yok direniş var!", "MAİ, MİGA, Tahkim!.., kahrolsun emperyalizm!", "Genel grev, genel direniş!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" vb. sloganların atıldığı eylemde Türk-İş'e bağlı sendikalardan sadece TÜMTİS, Tes-İş 2 No'lu Şube ve Petrol-İş Aliağa Şubesi göze çarpıyordu. DİSK'e bağlı sendikaların hazır bulunduğu eylemde Birleşik Sağlık-İş de vardı. Eyleme katılımın büyük çoğunluğunu KESK'e bağlı emekçiler oluşturuyordu.

Eylem devam ettiği sırada şair Can Yücel'in ölüm haberinin gelmesi üzerine kitle, yumruklar havada Can Yücel'in şiirlerini okuyarak saygı duruşunda bulundu.

Kürsüden daha çok ajitasyonlu konuşmalar yapıldı. Gerek DİSK Ege Bölge Temsilcisi Musa Çam, gerekse de KESK Dönem Sözcüsü Mevlüt Ülgen adeta kavgaya hazırlık çağrısı yapıyordu. Bu öyle bir tablo oluşturdu ki, gerekirse bir kaç gün sürecek bir eyleme hazırlanan kitle, saat 13:30'da eylemin bitirilmesini anlamakta biraz zorlandı. Eylemcilerin verdiği bireysel tepkiler bunu gösteriyordu.

Bu iş bırakma eylemi işçilerin çok büyük çoğunluğu için tatil olarak geçti. Oysa genel grev hakkıyla hayata geçirilmiş olsa, yasaları "Kurt, kuş, eşekarısı" değil, emekçilerin kendisi yapardı.

***Kızıl Bayrak*/İzmir**

13 Ağustos Ankara:

Sosyal güvenlik, özelleştirme ve tahkimle ilgili yasaların mecliste hızlı bir şekilde ele alınmasına tepki gösteren Emek Platformu'ndaki sendika ve DKÖ'ler 13 Ağustos'ta Türkiye'nin dört bir tarafında iş bırakma eylemine gittiler. Saat 10:00 civarında işyerlerinden Kızılay Meydanı'na akmaya başlayan işçi ve emekçiler polis ve askerlerin aldığı yoğun güvenlik önlemleriyle karşılaştılar. Sermayenin kolluk güçleri Kızılay Meydanı'na hiç kimseyi sokmazken işçi ve emekçileri meydanın dört yanındaki kaldırımlara sıkıştırdı. Emekçilerin sık sık "Emekçiye değil, İMF'ye barikat!", "Kahrolsun emek düşmanları!" sloganlarını attıkları eylemde yer yer çatışmalar meydana geldi. Çatışmalar sırasında her iki taraftan da yaralananlar oldu. Tüm Maliye-Sen'den bir işyeri temsilcisinin de içinde bulunduğu bazı eylemciler gözaltına alındı.

Sistemin bu oldukça sert müdahalesine, yaralı ve gözaltılara rağmen kitlenin morali ve coşkusu oldukça yüksekti. Eyleme KESK ve DİSK'e bağlı sendika şubelerinin yanı sıra Türk-İş ve Hak-İş'e bağlı bazı sendikalar da katıldı. Özellikle TÜMTİS'in çok coşkulu ve militan bir tavır sergilediği eylemde İMF, tahkim, hükümet aleyhine sloganlar gür bir şekilde atıldı. Artık eylemlerin değişmez sloganı olan "Kurtuluş yok tek başına yap hep beraber ya hiçbirimiz!" de yaygın atılan sloganlar arasındaydı.

***Kızıl Bayrak*/Ankara**

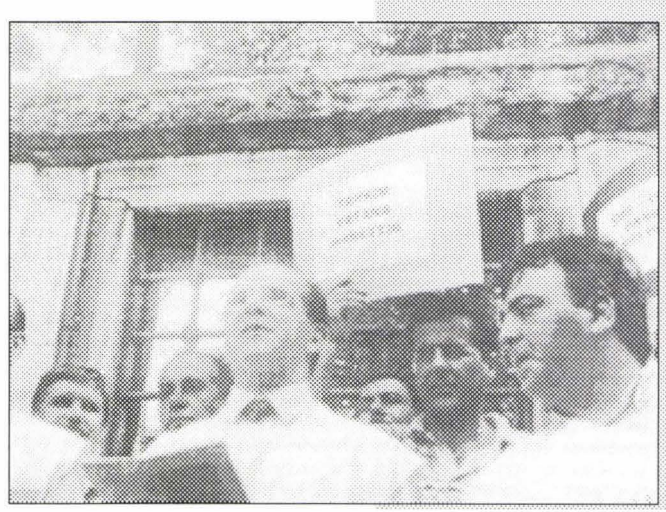

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu yasaların meclisten geçmesine izin vermeyeceğiz...

12 Ağustos Kadıköy:

Mecliste Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı'nın yeniden görüşülmesinin gündeme alınmasının, uluslararası tahkimin mecliste oylanmasının ardından Emek Platforumu'nun aldığı kararlar doğrultusunda, kamu emekçileri Kadıköy İskele Meydanı'nda oturma eylemi gerçekleştirdiler. Saat 15.00'te başlayan eyleme katılımın düşük olduğu görülüyordu. Eğitim-Sen 2 No'lu Şube'den bir kamu emekçisinin yaptığı konuşmanın ardından oturma eylemine geçildi. Aslında 24 saat olarak düşünülmüş ve açıklanmış olmasına rağmen, ertesi gün yani 13 Ağustos'ta yapılacak genel grev kararı gerekçe gösterilerek, 1 saat olarak gerçekleştirildi.

İşçi ve emekçilerin öfkesini en aza indirmeyi, eylemlerini pasifleştirebildikçe pasifleştirmeyi amaçlayan sendika ağaları, sınıf üzerindeki etkileri kırılmadıkça uğursuz rollerini oynamaya devam edecekler.

Kızgın güneşin altında emekçiler 1 saat boyunca en çok "Pazarlık yok direniş var!", "Zafer direnin emekçinin olacak!", "Yaşasın genel grev genel direniş!", "Tahkim vatana ihanettir!", "Çeteler mecliste, Sevil Erol hapiste!" "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!" sloganlarını attılar.

KESK pankartının yer aldığı eylemde Enerji Yapı Yol-Sen, Maliye-Sen, Eğitim-Sen, SES'ten emekçilerin yer aldığı gözleniyordu. Eylemin sonunda kitle dağılırken polis biri Kartal muhabirimiz olmak üzere 3 kişiyi gözaltına aldı. Yaklaşık 1 saat gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldılar.

***Kızıl Bayrak*/İstanbul**

12 Ağustos Bakırköy:

Emek Platformu anayasa değişikliğinin meclisteonaylanacağı gün yurt genelinde iş bırakma kararı aldı. Bu karardan daha önce alınan oturma eylemleri kararı ise perşembe günü gerçekleştirildi. Perşembe günü Bakırköy'de yapılan eylem katılım açısından oldukça sönük geçti. Eyleme ağırlıklı olarak Türk-İş ve KESK'e bağlı çalışanların katıldığı gözleniyordu.

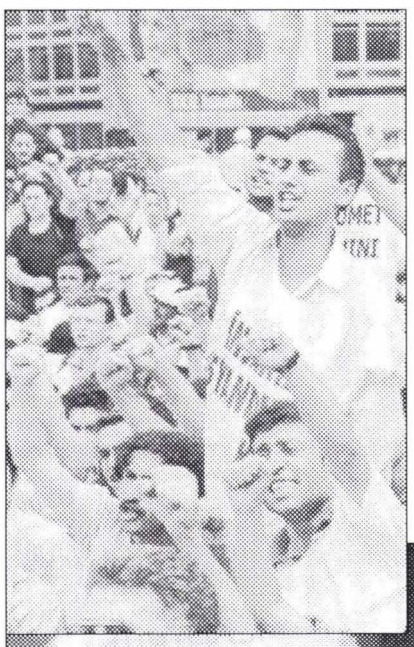

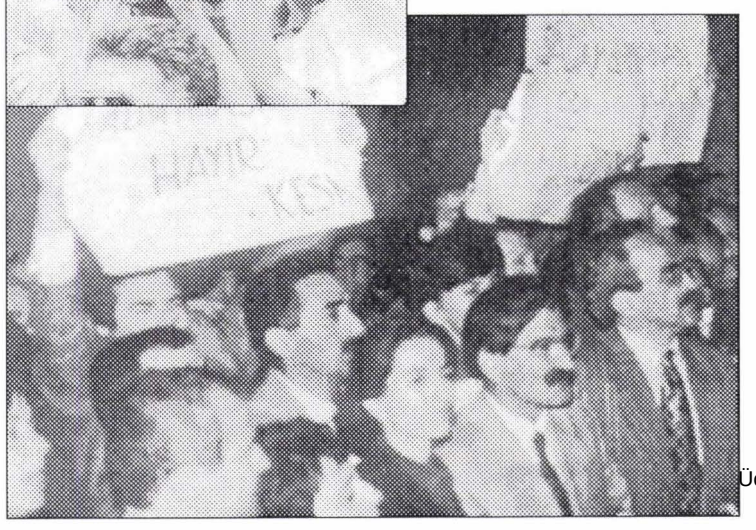

Haber -İş İstanbul 1 No'lu şubenin pankartında, "Sosyal güvenliğin tasfiyesine, Uluslararsı Tahkime, MAİ ve MİGA'ya, özelleştirmeye hayır!" yazıyordu. Eylemcilerin dövizlerinde ise, "Şalter inecek bu iş bitecek", "İşçi memur elele genel greve" gibi şiarlar öne çıkıyordu. Eylem boyunca tahkim ve özelleştirme karşıtı konuşmalar yapıldı. Sonunda da yarın yapılacak olan iş bırakma eylemine çağrı yapıldı. Eylem başladıktan bir süre sonra gelen Türk-İş'e bağlı Kristal-İş Topkapı Şubesi işçileri sloganlarla karşılandı.

Eylemde atılan sloganlar, "Yaşasın grev yaşasın direniş!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Tahkim vatana ihanettir!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Ya mezar ya şalter!", "Yaşasın halkların kardeşliği!"...

Eylem alanında Genel-İş'te örgütlü bir işçiye genel grev ile ilgili düşüncelerini sorduk. Görünen bu olumsuz tabloya rağmen (Türk-İş'in uzlaşmacı tavrını kastediyor), ümitli olduğunu, gücün kendilerinde ve örgütlülüklerinde olduğunu ve işçi sınıfının bunu artık anlaması gerektiğini, eğer işçiler istemezse hükümetin hiçbirşeyi kendilerine kabul ettiremeyeceğini söyledi.

Saat 15:30'da başlayan oturma eylemi ertesi gün yapılacak olan iş bırakma eylemine hazırlıklar yapılabilmesi gerekçesiyle saat 16:30'da sona erdirildi.

***Kızıl Bayrak*/İstanbul**

12 Ağustos İzmir:

Mecliste onaylanan sosyal saldırı yasasına ve yüzde 20'lik sendika zammına karşı Emek Platformu'nun perşembe günü için almış olduğu bir gün sürecek oturma eylemi son gün basın açıklamasına çevrildi.

Sümerbank önünde toplanan emekçiler sloganlarla yürüyerek Konak Alanı'na girdiler. Yaklaşık 200 emekçinin katıldığı eylemde Türk-İş firardaydı. "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Tahkim vatana ihanettir!", "Direne direne kazanacağız!"vb. sloganlarının atıldığı eylemde KESK Dönem Sözcüsü Mevlüt Ülgen Basın açıklaması metnini okudu. Türk-İş'in tavrı konusunda; "Türk-İş net olmamasına rağmen biz eylemi yaptık. 13 Ağustos günü ise bir günlük iş bırakma eylemi yapacağız" denildi.

***Kızıl Bayrak*/İzmir**

12 Ağustos Ankara:

Adım adım genel greve doğru ilerleyen işçi ve emekçiler iş bırakma eylemi öncesi Ankara'da Danıştay önünde oturma eylemi gerçekleştirdiler. Emek Platformu'nda yer alan kitle örgütlerinin temsilcileri ile yaklaşık 500 kişilik bir kitlenin gerçekleştirdiği oturma eylemi son derece canlıydı. Kitlenin genel grev yönünde attığı sloganlar büyük bir coşkuyla haykırılırken, tahkimle ilgili sloganlar da gür şekilde atıldı. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Söz bitti, sıra grevde!", "Yeter artık, söz emekçinin!" vb. sloganlar en çok atılan sloganlardı. TMMOB, KESK, DİSK, Ankara Tabib Odası'nın pankartlarıyla katıldıkları eylem saat 13:30'da bitti. Emekçilere yapılan çağrılarda 13 Ağustos'taki iş bırakma eylemini işyerlerinde örgütlemeleri ve eyleme destek vermeleri istendi.

***Kızıl Bayrak*/Ankara**

Türk-İş'e bağlı Tüm-Tis'li bir işçiyle yaptığımız söyleşiden.....

24 Temmuz'dan sonra genel grev...

Kızıl Bayrak: 24 Temmuz'u nasıl değerlendiriyorsunuz?

İşçi: Sendikamızda alınan karar üzerine eyleme katıldık. Kitlesel ve çok coşkuluydu. Mezarda emeklilik, SSK'nın özelleştirilmesi baskıların en önemli ayağını oluşturuyor. Buna sessiz kalmak, gelecek dönemde insandışı yaşayan, sadece robotlar olmaktır. Bu nedenle eyleme tüm kitlemizle katıldık.

Kızıl Bayrak: Haklarınızı almak için son dönemde mücadele hattınız nedir?

İşçi: Bizler sendikaya bağlı olarak hareket ederiz. Eğer genel grev denilirse greve gideriz. Fakat sendikanın taraflı davrandığı kanısındayım. Bizler sendikaya 6 milyon aidat ödüyoruz. Son dönemde aidatın zamlanacağı söyleniyor. Yeni vurulan sendikacı Denizer'in jaguar arabasının olması ve genel grevde kararsız davranmaları kafamızı karıştırıyor.

Kızıl Bayrak: TÜMTİS olarak önümüzdeki süreçte hedeflediğiniz çalışmalar neler?

İşçi: Ağustos'un 9'unda yani geçen pazartesi günü 1 günlük grev, iş bırakma yapıldı. Bu grev provası diğer bir yönüyle işverenlere uyarı niteliğindeydi. Çok ciddiye almıyor gibi gözükseler de, fazlasıyla önemsiyorlar. Bundan sonraki süreçte TÜMTİS'in net bir tutumu yok. Grev söylentileri var o kadar.

Kızıl Bayrak: Uzlaşma hakkında genel düşünceleriniz neler?

İşçi: Bizler uzlaşma taraftarı değiliz. Bu tam bir yanılgı olur. Çünkü bizlere dayatılan yaşam koşulları 3 aşağı 5 yukarı olsa da kabul edilebilir gibi değil.

Kızıl Bayrak: İşyerinizde yaşanan diğer sorunlarda sendikanızın genel tutumu ve desteği ne ölçüde?

İşçi: Tabii sendikasız olmaktan çok çok iyidir. En azından beni her an gerekçesiz işten atamazlar. Sendikalı mısın, işin sağlam demektir. Böyle söyledim ama bazen sendika da yetersiz kalabiliyor. Örneğin bizim işyerimizde senelik maaş zamları gündemde. Bize söylenen %0 zam olacağı. Şimdilik bir değişme yok. Sendika çok fazla yüklenmiyor. Bir görüşmede %15-20 istendiğini, işverenin kabul etmediği söylenir. Ama ne olursa olsun, %20 bile bu hayat pahalılığında çok az. Ama %20'yi bile kabul etmemiş işveren. Demek ki, sendikamız fazla diretmiyor. Şimdilik %0 zam, sonra değişir mi bilemem. %20'lik bir teklifle gitmesi, -en fazla oran %20- sendikanın bizi tam olarak savunmadığını gösterir.

Kızıl Bayrak: Son süreci çalışma arkadaşlarınız olan diğer işçiler nasıl değerlendiriyor?

İşçi: Dediğim gibi genel greve gidilebilir. Bunu bazı arkadaşlar savunmuyorlar. Çünkü grev boyunca maaşlarımızı alamayacağız. Halbuki, grevden sonraki kazanımlarımız daha çok olacak, bunun bilincinde değiller. Bir de zam konusunda kazanım olmayışı güvensizliği arttırıyor. Yine de sendika grev derse herkes katılıyor. Eylem derse tüm kitle yine katılıyor. Katılmak zorunda, yoksa sendikadan çıkartılırız.

Kızıl Bayrak: Teşekkür ederiz.

***Kızıl Bayrak*/Ankara**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Narlıdere Belediyesi'nde direniş!

Narlıdere Belediyesi'nde işten atılan 20'nin üzerinde belediye işçisi işe geri alınıncaya kadar Narlıdere Belediyesi önünde oturma eylemi başlattı. Yaklaşık bir haftayı bulan oturma eylemi sabah saatlerinde başlayıp gece 23:00-24:00'e kadar sürüyor. Genel-İş Sendikasında örgütlü olan direnişçiler, atılma sebebinin Genel-İş'in tasfiye edilmeye çalışılması olduğunu söylüyorlar. Belediye başkanlarının, seçimden sonra da saltanatlarını sürdürebilmek için yatırım amacıyla yaptıkları belediyeye işçi alımlarını, seçim sonrası oy desteğine ihtiyaç kalmadığından, aldıkları oyların karşılığını işten atarak ödemesi artık doğal bir hal aldı. Ancak Narlıdere'de durum, işçilerin ve sendika görevlilerinin anlattığına bakılırsa yalnızca bununla sınırlı değil. "Daha önce imzalanan toplu sözleşmede özelleştirme girişimine karşı önlem olarak maddeler bulunmakta. Özelleştirmeyi hayata geçirmek için taşeronlaştırma ve özel şirketlere ihtiyaç var. Ama toplu sözleşmeyle bunun önü kesildi. Bu yüzden işten çıkarmalarla sendikanın yetkisi düşürülmeye çalışılıyor. Yetki düşerse imzalanmış bulunan TİS geçersiz olacak ve özelleştirmenin önünde bir engel kalmayacak." Direnişteki bir belediye işçisinin bu anlattıkları, daha önce birkaç kişiyle başlayıp bir süre sonra sayısı artan işten çıkarmaların nedenini yeterince anlatıyor.

Yalnızca işten atılan işçilerin başlatmış oldukları eylem, bu yönüyle bir zayıflık da taşıyor. Sonuçta üretim devam ediyor. Bunun dışında Narlıdere'de oturan emekçilerin dayanışma ruhunu güçlendirmesi açısından, gece geç saatlere kadar süren oturma eylemi şimdilik olumlu bir izlenim bırakıyor. Gün boyunca direnişçi işçilere çevreden erzak taşınıyor. Özellikle akşam saatlerinde ziyaretler artıyor. Örneğin; direnişin 4. günü gece saatlerinde eylem yerinde müzik dinletisi sunulurken insan sayısının da artmış olması polisi tedirgin etmiş olacak ki, her zaman 24:00'e kadar süren oturma eylemi cumartesi günü saat 23:30 olmadan polis tarafından bitiriliyor.

Bu direniş bir ilk basamak olarak düşünülüp sonuç alıcı bir eylemlilik hattı izlenecek olursa kazanıma doğru ilerlenecektir. Eylemin uzun süre bu şekilde kalması açıktır ki eylemi kendi içinde boğacaktır. Kaldı ki yalnızca işten çıkarılan işçilerle sınırlı kalan eylemler süreç uzadıkça etkisini, gücünü kaybediyor. Yaşanılmış birçok örnek var bu konuda.

Geriye, şimdiden zaten var olan dayanışma ruhunu yükseltmek, belediye başkanını talepleri kabul etmeye zorlayacak eylemlilikler üretmek kalıyor. Geriye "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz" demek kalıyor.

***Kızıl Bayrak*/İzmir**

Ceyhan belediye işçileri kazanımlarını korumak için saldırılara hazır

Ceyhan Belediyesi işçilerine yapılan baskılar gün geçtikçe artıyor. İşbaşına geldikten sonra işçileri sürgünlerle, işten atma tehditleriyle yıldırmaya çalışan MHP'li Belediye Başkanı Hüseyin Sözlü, TİS'in istediği gibi imzalanmamasından sonra (TİS'de işçilerin geriye dönük hakları korunmuş ve ücretlere %50-60 oranında zam yapılmıştı). Şimdi de Genel-İş'in yönetim kongresine el atıyor, sendika başkanı Seyit Akkuş'un sözleriyle belediyeden sonra sendikaları da ele geçirip Ceyhan'da ikinci zaferi kazanmak istiyor. Hüseyin Sözlü pazar günü gerçekleşecek olan delege seçimlerine kendi adaylarını sokmak istiyor. Sendikanın belirlediği adayları tehdit ediyor, (su işlerindeki bir işçiyi) sürgün ediyor. Seyit Akkuş'un sözleriyle Ceyhan işçisi ilk defa böyle bir baskı görüyor, sendika yönetimi işçilerle rahat görüşemiyor, sendikanın görüştüğü işçiler ya tehdit ediliyor, ya sürgün. MHP'li işveren kongreye ayrı bir listeyle giriyor. Sendika yönetimini ele geçirip sözleşmede elde edemediği amaçlarına ulaşmak istiyor.

Tüm bunlara karşı işçilerde oluşan tepki sürgün ve işten atma tehditlerinin sonucu olarak ortaya çıkarıyor. Ceyhan belediye işçileri işverenin bu oyunlarını görüp geçmişteki mücadele deneyimlerinden de öğrenerek kendi gücünün farkına varmalı, üzerindeki bu ölü toprağını atmalı ve birlik olup "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz" şiarıyla tüm baskılara karşı koymalıdır.

Faşizme ve sermayeye karşı omuz omuza!

***Kızıl Bayrak*/Adana**

Sınıfa karşı sınıf savaşını yükseltelim!

Kızıl Bayrak- İMF uşağı sermaye hükümeti kurulur kurulmaz işçi sınıfına dönük saldırılara ve hak gasplarına başladı. Çalıştığınız fabrikada yaşadığınız sorunlarla birlikte, düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

İşçi- Evet gerçekten de yeni hükümet tam anlamıyla İMF ve patronların uşağı olduğunu gösterdi. Yıllardır ve özellikle seçimlerden önce, vatan millet sakarya, milli beraberlik söylemleriyle biz işçi ve emekçileri bölerek oylarımızı aldılar, hükümeti kurar kurmaz ise, tek yaptıkları işçileri birbirine karşı kışkırtmak, özelleştirme ve sosyal reform adı altında varolan haklarımızı da gasp etmek oldu.

Çalıştığım fabrikada 200-250 işçi var ve bizler günde 14 saat çalışıyoruz. Sürekli iş kazası, halsizlik, nefes darlığı, baş ağrısı şikayetlerimiz var, işle ev arasında robot olmuşuz.

Kızıl Bayrak- Son saldırılara çalışanlardan yoğun tepki geldi. Devlet ve patronlar, işçileri iç barışı bozmak ve provakasyon yaratmakla suçladılar, siz ne düşünüyorsunuz.

İşçi- Koyulan tepkilerin yeterli olmadığını düşünüyorum. Topyekün bir direnişe dönüştürmemiz gerekiyor. Patronların uşağı Ecevit'in sosyal barıştan anladığı, biz işçiler birbirimizi yiyelim, ispiyonlayalım, güvenmeyelim, mezhep ve milliyetçi politikalarına alet olalım, işten eve evden işe, kahvehane köşelerinde yoz kültürle çürüyelim.

Ankara mitingine ben de gittim, ilk defa büyük bir mitinge katılıyorum. Giderken, birçok yeni tanıştığımız insan oldu iyi sohbetler geliştirdik. Bu miting beni etkiledi insanların bir araya gelince yapamayacağı şey yoktur. Bunu öğrendim. Kendi fabrikamda mitinge birlikte gideceğimiz arkadaşlar vaz geçtiler, her halde başlarına bir iş geleceğinden korktular, ben döndükten sonra orada yaşanılanları aktardım.

İşçi cehennemi

Kayseri'nin Doğu Sanayi Bölgesi'nde kurulu bir büsküvi fabrikasında çalışmaktayım. Fabrikada Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş örgütlü. Kadrolu ve sendikalı 60 işçinin yanısıra işe yeni alınan 20 kadar işçi daha var. Okulların tatile girmesiyle hemen her işletmede var olan öğrenci emeği sömürülmesi hat safhada. Öğrencilerin hepsine farklı farklı şeyler söyleniyor. Kimine aylık, kimine haftalık, ücretlerin de 30-50 milyon arası verileceği söyleniyor.

Çalıştığımız fabrika özellikle son bir yıldır patronun dizginsiz saldırılarına ve ayak oyunlarına sahne oluyor. Sendikayla imzalanan sözleşmede yer alan ikramiye yılda bir kere ayakkabı verilmesi gibi. Ama bu hakların hiç biri şimdi alınamıyor. Ayrıca ücretlerimiz hiçbir zaman gününde ödenmiyor. (Nisan ayı maaşının Haziran sonunda verilmesi gibi) Her gün para alabilmek için iş saatinin dışında 2-3 saat fabrikada bekliyoruz. Para verildiğinde ise, 5-10 kişiye veriliyor. Böylece hem işçilerin sesi biraz kısılıyor hem de işçiler bu şekilde bölünmeye çalışılıyor.

Ücretlerimizin ödenmemesine bahane olarak da "kriz" gösteriliyor. Fakat bu "kriz" fabrikadaki üretimi hiç aksatmıyor. Kamyonlarla un, şeker almaya gelince para var. İşçiye gelince yok.

Patron, işçilere yaptığı bir konuşmada niyetini açıkça söylemekten çekinmiyor. "Sendikadan istifa edin hepinizle görüşelim." İşçilere yapılan hiçbir baskıya ses çıkarmayan bir sendika bile patronu korkutmaya yetiyor. Bu yolla işçiler içinde kısmen de olsa yakalanmış olan dayanışmayı parçalamak istiyor. Ve bunu başarmış gibi görünüyor. Daha önce patronu alkışla protesto eden işçiler şu anda sadece söylenmekle yetiniyorlar.

Sendika bütün bu olaylar karşısında gerçek yüzünü gösteriyor. İşçilerin bütün taleplerine rağmen patronla görüşmüyor.

Hak-İş'in Kayseri'de düzenlediği mitinge yaklaşık 20 kişi katıldık. Hak-İş başkanı Selim Uslu ile görüşmemiz bir sonuç vermedi.

Bu gün bizim çalıştığımız yerde yaşanan sorunlar, Türkiye genelinde yaşanan sorunlardan bağımsız/farklı değildir. Suskunluk dönemi artık bitmiştir. Gün sermayenin topyekun saldırılarına, topyekun karşılık verme günüdür. Sermaye bizden fedakarlık istiyor. İstediklerini miting alanlarında, meydanlarda alacaklar.

Düzen için fedakarlığa hayır!
Krizin faturası kapitalistlere!

Kayseri'den *Kızıl Bayrak* okuru bir işçi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu saldırılar, bu yasa ancak yeni 15-16 Haziranlar yaratılarak geri püskürtülebilir.

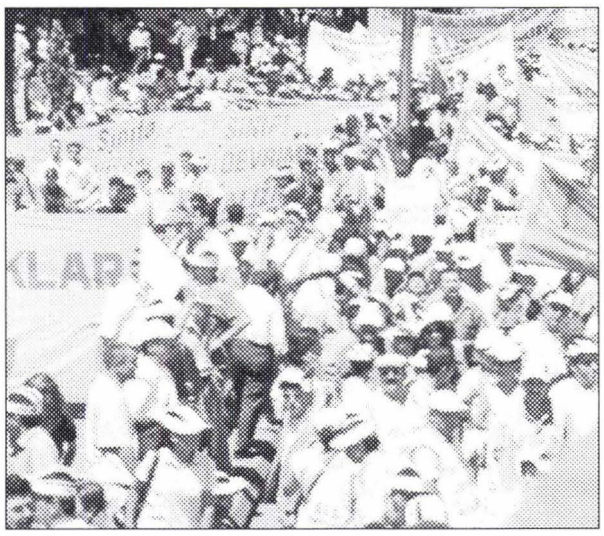

Yukarıdaki sözler, bizim Ankara gidişi öncesi otobüs hareket etmeden, ayak üstü sohbet ettiğimiz bir kamu emekçisine ait. Sermaye sınıfı Sosyal Güvenlik Reformu adı altında bir bütün olarak işçi sınıfı, emekçi ezilen tüm kesimlere yapılan saldırılara karşı, dipten dibe yayılan tepkiler, beraberinde mücadele etme isteğini geniş öncü kitlelerde özgüveni getirmektedir. Yerel lokal direnişler az sayıdaki sembolik basın açıklamaları, yürüyüş ve mitingler en sonu 400 bini bulan Ankara mitingine yerini bıraktı.

Türkiye'nin dört bir tarafından olduğu gibi İzmir'den de yaklaşık 250 otobüs ile katılım sağlandı. Bunun dışında kendi imkanlarıyla gidenler de oldu. Biz de, sendikasız işletmelerde çalışan bir grup devrimci işçi olarak, bir kamu emekçileri sendikasının otobüsüyle gittik Ankara'ya. Daha otobüs hareket etmeden, ayak üstü sohbet ettiğimiz kamu emekçileri bizimle konuşurken hem şaşırıyor, hem seviniyorlardı. Çünkü sömürünün had safhada olduğu, sendikası ve sigortası dahi olmayan özel şirketlerde çalışan işçilerin bu bilinçle hareket etmelerine seviniyorlardı. Yeni 15-16 Haziranlar'ın gerekli olduğunu söyleyen eğitimciye cevabım; öncü işçiler grev ve direniş komitelerinde örgütlenmeden 15-16 Haziranları yaşayamayız. Herşey sendika ağaları aracılığıyla oldu bittiye getirilir. Bugünkü miting gibi hava boşaltma eylemine döner, oldu.

Daha İzmir'in dışına çıkmadan otobüslerimiz durduruldu. Fakat çok fazla engellenmedik ve daha sonra da polis engeliyle karşılaşmadık. Mola yerlerinde çaylar yudumlanırken herkes birbiriyle dost olmuştu, hepsinde aynı heyecan vardı. Gözlerdeki ışıltılar yıldızlardan daha parlaktı. Gecenin serinliği içinde devrimin ayak sesleri kulağımı çınlatmaya başladı.

Sabah 11:00'e doğru Tandoğan Meydanı'na vardık. Geniş işçi kortejleri düzenli sıralar oluşturmuş alana doğru ilerliyordu. Biz de kamu emekçileri sendikalarıyla birlikte yürüdük. Kızılay'a doğru ilerlerken devrimci basının, kuşlama, bildiri ve özel sayılarıyla karşılaştık. Bir arkadaşla kortejden ayrılıp çevreyi gözlemlemeye koyulduk. KESK ve Türk-İş'in kortejleri en kitlesel olanıydı. Bu kitlesellik sendika bürokrasisine rağmen mücadele etme isteğiydi. Reformist partilerin kortejleri sınırlıydı. HADEP'in sembolik bir katılımı vardı ve kortejde kirli savaşa ve Apo'nun idam kararına karşı, barış talepli sloganlar daha yoğundu.

Bu arada saygı duruşunun ilanı ile İstiklal Marşı okunmaya başlanınca kitleden yoğun protestolar geldi. Protestoların yaygınlaşmasını önlemek için müziğin sesi sonuna kadar açıldı, parti ve sendikalardan yükselen müzik protestoları yatıştırmaya yönelikti. Sonuç olarak bu miting ardında bir sürü dersler bıraktı.

1- Sendika bürokratları ve reformistler mitingi oldu bittiye getirip hava boşaltma eylemine dönüştürdüler.

2- Polis TBMM yönündeki yol dışında çok fazla bir önlem almadı. Çünkü işin başında sendika ağaları ile önden anlaşılmıştı. B. Meral hainiinin miting öncesi ve sonrası açıklamaları (bizim devlete meydan okumak niyetimiz yok, olay çıkartmayacağız, bizim amacımız yasaların dışına çıkmadan meşru mücadelemizi yapmaktır.) bunun açıkça ve utanmazca ilanı oldu.

3- Devrimci hareketler materyal dağıtımı dışında eyleme müdahalede kitlelerin taleplerinden çoğu zaman uzak kaldılar.

4- Önderlik sorunu kendini daha yakıcı biçimde hissettiriyor. Sınıf devrimcileri kendiliğindenliğe asla prim vermemeli, uzun soluklu mücadeleyle her zaman sınıfın geniş öncü kitlesini hedef almalıdır.

5- Yurdun dört bir yanından toplanıp gelmiş 500 bin emekçi daha otobüslerin motoru soğumadan otobüslere geri döndürüldü.

Tekrar dönüp dolaştığımızda kitlelere yol gösterecek, sınıfın kopmaz bağlarla bağlanacağı komünist partisi ezilen tüm kesimlerin yolunu açacaktır.

Genel grev genel direniş için grev komitelerinde birleşelim!

***Kızıl Bayrak* okuru bir işçi**

KESK Genel Sekreteri Sevil Erol ve SES eski MYK üyesi Ali Kandemir serbest bırakılsın

ERNK üyesi Cevat Soysal yeni bir uluslararası haydutluk örneği sergilenerek Türkiye'ye getirildi. Faşist sermaye devleti Soysal'ın Türkiye'ye getirilmesini de Öcalan'ın getirilmesi gibi yeni bir şovenist histeri dalgası yükseltmek için kullanmak istedi. Soysal'ın üzerinde telefon numarası çıktığı iddiası ile, KESK Genel Sekreteri Sevil Erol ile eski SES MYK üyesi Ali Kandemir'i gözaltına alarak tutukladı.

Sevil Erol ve Ali Kandemir'in faşist sermaye devletinin komplosu sonucu tutuklanmalarının ardından sahibinin sesi medyanın düğmesine basıldı. Yeni bir karalama kampanyası başlatıldı. Süreç tam da kamu emekçilerinin sadaka zamlara karşı grevli toplusözleşmeli sendika talebiyle bir süredir eylemde olduğu bir süreçti. "Sosyal Güvenlik Reformu" saldırısına karşı yüz binlerce işçi ve emekçinin Ankara çıkartması yaptığı 24 Temmuz eyleminin hemen öncesiydi.

Sermaye diktatörlüğünün, Öcalan'ın yakalanışı sürecinde yükselttiği şovenizm rüzgarını arkasına alarak başlattığı saldırı dalgasını geri püskürtecek bir rüzgarın ters yönden estiği bir evreye girilmişti. Oysa faşist sermaye devleti şovenizm zehiriyle sersemlettiği kitleleri arkasına alarak işçi ve emekçilere saldırma planları kurmuştu. Şimdi ise sınıfın oklarının kendisine döndüğü bu durum ona planladığı saldırıları istediği gibi yürütme olanağı tanımıyordu. Çok güvendiği Türk-İş'in hareketi satması da şovenist histeri ortamının sürmesi durumunda daha kolay olacaktı. Süreçte belirli bir kararlılıkla durma olasılığı olan (tabanında taşıdığı devrimci dinamikler ve kitlesinin eylemli süreçlere alışkın olması yüzünden) KESK gibi sendikaları basınç altına almanın yaratacağı avantajlar sözkonusuydu. Öcalan'ın yakalanması sürecinde kötü bir sınav vermiş olan SES'in hedef olarak seçilmesi ise hiç tesadüf değildir. SES içindeki şovenist damarı güçlendirmek için de bundan iyi fırsat bulunamazdı. SES eski Genel Başkanı Ali Ürküt'ün Öcalan ile ilgili bir basın açıklaması bahanesiyle tutuklanması ve seçimlerde HADEP'ten aday olması gerekçelerini kullanan EMEP ve ÖDP reformizmi, yönetimlerden yurtsever, devrimci dinamiği tamamıyla tasfiye etmek amacıyla sendikayı olağanüstü genel kurula götürmüştü. Bu Genel Kurul şovenizmin galibiyeti ile sonuçlanmış ve EMEP'le ÖDP reformizmi egemen [illegible] yaratmaya çalıştığı şovenist ortama eşsiz bir hizmet sunmuşlardı.

Fakat bu kez komplo tutmadı. Gerek KESK kitlesinin gerekse Erol ve Kandemir'in üyesi bulunduğu SES kitlesinin eylemlere katılımı engellenememiştir. Türk-İş'in hareketi satmasından sonra bile 1 saatlik iş bırakmada direnen Emek Platformu'nun içinde KESK ve SES eyleme en yüksek katılımı sağlayan sendikalardandı. Sınıf mücadelesi eksenine bir kez girmiş bulunan işçi ve emekçileri eskisi gibi zehirlemek o kadar kolay olmadı. İşçi sınıfı ve emekçiler saldırının niteliğini ve kimden geldiğini çok net bir şekilde kavramışlardır. Bu koşullarda kardeşleşmenin tadını az da olsa almış olan emekçileri birbirlerine düşman etmek mümkün değildir. Bilincinde olmasalar da sınıf sezgileri ile bugün Türk, Kürt, Alevi, Sünni, kadın, erkek gibi yapay bölünmelerin kendilerine saldıran sermaye sınıfının işine geleceğini kavramaktadırlar. Komploya ve estirilmeye çalışılan şovenist rüzgara rağmen alanlara akarak sermaye devletine ve onun uşaklarına gereken yanıtı vermeye çalışmaktadırlar.

Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesinden bu yana yükselen şövenist histeri ve bunun işçi ve emekçiler üzerindeki etkisi sınıf savaşımı zemininde kırılmaya uğramıştır. Şovenizmin panzehirinin sınıf savaşımı olduğu birkez daha kanıtlanmıştır.

Sevil Erol ve Ali Kandemir serbest bırakılsın!
Yaşasın halkların kardeşliği, işçi ve emekçilerin birliği!
Yaşasın sınıf savaşımı!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

İzmir İşçi Bülteni

Ağustos 1999

İMF-TÜSİAD sosyal yıkım programlarına karşı tek yumruk!

Hükümetin sosyal yıkım programlarına karşı 400 bin işçi ve emekçi Ankara'da buluştu. Artık bir ceset haline gelmiş bu sermaye devleti ve onun uşaklarına, saldırılara karşı sessiz kalmayacağız mesajı verildi. Ve bu gücümüzü sizin tüm yasaklarınıza rağmen kullanacağız, hedefimiz yasa geri çekilene kadar genel grev, genel direniş denildi. Evet! Şimdi sıra alanlarda gösterdiğimiz kararlılığı üretimden gelen gücümüzle birleştirme zamanıdır. Şunu bilmeliyiz ki, sermayenin uşaklığını yapan B. Meral genel grev, genel direniş yapalım demeyecek. Biz O ve O'nun gibileri biliyoruz ki işçi sınıfı biraz hareketlendimi biraz kendine güvenmeye başladımı hemen etekleri tutuşmaya başlar. Alanlarda atılan nutukların boş olduğunu B. Meral, Ankara eyleminin hemen ardından Demirel tarafından ödüllendirilmesi boşuna değil, bu ödülün karşılığı genel grevin hemen geri çekilmesi oldu. Binlerce sendikalı işçi adına nasıl da sermayeye tavizler verdiğini gördük, bunu 5 Ocak, 20 Temmuz genel grevlerinde gördük, 24 Temmuz'da binlerce işçinin tek yürek halinde olması anlaşılan bu hainleri bayağı korkutmuş olsa gerek. Bunun hesabını soracak işçi sınıfının kendisidir.

TİS'lerde sefalet sözleşmesi, işçilere esnek çalışma dayatılırken, aynı patronlar gibi konuştular; biraz dişinizi sıkın memleket düzlüğe çıkacak. Yıllarca aynı terane, düzlüğe çıkan, servetlerini katmerleştiren patronlar oldu. Bu da yetmedi fabrikalarda işyeri temsilcileri ile ağalık düzeni kuruldu. Patronların kulağına gider diye kimse yanlarına yaklaşamadı. Kapalı kapılar ardında sözleşme imzaladılar. Bu güçle şimdide yılların kazanımını milyonlarca işçi, işsiz, sendikasız, sendikalı, bugün öğrenci yarının emekçileri adına karar verme cesaretini nereden buluyorlar. Artık eskisi gibi bu cesareti onlara vermeyelim, **sosyal güvenlikte yapılan tüm sahte pazarlıklara hayır, bu yasa meclisten geçemez**. Bu görev sadece çalışanların değil, bugün milyonlarca işsizin, sendikasız ezilen tüm kesimlerin sorunudur. Hep birlikte bu yasaya **hayır**! diyelim.

Yıllardır hiç bir hak hukuk tanımayan tanımayan patronlar ve devlet genel grevleri engellemeye çalışacaklardır. Kazanılmış haklarımızın alınmaması için genel grev bizim meşru hakkımızdır ve bunu da sonuna kadar kullanırız. Tüm zenginlikleri üreten biziz, fakat bize ölene kadar çalış sefiller gibi yaşa diyorlar. Yıllardır işçi sınıfına dayatılan her istikrar paketinde enflasyonun düşeceği yalanının arkasında patronların istekleri vardı, şimdi de aynı şey, sosyal güvenlikte verilecek en küçük bir taviz diğer saldırıları peş peşe getirecek. Çalışma Bakanı Y. Okuyan'a İMF-TÜSİAD çalışanların canına okuyun dedi, hükümet ve ortakları el birliğiyle yapıyorlar.

İşçiler, emekçiler, ihanet edenlere tahammül etmeyelim. İMF-TÜSİAD **sosyal yıkım saldırılarına karşı tek yumruk olalım!**

24 Temmuz bir adımdı, ilerici sendikacı, öncü işçiler gücümüzü genel greve dönüştürelim, tüm enerjimizi bu yönde harcayalım sermayeye diz çöktürelim. **Sürünerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir!**

İşçiler, emekçiler sermayenin artık söyleyeceği yalanı kalmadı, bundan sonra da sermayenin partilerine oy yoktur. Yegane güç işçi sınıfının militan gücüdür. Bu gücü sermayenin partilerine karşı, işçi sınıfının partisi komünist işçi partisi saflarında birleşelim.

İMF-TÜSİAD programlarına hayır!
Sermaye mezara işçiler iktidara!
İşçi-memur elele genel greve!

Çiğli Organize'de patronların zam oyunlarına prim vermeyelim!

Çiğli Organize'de son bir yıl içinde binin üzerinde çeşitli iş kollarından işçi arkadaşlarımız atıldı. Bir çoğu da yeni bir iş bulamadı, işten atılma bahanesi hazır, fabrikada kriz nedeniyle çıkışlar var. Sermayenin bu krizi, işçi çıkarma ücretleri ve mesaileri ödememe, üstüne üstlük mesailere kalınmazsa işten atma tehdidini savurmakta geri kalmıyorlar. Krizde bölgede kapandığı söylenen otuz fabrika bir süre sonra tekrar faaliyete geçti. Birkaç ay öncesinde tekstilde kriz var diye feryat eden patronlara Tariş pamuk depolarından devlet bol keseden pamuk dağıttı, sigorta prim borçları affedildi, bankalardan düşük faizli kredi muslukları açıldı. Bu patronlara bol keseden giderken, diğer taraftanda işçi ücretlerine oldukça düşük zamlar dayatıldı.

Şimdi yeni zam döneminin içindeyiz, şöyle bir çevremize baktığımızda sosyal güvenlikte yapılan saldırılar, sendikalı işçiye, devlet memuruna dayatılan sefalet ücretleri Organize'de bizlere de aynen yansıyacak. Patronlar fabrikalarda bunun zeminini aylar öncesinden döşemeye başlarlar ki, başta ustalar aracılığıyla yapılır. Her geçen gün daha fazla iş isterler, mesaiye kalmazsak atılma tehdidiyle karşılaşırız, baskılar daha da artar. Patronların hepsi aynı düşünüyor ve uyguluyor. Hepimiz deriz ki iki kuruş zam verecekler ağzımızdan burnumuzdan getiriyorlar, peki bu saldırılara karşı ne yaptık? Kabahatin çoğu bizim değil mi? Biz boş verdikçe darmadağın olmuşuz hepimiz. Aynı yoksulluğu paylaşıyoruz.

Bugün artık yüz binler hakları için alanlara çıkıyor, bizler de bu sınıfın bir parçasıyız, sosyal güvenlik yasa tasarısıyla birçok işçi ve emekçi alanlara çıktı. Çiğli Organize'de basın açıklaması yapıldı. Bu bölgede çalışanlar için bir adımdır. Sadece sendikalı işçiler değil, çalışan herkesin bu basın açıklanmalarına katılmaya çağıralım. Yeni belirlenen asgari ücreti altıncı ay zammı olarak dayatacaklar. Beğenmezseniz kapı orda diyorlar. Ya kırk katır, ya da kırk satırı seç. Onlar işçilerin yoksul yaşadıklarını değil neler düşündüklerini öğrenmek isterler.

Bugün işsizlerin sayısı çalışanları geçti, bunu sermaye kendisi bu hale getirdi. Çünkü kapitalist sistemde sınıflar savaşımında piyasa koşulları uygulanır, bizim emeğimiz için de aynı, işçi emeğini satmak için diğer işsizlerle rekabete girer krizin arttığı dönemlerde daha yoğun yaşanır. Emeğinin fiyatı gittikçe aşağıya düşer. Yaşamak için düşük ücrete boyun eğilir. Ama şu da açıktır ki birde örgütlenmeye başlandın mı sermayenin bütün piyasa koşulları alt üst olur. Krizin faturasını Organize patronları ödesin, artık fedakarlığı kabul etmeyelim, taleplerimizi gündeme getirelim. Ne fabrika değiştirmek ne de boyun eğmek; örgütlenmek tek kurtuluş yolumuzdur, bu yolu seçmezsek sefalet içinde yaşamayı mı kabul ediyoruz? Çiğli Organize patronlarının dayatmalarına karşı duralım.

Fazla mesailere hayır!
7 saatlik işgünü,
haftalık 35 saat çalışma.
Mezarda emekliliğe hayır!
Sigorta pirimlerinin tümünü
işverenler ödesin!
SSK'nın tasfiyesine hayır!
SSK bizimdir yağmalanamaz!
Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!
Sefalet değil insanca yaşam ücreti!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri: S

Sınıf hareketi ve s

Sol siyasal akımlar, sosyalist olmak iddiasındaki siyasal akımlar üzerinden baktığımızda da, bugün '80 öncesiyle kıyaslanabilir bir durumun olmadığını görüyoruz. Yeni dönemde, TKP ve TİP'in '70'lerde tuttuğu ve '80'lerde boşalttığı yeri doldurmaya aday olan, böyle eğilimleri olan siyasal akımlar elbette ortaya çıktı. Sonuçta ÖDP, EMEP ve İP böyle akımlar. Ama bunlar '70'lerde revizyonist siyasal akımların sol sendikal bürokrasiden giderek sınıf hareketi üzerinde kurdukları etkiye benzer bir etki kurmakta başarısız kaldılar. Bunun eteğine bile ulaşamadılar. Bu, sınıf hareketinin geriliğiyle olduğu kadar, bu siyasal akımların zayıflığıyla da bağlantılı bir şey. Örneğin İP son birkaç yılda dikkatini başka bir alana verdiği, böylece burjuva siyaset sahnesinde kendine daha farklı bir politika ekseni seçtiği için, sınıfa ilişkin iddialarını büyük ölçüde geri plana düşürdü. İP artık düzenin "devrimci ordu"su üzerine politika yapıyor. İşçi hareketini ise çok büyük ölçüde buraya ilişkin bir dolgu malzemesi olarak görüyor. Sınıftan, sınıfın temel ve güncel sorunlarından giderek politika yapmak gibi bir sorunu yok artık.

Kurulu düzen adına sınıfı tutan bir gericilik odağı

Cihan: Parti olduğumuz ve bir sınıf adına ortaya çıkmaya hazırlandığımız bir dönemde, doğal olarak sendikalar meselesine çok daha büyük bir önem ve ciddiyetle yaklaşmamız gerekiyor. Bunu salt sendikal mücadelenin genel öneminden ya da siyasal mücadeledeki kendine özgü yerinden hareketle söylemiyorum. Sendikal mücadele işçi sınıfı mücadelesinin bir temel alanı, sendikalar ise sınıfın temel örgütlenme biçimlerinden biridir. Fakat benim sorunun önemine vurgum salt bu genel nedenlerden gelmiyor. Ben Türkiye işçi hareketinin kendine özgü durumundan ve yapısından hareketle bu vurgulamayı daha özel nedenlerle de yapıyorum.

Değerlendirmelerimizde sık sık belirttik: bugün Türkiye'de sendikalar, herşeye rağmen işçi sınıfının elle tutulur tek örgütlenme biçimi. Sınıf hareketi çok büyük ölçüde sendikal hareket biçiminde ve çerçevesinde gelişiyor. Kuşkusuz işçi hareketi özellikle '70'li yıllarda sendikal çerçeveyi aşan eylem inisiyatifleri ortaya koyabildi zaman zaman. Ama bu yıllarda bile bu çok büyük ölçüde sendikal örgütlenme çerçevesi içerisinde yaşanıyordu. Bu elbette onun dar ekonomik bir hareket olması anlamına gelmiyor. Fakat demokratik-siyasal mücadele çizgisinde geliştiği dönemde bile, bu çok büyük ölçüde sendikal hareket formu üzerinden yaşanıyordu anlamına geliyor. Somut olarak DİSK'in önderliğinde, DİSK'in inisiyatifi altında gelişiyordu bu hareket. Çeşitli burjuva siyasal akımlar, bu arada revizyonist; reformist siyasal akımlar, ancak sendikalar üzerinde, etkin olabildikleri ölçüde bu hareketi kontrol edebiliyorlardı.

Gene de ama, '70'li yılların bir farkı vardı. '70'li yıllarda burjuva siyasal partiler işçi sınıfı üzerinde doğrudan da önemli bir etkinlik kurabilmişlerdi. Ecevit CHP'si buna bir örnektir. Bir dönem CHP'nin işçi sınıfı hareketi üzerinde sendikaları da aşan bir etkinliği vardı, özellikle '77 seçimlerini önceleyen dönemde, bir süre için onu izleyen dönemde.

Ama sol siyasal akımlar üzerinden, özellikle TKP ve TİP üzerinden baktığımız zaman, ikisinin de, sınıf kitleleri üzerinde doğrudan bir etkiden çok, sendikalar içinde bir gücü, sınıf hareketi üzerinde de bundan kaynaklanan bir etkisi vardı. Bu güç ve etki sendikalar sayesinde, sendikalarda mevzi tutmak sayesinde sağlanabiliyordu.

Kitle hareketinin politikleştiği, dahası önemli ölçüde devrimcileştiği dönemde bile, Türkiye'de sendikaların sınıf hareketi üzerinde özel bir etkisi ve denetimi vardı. 12 Eylül sonrasında ise bu durum çok daha belirgin bir hale geldi. İşçi sınıfı üzerinde çeşitli burjuva siyasal akımların doğrudan etkisi çok zayıfladı. Bugün burjuva düzen solunun, bunu temsil etmek iddiasındaki partilerin sınıf hareketi içerisinde herhangi bir elle tutulur etkinliği yok. Neticede işçiler gidip seçimlerde bu partilere oy verseler de bu böyle. Zira onlara karşı herhangi bir umut beslemiyorlar. Sadece, bugünkü tablo içerisinde, sınıfın ileriye dönük ve ilerici kesimleri bu partileri, CHP ve DSP'yi ehveni şer kabul ediyorlar, oylarını götürüp onlara veriyorlar.

Sol siyasal akımlar, sosyalist olmak iddiasındaki siyasal akımlar üzerinden baktığımızda da, bugün '80 öncesiyle kıyaslanabilir bir durumun olmadığını görüyoruz. Yeni dönemde, TKP ve TİP'in '70'lerde tuttuğu ve '80'lerde boşalttığı yeri doldurmaya aday olan, böyle eğilimleri olan siyasal akımlar elbette ortaya çıktı. Sonuçta ÖDP, EMEP ve İP böyle akımlar. Ama bunlar '70'lerde revizyonist siyasal akımların sol sendikal bürokrasiden giderek sınıf hareketi üzerinde kurdukları etkiye benzer bir etki kurmakta başarısız kaldılar. Bunun eteğine bile ulaşamadılar. Bu, sınıf hareketinin geriliğiyle olduğu kadar, bu siyasal akımların zayıflığıyla da bağlantılı bir şey. Örneğin İP son birkaç yılda dikkatini başka bir alana verdiği, böylece burjuva siyaset sahnesinde kendine daha farklı bir politika ekseni seçtiği için, sınıfa ilişkin iddialarını büyük ölçüde geri plana düşürdü. İP artık düzenin "devrimci ordu"su üzerine politika yapıyor. İşçi hareketini ise çok büyük ölçüde buraya ilişkin bir dolgu malzemesi olarak görüyor. Sınıftan, sınıfın temel ve güncel sorunlarından giderek politika yapmak gibi bir sorunu yok artık.

Sendikalar sınıfın halihazırdaki tek örgütü ve sınıf hareketi çok büyük ölçüde kendini sendikal hareket olarak ortaya koyuyor. En iyi çalıştığımız, en büyük samimiyeti ve güven sergiledimiz durumlarda bile, işçiler bugün için hâlâ sendikayı aşamıyor ve sendikacıları çiğnemiyorlar. Bunu Tıbset üzerinden, Polisan ve Mutlu Akü üzerinden görebilirsiniz. Sendikal bürokrasi, gerek genel planda gerekse tek tek işyerleri ve direnişler şahsında, döne döne sınıfın çıkarlarını çiğneyip ona ihanet ettiği halde, işçilerin hala da hareketlendikleri ölçüde sendikalara ve sendikal çerçeveye bağlılıklarını korudukları, bugünün bir olgusal gerçeği.

Bütün bunları şunun için anlatıyorum: Öyle ülkeler ya da toplumlar olur ki, komünistler, sınıf üzerinde etkinlik kurabilmek için, daha çok sınıfın burjuva siyasal akımlarıyla savaşırlar. Burjuva işçi partileri vardır, bunlarla mücadele etmek zorunda kalırlar. İngiltere buna klasik bir örnektir. Aynı şekilde, İkinci Enternasyonal'in ihanetinden sonra burjuva sosyal-demokrat partilerin sınıf üzerinde etkin olduğu ülkeler de buna birer örnektir. Buralarda tarihe bakın, tartışmalara bakın; komünistler büyük ölçüde sosyal-demokrasiyle uğraşıyorlar. Bulundukları ülkedeki sosyal-demokrat partiyle uğraşıyorlar. Ancak sosyal-demokrat parti üzerinden ona bağlı sendikalara ve sendika enternasyonaline atıfta bulunuyorlar. Doğrudan bir burjuva ya da küçük-burjuva siyasal akımla uğraşılıyor, sınıfı kazanmak için. Çünkü, sınıf kitlelerini kontrol eden, sınıf hareketlerini yönlendiren ve de devrimcileşmekten alıkoyan bu siyasal akımlar oluyorlar.

Türkiye'ye baktığımız zaman, burjuva ideolojisinin, burjuva gericiliğinin yığınlar üzerindeki etkisinin işçiler üzerinde de yansıyor olması genel gerçeğini bir yana koyarsanız, şekillenen sınıf hareketi, çok büyük ölçüde sendika bürokrasisi (bunların farklı gerici siyasal akımlarla doğrudan ya da dolaylı bağları olsa da) tarafından kontrol ediliyor. Onun tarafından dizginleniyor ve döne döne boşa çıkarılıyor.

Sınıf hareketi içinde bizim karşımızdaki gerici siyasal odak, altını çiziyorum, bizzat sendikal bürokrasinin kendisidir. Sendika bürokrasisini karşımıza bir gerici siyasal odak, işçi sınıfını etki ve denetim altında tutan bir gerici siyasal güç olarak ele almak durumundayız. Sendikalı sınıf kitlelerini örgütsel olarak tamamen, politik olarak belli bakımlardan denetleyen bir odak olarak ele almak, sendikal bürokrasiye karşı mücadelemize bu gözle bakmak zorundayız. Örneğin CHP'ye karşı yürüteceğimiz mücadelenin sınıf hareketi üzerinden çok özel bir etkisi olmaz. Eğer sınıf kitleleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sınıf hareketi ve çalışması/3

endika bürokrasisi

üzerindeki etkisinden bakıyorsanız, genel olarak burjuva gericiliğin her türüne karşı mücadelenin başarısı ölçüsünde, sınıf kitlelerine ilerici düşünceye yakınlaştırabilirsiniz.

Ama sorun genel olarak sınıf kitleleri değil de sınıf hareketiyse, sınıf hareketini şu veya bu burjuva siyasal akım değil, bizzat gerici sendika bürokrasisi, burjuva gerici sendikal akımlar dizginliyorlar.

Bu çerçevede sendikalar sorununa ve sendikal hareket sorununa çok özel bir ilgi göstermek zorundayız. Çünkü sınıf hareketi içerisinde karşımıza çıkan gericilik partisi bu. Sendikal cephe bizim toplumumuzda bu açıdan sanıldığından daha önemlidir. Sınıf hareketi üzerinde egemenlik kurmuş bir satılmışlar takımına, bu ayrıcalıklı gerici burjuva kastına karşı yürütülmesi gereken mücadele ve bu kastın sınıf hareketinin tepesinden sökülüp atılması sorunu.

Sendikal örgütlenmeyi devrimcileştirme sorunu

Sendikalar sorununun bir de pozitif yanı var. Sendikalar sınıfın temel kitlesel örgütleri olduklarına göre, sendikal hareket ve ekonomik mücadele, sınıf mücadelesinin ve sınıf hareketinin temel bir biçimi ve alanı olduğuna göre, biz bu hareketi devrimcileştirmek, sendikal örgütlenmeyi sınıf hareketinin hizmetine sokmak gibi çok temel bir sorunla karşı karşıyayız. Bu noktada da görevlerimizin pozitif alanı vardır.

Sendika bürokrasisinin sendikalar ve sınıf hareketi üzerindeki etkinliğini kırmak, toplum düzeyinde bunlara karşı etkin bir mücadele yürütmek, öte yandan da, tabandan yaşanacak gelişmeyle sendikaları sınıfın gerçek örgütleri olarak yeniden şekillendirmek, bu anlamda onları devrimcileştirmek için, stratejik önemde bir mücadele yürütmek durumundayız.

O kadar ilginç bir durum ki gerçekten, tümüyle düzenin, sermayenin adamları olan, dahası kendileri de sermayedar olan (borsada bir seferde 125 milyar lira kaybeden B. Meral gibi bir Türk-İş Başkanı düşünün) bu adamlar, sendikaları kendileri için adeta birer çiftlik haline getirmişler. İşte bu nedenle bu çiftlik korkunç bir rant ve zenginlik kaynağı onlar için. Sınıfın kendi örgütleri oysa bunlar. Bu işçi sınıfı satıcılarına karşı çok özel bir mücadele vermek gerekiyor.

Zaman zaman bizim esas hedefimiz burjuvazidir, deniliyor. Bu hatırlatma sendika bürokrasisine karşı mücadelenin özel tarzda öne çıkarılmasının asıl hedefi gizleyebileceği kaygısıyla yapılıyor. Elbette bu kaygı tümüyle yerinde değildir. Ama burjuvaziye karşı mücadele sendika bürokrasisine karşı mücadeleden koparılamaz. Burjuvaziye karşı tam da sınıf kitlelerini kazanarak mücadele etmek zorundayız. Oysa sınıf kitlelerinin tepesine burjuvazi adına çöreklenmiş burjuva uşakları bunlar. Burjuvazinin ayrılmaz bir parçası, üstelik çok da sinsi ve maskeli, dolayısıyla tehlikeli bir parçası. Neden? Çünkü sınıf hareketinin içinden görünüyor, işçiler onları kendi örgütlerinin başı kabul ediyorlar. Neden onlara hain diyoruz? Hain kimdir, ne demektir? Sizin safınızda olup da, ya da öyle görünüp de size ihanet ettiği için birileri hain olur. Bunlar belli ki bizim saflarımızda değil, burjuvazinin safında. Ama buna rağmen bunlara işçi sınıfı hainleri, bunların oluşturduğu yönetim kastına da hain sendika bürokrasisi demenin gene de bir anlamı var. Çünkü onlar işçilerden yana görünüyorlar, işçiler onları kendi örgütlerinin önderleri, yöneticileri kabul ediyorlar. Oysa onlar döne döne işçilere ihanet ediyorlar. Bunlar burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanları.

Bu sorun çok önemli. Bu sorunun özel önemini biz birçok başka vesileyle, çeşitli yazılar ya da konuşmalarda ortaya koyduk. Ama bunun önemi üzerine biraz daha derinlikli düşünmenin zamanı geldi diye düşünüyorum. Sınıfın partisi olmak iddiasıyla ortaya çıkacağımız bir dönemde, biz bu gericilik odağına karşı mücadelede mesafe alamazsak, bunda başarılı olamazsak, sınıf kitlelerini hala militan ve devrimcileştirmede de büyük bir ilerleme sağlayamayız.

Siyasal alanda müdahale edelim, sınıfı siyasal alanda kucaklayalım diyoruz. Güzel, bu bizim tercihimiz, sınıfa politikayla gitmeye çalışırız ya da sınıfın gündelik iktisadi mücadelesini politik mücadeleyle birleştirmeye çalışarak, onu kazanıp devrimcileştirmeye çalışırız. Bu bizim kendi alanımız, kendi kanalımız, kendi tercihimiz. Ama bir de halihazırda bir nesnel gerçeklik var; sınıf hareketi ve örgütlenmesi olduğu kadarıyla bu gerici odağın elinde. Sendikal cephe bizim için çok önemli değil, önemli olan politik cephedir demekle, sorunu böyle tek boyutlu hale getirmekle, sadece bir gerçekliğe sırtımızı dönmüş oluruz. Nihayetinde hareketi bulunduğu yerden ve durumdan alıp bir yere götürmemiz gerekiyor.

Kaldı ki sınıfın mücadelesiyle hareketi bir bütündür. Sendikal boyutu, sendikal mücadeleyi istesek de bundan soyutlayamayız. Politik mücadelede başarılı olmak mı istiyoruz, o halde iktisadi mücadele ve sendikal örgütlenmeyi de gereğince hesaba katmak zorundayız. Ancak bu toplam üzerinden politik mücadelemiz ve müdahalemiz ciddi bir başarı sağlayabilir.

Bu meseleyi çok vurguladık, dedim. Ama, dediğim gibi, düşünsel olarak bir takım şeyleri yakalıyoruz, birçok durumla yakaladığımızla kalıyor bunlar. Pratik gerekler konusunda hep zayıf kalıyoruz. Ben diyorum ki, partili kimlikle ortaya çıktığımız bir dönemde, gerçekten bir sınıfın partisi olma iddiası taşıdığımız ve bu zemine ayağımızı sağlam basma tarihi görevine daha ciddi yaklaştığımız bir gelişme evresinde, sınıf hareketine çöreklenmiş bu gericilik odağıyla nasıl başa çıkacağımızı çok iyi düşünmek, bunları çok iyi tanımak ve bunlarla toplum düzeyinde mücadele etmek zorundayız. Salt tek tek işyerleri ya da salt direnişler vesilesiyle değil, toplum düzeyinde ve sürekli bir biçimde.

Türk-Metal'in örgütlü olduğu bir dizi fabrikada çalışmıyor da olabiliriz. Türk-Metal'in denetiminde olan bir grev hareketi ile bağ kuramıyor da olabiliriz. Ama biz gene de Türk-Metal denilen faşist mafya çetesiyle uğraşmak zorundayız. Toplum genelinde bu çeteyi çok temel bir mücadele hasmı kabul etmek durumundayız. Döne döne onu teşhir etmek, onu teşhir eden popüler broşürleri salt metal işçileri arasında değil, tüm işçiler içinde ve toplum düzeyinde yaygınlaştırmak zorundayız.

Sınıfın tepesine çöreklenmişler, sınıfı sermayeye köle etmekle kalmıyorlar, sırtından da çok büyük vurgunlar vuruyorlar. Genel olarak sendika bürokrasisinden sözediyorum. Bunlar, ne mutlu ki onlara, herhangi bir güçlükle de karşılaşmıyorlar şimdilik, herhangi bir sözü edilir bela da yok bunların başında. Bunlar çok rahat, çok çok rahatlar.

Onların bu aşırı rahatını bozmak gerekiyor. Biz onların rahatını öncelikle politik mücadeleyle bozacağız elbette. Ama ileri giderek başka araç ve yöntemleri de devreye sokmak zorunda kalacağız. Bir sınıfa bu kadar kaba ihanet edilmez. Bunlar sınıf adına konuşup, sınıfa bu kadar kaba bir biçimde ihanet eden aşağılık ve satılık birer çete! Rıdvan

Zaman zaman bizim esas hedefimiz burjuvazidir, deniliyor. Bu hatırlatma sendika bürokrasisine karşı mücadelenin özel tarzda öne çıkarılmasının asıl hedefi gizleyebileceği kaygısıyla yapılıyor. Elbette bu kaygı tümüyle yerinde değildir. Ama burjuvaziye karşı mücadele sendika bürokrasisine karşı mücadeleden koparılamaz. Burjuvaziye karşı tam da sınıf kitlelerini kazanarak mücadele etmek zorundayız. Oysa sınıf kitlelerinin tepesine burjuvazi adına çöreklenmiş burjuva uşakları bunlar. Burjuvazinin ayrılmaz bir parçası, üstelik çok da sinsi ve maskeli, dolayısıyla tehlikeli bir parçası. Neden? Çünkü sınıf hareketinin içinden görünüyor, işçiler onları kendi örgütlerinin başı kabul ediyorlar. Neden onlara hain diyoruz? Hain kimdir, ne demektir? Sizin safınızda olup da, ya da öyle görünüp de size ihanet ettiği için birileri hain olur. Bunlar belli ki bizim saflarımızda değil, burjuvazinin safında. Ama buna rağmen bunlara işçi sınıfı hainleri, bunların oluşturduğu yönetim kastına da hain sendika bürokrasisi demenin gene de bir anlamı var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Budak'ın işçi sınıfı hareketine verdiği nedir ki? Bu alçak ve asalak herif neden ve nasıl oluyor da sınıf hareketi üzerinden maddi ve politik rant kazanarak yaşayabiliyor? Çünkü sınıfın gerçek temsilcileri yerlerini dolduramıyorlar. Böyle olunca, bu işçi sınıfı hainlerine de yaşam alanı doğuyor. Deyim uygunsa bunlara dünyayı dar etmesini bilebilmek lazım. Sınıf cephesinde katedeceğimiz mesafe, çok büyük ölçüde bununla ölçülür olacak.

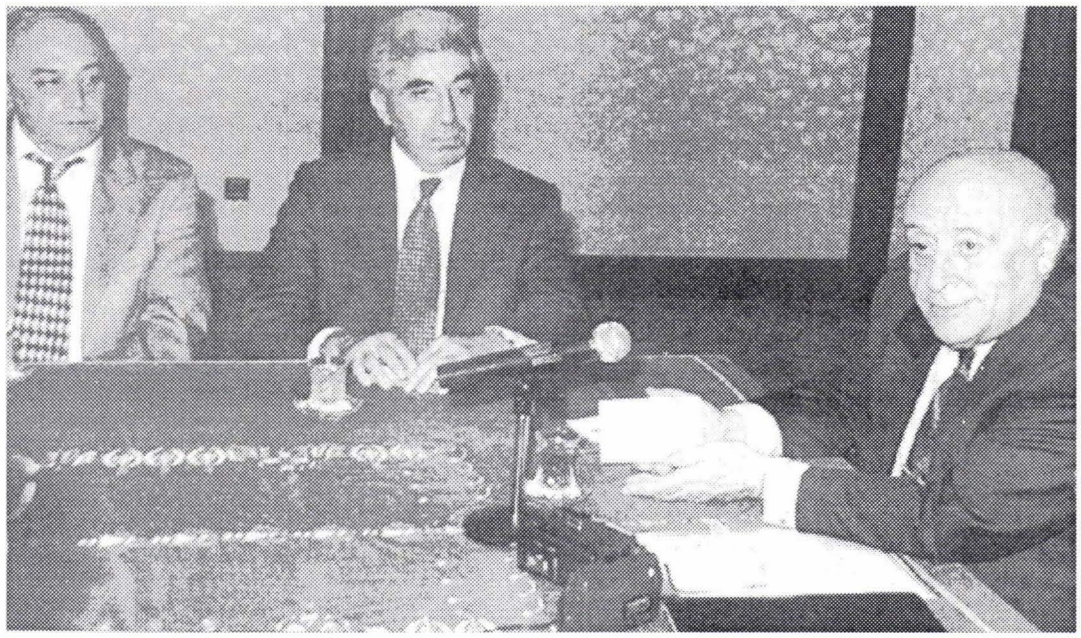

Kurulu düzenin temel bir dayanağı

Bütün bu anlattıklarımın temel fikirlerinden birini yeniden vurgulamak istiyorum. Sendika bürokrasisi, satılmış sendikacı takımı, tüm partiler üstü ve politika dışı olmak iddialarının aksine, basbayağı bir politik cephe tutuyor. Hem de en kritik cepheyi tutuyor, sermaye sınıfına en büyük hizmette bulunuyor. Toplumun üretici gücü olan ve tüm ezilen ve sömürülen kesimlere tarihsel olarak önderlik edebilecek yetenekteki tek sınıfı, egemen sınıf adına denetim altında tutuyor. Sınıflar mücadelesinde çok temel bir politik rol oynuyor, bunu anlatmaya çalışıyorum. Yoksa sendika ağaları sınıfın sendikal mücadelesini kendi içinde kısırlaştırıyorlar, ya da ekonomik mücadelesini satıyorlar meselesi değil. Toplumda temel bir sınıfı, bütün ezilenlerin ve sömürülenlerin biricik umudu ve öncüsü olabilecek bir sınıfı, kurulu düzen ve egemen sınıf adına bunlar zapturapt altında tutuyorlar.

Burjuvazinin sınıfa karşı tek silahı elbette bunlar değil. Ama sınıf iktisadi mücadeleyi ve sendikal örgütlenmeyi kendisi için bir düzey kabul ediyor. İşçi sınıfı bugün için devrimci politik mücadeleden uzak, ama iyi-kötü sendikal mücadelenin ve örgütlenmenin bilincinde. Deyim uygunsa, sendikalar sınıf hareketinin tek gerçek mevzisi. Ve bu mevzi içinden zaptedilmiş, sermaye adına fethedilmiş ve denetim altında tutulmuş durumda. Problem bu. Partimiz sınıf hareketi ve sendikal bürokrasi meselesini çok iyi değerlendirmek zorunda.

Belki yeri değil, ama genel olarak propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyeti, özel olarak da yayın organları cephesi için şunu söylemek istiyorum: Bu toplumda siyasal mücadele verirken çok özel olarak hedef haline getirmemiz gereken bazı güçler var. Onların bazılarını rastgele sıralamak istiyorum: Bir, TÜSİAD eksenli holdingciler. İki, ordu, başta generaller olmak üzere bir özel örgütlenme alanı olarak ordunun subaylar kastı. Üç, yazılı ve görsel medya, buradaki satılmış yazar-çizer takımı. Dört, sendika bürokrasisi.

Bunların tümünü sistematik olarak ve hiçbir fırsatı kaçırmadan teşhir etmek, deyim uygunsa bunların üzerinden ateşi eksik etmemek gerekiyor. Bunları sürekli bir biçimde teşhir etmek gerekiyor, özel bir biçimde döne döne gündeme getirmek gerekiyor. Bunlar düzenin temel dayanaklarıdır, bu dayanaklara sistematik bir biçimde vurmak zorundayız.

Düzeni bunlar omuzlarında taşıyorlar. Birileri işin sopa kısmını tutuyor, orduyu ve polisi kastediyorum, ilki aynı zamanda politika üretme ve dayatma merkezidir. Birileri işin ideolojik zehirleme, propagandayla ve dezenformasyonla toplumu zehirleme cephesini tutuyor, medyayı kastediyorum. Sendika bürokrasisinin neyi tuttuğu belli. TÜSİAD ise zaten bütün bunların başı ve bu kokuşmuş düzenin en elit katmanı. Sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin, önemle belirtiyorum, bu kapsamda, yani onun düzeni ayakta tutan temel dayanaklardan biri olduğu bilinciyle verilmesi gerekiyor. Bu, bu kadar önemli bir sorun.

Bir de tabi, sınıfın iktisadi ve sendikal mücadele cephesi var. Bu gerçekten daha değişik bir alan. Eğer sendika bürokrasisinin rolünü, tahribatını bununla sınırlarsak, olayı politik olarak kavramamış oluruz. Keşke olay bundan ibaret olsaydı, iş daha kolay olurdu. Diyelim bir takım sendikal akımlar olsaydı da, bunlar iktisadi mücadeleyi tutarsızca yürüten kötü sendikacılar olsaydı. Bu durumda mesele o kadar çok önemli, hayati ve karmaşık olmazdı. Oysa bu bir politik odak, düzen adına sınıfı tutan bir gerici politik odak, buna böyle bakacağız.

Bunlar politik çeteler, bunlar ESK'in bir parçası, bunlar MGK'nin bir uzantısı, bunlar devletin bir eklentisi. İnanıyorum ki içlerinden çok önemli bazıları, özellikle tepeleri tutanlar, aynı zamanda MİT mensubu ve aynı zamanda çeşitli düzeylerdeki kontr-gerilla örgütlenmesinin bir parçası. Kontr-gerilla dar cinayet şebekeleri ağı değil, fakat gerçek bir politik örgütlenmedir. Okuyun Talat Turhan'ı, bunun böyle olduğu orijinal kaynaklara dayanılarak anlatılıyor. Bir yörenin en önemli iş adamları, akademisyenleri, gazetecileri ve sendikacıları, başka bazı uzmanları o yörenin kontr-gerilla çekirdeğini oluşturuyorlar, kontr-gerilla örgütlenmesi bunlardan oluşuyor. Talat Turhan bunların CİA kaynaklı model şemalarını uzun uzun veriyor. Amerika'nın bu konudaki orijinal teorisinin özü bu zaten. Bizdeki popüler söylemde kontra çeteleri daha çok salt cinayet çeteleri, tetikçi takımı olarak anlaşılıyor, hiç alakası yok bununla. Talat Turhan bir takım ünlü muhtemel kontracıların isimlerini veriyor. Büyük kapitalistlerden örneğin Halit Narin'in adını veriyor, bu adam üzerinde çok dikkatli durulmalı diyor, örnek olarak söylüyorum. Eski Türk-İş başkanı Şevket Yılmaz'ın MİT mensubu olduğu üzerine yaygın bir kanı var. Türk-Metal'in başındaki adamın belli ki kontr-gerilla örgütlenmesinde önemli bir yeri var. Adamın Kıbrıs'da sendika kampı var, bu bir tesadüf değil, bu mafya çetesi en büyük yatırımları Kıbrıs'a, Türk kontr-gerillasının bu en önemli üssüne yapıyor. Bu bir raslantı değil belli ki orada çok rahat bir ilişki alanı ve mekan birliği var.

Bunlarla mücadeleyi böyle geniş, çok boyutlu ve karmaşık kavrayacağız, bunu anlatmaya çalışıyorum. Ve ancak bu genel düzeyde yakalarsak, sınıfın iktisadi mücadele ve sendikal hareketi cephesinde de bunlara karşı mücadelede mesafe katedebiliriz. Bunların gerçekliğinin tümünü hesaba katmalıyız ki, parçadaki rollerine, etkilerine karşı da iyi ve başarılı bir mücadele yürütebilelim.

Burjuva sendikal akımlar arası ayrım sorunu

Bir başka noktaya geçiyorum. Komisyonun çeşitli burjuva sendikal akımlarla ilgili tanımlamaları var. Bu tanımlamaların yerinde ve gerekli olduğunu düşünüyorum. Bunlar genel planda gerici siyasal odaklar olmakla birlikte, her biri bunu belli ideolojik biçimler ve politik vurgular üzerinden yapıyor. Bugün ESK gibi ya da MGK sendikacılığı gibi bazı ortak paydalarda birleşmesi, onların kendilerine özgü konumlarını, argümanlarını, o gerçekliği ortadan kaldırmıyor. Türk-Metal'in işçi kitlelerine sesleniş tarzıyla, tuttuğu politik konum ve yaptığı propagandayla, DİSK'inki aynı değildir. Rıdvan Budak televizyona ya da kitleler önüne çıktığı zaman hep sol adına konuşur. Sağı suçlayarak; "50 yıldır siz bu ülkeyi bu hale getirdiniz, iflas ettirdiniz, bu sağın iflasıdır" der. Kendi o ideolojik zehirini, sözümona çağdaş solcu kimliğini bunun üzerine oturtarak, ya da bunun arkasına saklayarak ortaya koyar.

Biz onları bu kendine özgü konumları içinde kavramazsak, onlara karşı başarılı bir mücadele de yürütemeyiz. Geldikleri ortak noktalara, girdikleri ortak platformlara, bunların işledikleri ortak suçlara elbette işaret edeceğiz. Ama bu, R. Budak'ın tuttuğu kendine özgü yer ile Türk Metal-İş'in başını tutan adamın kendine özgü yeri, gerçekliği ortadan kaldırmıyor. Bu tür bir ayrım bu açıdan gerekli. Bunlar sınıf kitlelerini bu kendine özgü ideolojik biçimler ve politik konumlar üzerinden etkilemeye çalışıyorlar, bunu unutamayız.

Taban dinamizmine yaslanmalıyız

Bir başka nokta. Sendika bürokrasisine karşı genel planda toplum düzeyinde politik mücadele yürütmeliyiz demiştim. Buna karşı bir hareketi nasıl geliştirebileceğiz? Bu, genel siyasal mücadele alanını bir kenara koyarsanız, sınıf hareketinin bu kendine özgü alanında taban dinamizmine yaslanabilmek ve onu harekete geçirebilmek ölçüsünde olabilir.

Bu çerçevede işyeri temsilciliği sorununu ciddiyetle düşünmemiz ve irdelememiz gerekiyor. Sendikal örgütleme içerisinde sendikal bürokrasiye karşı yakalayacağımız en elverişli nokta işyeri temsilciliğidir. Onun yetkileri ve inisiyatiflerini artıran, onun taban tarafından seçilmesini ve denetlenmesi pratiğini gündeme getiren, bunu işçi kitlelerinin gündemine sokmayı başaran bir yöneliş en önemli ve öncelikli halkalardan biri olarak görünüyor.

Zaten buradan bir yer tutamazsak sendika bürokrasisini zorlayamayız da. Politik mücadeleyle onu hırpalayabiliriz, ama sendikal örgüt gene de onların ellerinde ve denetiminde kalır. Nihayetinde aygıtı içinden felç etmenin, ele geçirmenin ya da içinden güçlenerek aygıtı boşa çıkararak farklı bir sendika ortaya çıkarabilmenin yolu da taban dinamizminden gitmekle olanaklıdır. Bu da fabrika ve sınıf çalışmasının tümünü kesen bir olay.

Bu çerçevede sadece işçi temsilciliği sorunu, işyeri temsilciliği sorunu değil, sendikal demokrasi halkası da çok büyük bir önem taşıyor. Bu, '70'lerde örneğin, sınıf hareketinde çok etkili bir alandı. İşçilerin sendikalarda söz ve karar sahibi olması, sendika demokrasisi talebi, sendika bürokrasisi ile uğraşmanın en meşru alanıdır. Yer yer bazı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

örneklere, örneğin Parsat deneyimine, başka deneyimlere bakıyorum, sendikacılar işçilerin kendi temsilcilerini seçmelerine razı olmak zorunda kalabiliyorlar. Çünkü bu o kadar hassas bir alan ki. Yeter ki siz işçilerin bu hassasiyetini uyandırın, sendikaların bunun karşısına çıkması her durumda sanıldığı kadar kolay değil.

İşyeri işçi temsilcisinin işçiler tarafından seçilmesine sendikacılar neye göre karşı çıkacaklardır ki? Sanıyorum halihazırda yasalara yaslanıyorlar. İşyeri temsilcilerinin sendikalar tarafından atanması yasal bir durum. Yüklenmemiz gereken en zayıf noktalardan biri bu. Bizim önce fiilen boşa çıkaracağımız, ardından yasayı ya kağıt üzerinde bırakacağımız ya da yasal değişikliği zorlayacağımız bir alan burası. Yüklenmemiz gereken çok temel bir alan.

Bunun dışında sendikal cephe ile ilgili son bir nokta olarak şunu eklemek istiyorum; özellikle yayın cephesi bakımından önem taşıyor bu. Tuzla Deri-İş'in ve deri işçilerinin direnişlerini kimi zaman abartılı bir havada sunuyoruz. Bunda ölçüyü kaçırmamakta fayda var. Bunlar marjinal işkolları, bu konuda gerçekçi olmak zorundayız. Sözkonusu olan sınıf hareketinin temel sektörleri ya da omurgası değil tam tersine en tali ve önemsiz sektörleri. Solcu akımlar şimdi belli marjinal alanları tutmayı bir eğilim haline getirdiler. Birisi Limter-İş diye kendine Tuzla'da dar bir alan bulmuş, güya orada bir yer tutuyor görünüyor. Öteki TÜMTİS'i buldu, beriki bir Nakliyat-İş bulmuş, bütün bir varlığıyla özdeş hale getirmiş. Gerçekte marjinal iş alanları bunlar, sanayi değil hizmet sektörü.

Sendika değiştirme eğilimi

Bir başka nokta sendikal birlik sorunu. Sendikalar ortak paydada eşitlendiler diyoruz. ESK'de birlikte yer alıyorlar, MGK sendikacılığında birleşiyorlar, genel olarak sermayenin yıkım politikaları karşısında sınıfı eli kolu bağlı tutmakta birbirlerini aratmıyorlar. İşin bu yanı böyle. Ama gene de bu alanda bir esnekliğe sahip olmalıyız diye düşünüyorum.

Şunu kastediyorum: Türk Metal'in örgütlü olduğu bir fabrika düşünün, içinde çalışma yürütüyorsunuz, Türk-Metal içerisindeki muhalefeti büyüterek bu gericiliği ezmek en tercih edilir politikaysa, biz elbette bunu tercih edelim. Ama mesele bizim tercihlerimizden ibaret kalmıyor. Dinamikler bizi aşıyor, işçilerin sendika değiştirme arzusu ve arayışı bizi aşıyor. İşçiler, işverenle, polisle, devletle bu kadar içiçe çalışan bir sendikaya tepki olarak o sendikadan kopup daha rahat hareket edecekleri bir sendikal alana geçmek isteyebiliyorlar.

Bunun karşısına çok dikilmek gerekmiyor. Zaman zaman bu tür kopma eğilimleri işçi dinamizminin bir göstergesi olarak ortaya çıkabiliyor. Bugünkü birlik özel bir kuvvet yaratmıyor ki, bu kuvvet bölünmesin/parçalanmasın diyelim. Bu sınıf hareketinin bir cephesinin soluk alma imkanına dönüşüyorsa, bu konuda neden esneklik göstermeyelim ki?

Yeri gelince DİSK'in Türkiye işçi hareketinde önemli bir yeri olduğunu söylüyoruz. Sendikal yapı eskiden, '60'lı yıllarda parçalı değildi. Türk-İş varolan tek konfederasyondu. Türkiye'de sendikacılık Türk-İş'in kuruluşu sonrasında, '50'li yıllarda, '60'lı ilk yıllarda, örgütsel bütünlüğünü tümüyle koruyordu. Tek sendika konfederasyonu ve bütün işkollarında temel sendika. Bir takım bağımsız sendikalar var mıydı bilmiyorum, muhtemelen vardı. Ama, genel örgütlenme olarak tek konfederasyon, tek sendika vardı. Sonra iç mücadele sınıf hareketinin önünü tıkadığı ölçüde, bir takım ilerici sendikacılar, toplumdaki genel solcu politizasyona da bağlı olarak Türk-İş'i çiğneyip aştılar. Dört sendika ayrılınca, sonradan ortaya DİSK denilen sendika konfederasyonu çıktı. Ve biz, bunun sınıf hareketi tarihinde belli bir olumlu rol oynadığını, DİSK'in tarih olduğu bir evrenin ardından ve bugün olaya daha soğukkanlı baktığımız bir evrede, tespit edebiliyoruz.

Bunu sadece tartışmaya açıyorum. Söyleyeceklerimi tümüyle söyleyerek değil, sadece tartışmayı açıyorum. Somut bir sorun diye düşünüyorum ben. Biz bunu soyutta tartışacağımıza, bu gerçekten neyi ifade ediyor, yani geçiş eğilimleri ne kadar, sendika değiştirme eğilimleri ne kadar, yapay mı bunlar, yoksa bir doğallığı var ve bir gelişme dinamiğini mi ifade ediyor vb. sorulardan hareketle tümüyle somut bir biçimde ele almalı, irdelemeli ve tutuma konu etmeliyiz. İşçi hareketinin çaresizlik karşısında, Türk-İş içerisinde ileriye gidememe karşısında, kendine bir çıkış arama eğilimi midir? Bunlara somut olarak bakarsak ve işçi sınıfının genel politik çıkarlarını gözönüne alırsak, öyle dar sendikacılık platformuyla yaklaşmayarak, bu sorunun doğru çözümünü bulabiliriz diye düşünüyorum.

Marjinal işkollarını abartmamalıyız

Bunun dışında sendikal cephe ile ilgili son bir nokta olarak şunu eklemek istiyorum; özellikle yayın cephesi bakımından önem taşıyor bu. Tuzla Deri-İş'in ve deri işçilerinin direnişlerini kimi zaman abartılı bir havada sunuyoruz. Bunda ölçüyü kaçırmamakta fayda var. Bunlar marjinal işkolları, bu konuda gerçekçi olmak zorundayız. Sözkonusu olan sınıf hareketinin temel sektörleri ya da omurgası değil tam tersine en tali ve önemsiz sektörleri. Solcu akımlar şimdi belli marjinal alanları tutmayı bir eğilim haline getirdiler. Birisi Limter-İş diye kendine Tuzla'da dar bir alan bulmuş, güya orada bir yer tutuyor görünüyor. Öteki TÜMTİS'i buldu, beriki bir Nakliyat-İş bulmuş, bütün bir varlığıyla özdeş hale getirmiş. Gerçekte marjinal iş alanları bunlar, sanayi değil hizmet sektörü. Bazıları iyi-kötü kendine belediyelerde yer buluyor, ama belediye hizmetlerinin hiç değilse toplum yaşamında belli bir etkin yeri var.

Dikkat edin, solun marjinal konumuna ve eğilimlerine de denk düşüyor tutuğu bu alanlar. Çok raslantı değil bu. Bunlar henüz yeni proleterleşen, proleterleşmeye ilk adımları atan alanlar oluyor. İster deri işçileri üzerinden, ister nakliyat işkolu üzerinden bakın, bu böyledir. İnsanlar kırdan kente göçüyorlar, sanayii işçisi olamadıkları ölçüde gidip depolarda çalışıyorlar, doldurma-boşaltma işlerinde çalışıyorlar. Deri-İş'in etkinliği nereden geliyor ki? Çok büyük ölçüde Dersimli etkinliğinden geliyor, daha dünün yeni göçmüş köylüleri bunlar.

Bunları küçümsemek için söylemiyorum, bunların herşeye rağmen sınıf hareketinin bu durgunluğu ortamında belli hayat alanları olduğunu görmezlikten gelmiyorum, küçümsemiyorum bu noktada. Ama biz buna özellikle yayınlarda zaman zaman gerçekten abartılı bir hava ve anlam veriyoruz. Aslında Tuzla deri işçilerinin direnişi ve benzeri bir direniş genelde herhangi bir başka birimde ve sanayi kolunda olsa, kesinlikle İstanbul'u sarsar. Ama dikkat edin, adı geçen bu kesimler salt sol grupları ve en fazla solun en ileri kitlesini etkiliyor. Sınıf hareketi üzerinde öyle çok özel bir etkisi olmuyor bunların. Bu kendi işkollarının konumuyla çok bağlantılı bir durum. Konfeksiyon alanı bu ülkenin ekonomisinde kritik bir yer tutmuyor. İhracat gelirinde çok özel bir yer tutuyor, sermayenin uluslararası konumunu, ihtiyaçlarını etkiliyor kuşkusuz, ama ekonominin komplike yapısı, sanayi dallarının biribirine bağımlılığı açısından baktığımızda, hiç de kritik bir tutmuyor. Tekstil işkolu durursa Türkiye'de giyecek piyasasında bile en ufak bir değişme olmaz. Konfeksiyon o açıdan iplik üreten alanlar da değil, yani tekstilin temel birimleri de değil bunlar, mensucat denilen alan da değil.

Sol akımların sınıfın marjinal kesim ve sektörlerinde güç olmaya çalıştıklarını dikkatle gözönünde bulunduralım diyorum. Hani onlar sendikal cephede bir yerleri tutuyor diyoruz, evet, bir yerleri tutuyorlar, bunu küçümsemeyelim. Herşeye rağmen Tuzla Deri-İş, TÜMTİS, bunların yaptıkları önemli, özellikle de sınıf hareketinin bugünkü durgunluk ortamında. Bugün elbette belli bir önem taşıyorlar, ilgiyi ve desteği hakediyorlar. Ama şu konuda da açık olmak zorundayız. Sınıf hareketinin kendini bulduğu, devrimcileştiği dönemlerde, bunlar sınıfın eteklerindeki kesimler olacak, en tali alanları olacak. Herşeyi yerli yerine oturtmaya bir vurgu benim söylediklerim.

Sendikal cephede taktik ittifaklar sorunu

Sendikal cephede taktik ittifaklar üzerine de birkaç şey söylemek istiyorum. Bu alanda taktik bazı ittifaklar arayacağız elbette. Komünist bir hareket ve sınıfın gerçek politik temsilcileri olduğumuzu, sınıfın temelde bir tek gerçek devrimci partisi olabileceğini unutmayacağız. Ama buna rağmen sınıf içerisinde bizim dışımızda devrimci siyasal akımların var olabileceğini, yer tutabileceğini bileceğiz, bu gerçekliği hesaba katacağız ve bu çerçevede bunun gerektirdiği taktik esneklikleri de göstereceğiz.

Artı, bu esnekliği yer yer ilerici diyebileceğimiz belli sendikal çevrelere, akımlara karşı da gösterebileceğimizi düşünüyorum. Bunlar zaten kurumlaşmışlarsa ilericiliklerini çok da koruyamazlar. Ama yine de olabiliyor, örneğin Yeraltı Maden-İş'in başında bazı ilerici ve iyiniyetli insanlar var. Güven duyabilecekleri bir devrimci akım bulsalar, etki alanına da girebilirler. Böylelerine karşı gerekli esnekliği göstermek gerekiyor.

Bir ara bizim değerlendirmelerimizde de yeraldı ve orta sayfa yazısı olarak yayınlandı; çete örgütlenmesine dönüşmüş, devletle içiçe geçmiş sendika bürokratlarından farklı olan bir takım sendikal bünyeler var. Petrol-İş'in bir takım şubeleri üzerinden örnekleri veriliyordu. Bunlar işin özünde düzenin içinde olsalar da, bunlara karşı da gerekli esneklikleri gösterebilmeliyiz. Her bir gerçekliği kendi yerine oturtarak sorunlara yaklaşmazsak, politikada hata yaparız. İşçi kitlelerine bir şey anlatamayız.

ÖDP'yi destekleyemeyiz kuşkusuz. Biz neden sosyal-reformist bir akımı işçilere alternatif olarak sunalım ki? Biz kendi bağımsız platformumuzu kurarız, yalnız kalırız, ama çaresiz kalmayız, biz yatırımımızı geleceğe yaparız. Sözümüzü doğru söyleriz, bugün sonuç vermez, yarın verir. Ama biz bugün taraf ya da odak değiliz, bari ÖDP alsın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dersek, yarın bunun faturasını ödemek zorunda kalırız. Bunun sorumluluğunu neye göre alacağız ki?

Temmuz: Biz şube ya da işyeri temsilciliği seçimleri dışında, bütün bir süreç boyunca, çalışmanın içerisinde her iki anlayıştan da kendimizi ayırmak konusunda faaliyetimizi zaten yürütürüz. Bu çerçevede ÖDP ve EMEP'in sendikal çizgisinin anlamını, somut süreçleri üzerinden teşhir ederiz. Ayrılığımızı her vesileyle ortaya koyar, ayrı bayrağımızı taşırız. Seçim döneminde, herşeye rağmen birileri bir parça ilerici bir rol oynuyorlarsa, sendikal demokrasi ve belli sendikal ilkeler konusunda anlaşma sağlanabilirse, bu durumda, burjuva gerici sendikacıların şube yönetimini almaması için, şu zeminde şöyle bir ittifak yapabiliriz de deriz. Örneğin bir parça mücadeleci bir sendikacılık sergiledikleri bir sendika şubesinde, burjuva sendika bürokratlarını devirmek imkanıyla yüzyüzeyiz. Ama ancak güçler birleştiğinde böyle bir imkan var. Ve bu tabanın da isteğiyse, taban da bunu zorluyorsa, bu durumda bir parça esnek davranamaz mıyız? Davranmazsak eğer, yanlış yapmış olmaz mıyız?

Nadir: Benim bu konuda kaygım: EMEP bir parça daha değişik değerlendirilebilir belki, ama bu tür akımlar genellikle sendika yönetimine geldikleri zaman burjuva politikacıları gibi seçim dönemindeki taahhütlerini unutuyorlar. Biz böylelerine destek vermeyeceğimiz gibi, ittifak da yapamayız. Her koşul altında kendi bağımsız tutumumuzu mutlaka bir biçimde koymak zorundayız.

Bu bürokratik çark kırılmadan, tabanın devrimci inisiyatifi harekete geçirilmeden, yönetim taban tarafından denetlenmeden, gerektiğinde yöneticiler geri çağrılmadan ve bağımsız siyasal bir sınıf çizgisi buraya egemen hale gelmeden, bu sendikaların işçilerin çıkarları için mücadele edebilecekleri mesajını verecek bir propagandayı biz asla yapamayız. Öncelikle benim kaygım burdan geliyor; zira bunlarla böyle bir ortaklığın bize bir faturaya dönüşmesi riski çok büyük.

İkincisi, bu sorun soyutta çözülmez. Sınıf hareketinin bağımsız tutumunu mutlak bir biçimde ortaya koymalıyız, işçilere bunu anlatmalıyız. Sorun somut olarak karşımıza geldiğinde ise, gerçekleri işçilerden gizlemeden her türlü politik esnekliği de göstermeliyiz.

Cihan: Bu son formülasyon fena değil bence. Somut durumlardaki bir esnekliği dışlamayalım, bu tümüyle somut durumun isabetli ve amaca uygun biçimde değerlendirmesi sorunu olsun.

Semih: Bizim komisyonda söylemeye çalıştığımız da zaten buydu. Burjuva sendikacılık anlayışı dışındaki anlayışlarla, ilerici kesimlerle ittifaklar yapmaya kendimizi kapatmayız. Ayrı bayrak açarız, fakat yerine göre esnek bir tutum da geliştiririz.

Cihan: Elbette gerekli esneklikleri göstermek zorundayız. Hele de alanın zor bir alan olduğu, gericiliğin buraya iyice çöreklendiği düşünülürse. Ama bu, yoldaşın formüle ettiği çerçevede olmalı. Bu çerçevede ittifak meselesi, tümüyle somut bir değerlendirme sorunu olmalı. İlan edilmiş genel bir politika olarak değil, somut durumların gerektirdiği bir esneklik olarak anlaşması kaydıyla, evet.

Nadir: Eklemek istediğim bir-iki nokta daha var. Birincisi; zaman zaman yazılarımızda sendika bürokrasisinin tutumu sendikaların tutumu olarak ifade ediliyor. Sendikal koruculer, sendikal çeteler, ya da somut muhatabı kimse bunun adını verip teşhir etmek yerine, sendikalar şöyle yaptı deniliyor. Bu çerçevede öyle ağır şeyler söyleniyor ki, bu işçilerin sahip oldukları tek örgüt olduğu ölçüde onları incitiyor. Buna dikkat etmek gerekiyor.

Sendikal bölünmüşlük konusunda bugünden bir şey söylenemez. Yarın öbür gün gerçekten bu hareket birleşik bir karakter kazanır, az çok siyasallaşır ve devrimci bir mahiyete bürünür, sendikal alanda da belli arayışlar kendini ifade eder. Ama bugün sendikal bölünmüşlük bir realitedir ve bizim bunu gözeterek çalışmayı örgütlememiz gerekiyor. Çalıştığımız alanda muhatabımız hangi sendikaysa, mücadele edeceğimiz sendika da odur.

Şu sorunun da tartışılması gerektiğini düşünüyorum. Biz tekstilde halihazırda işçilere daha çok DİSK Tekstil'i alternatif gösteriyoruz. Ama, örneğin İstanbul üzerinden bakıldığı zaman, işyerinde örgütlenmeler eğer sendikacıların iradesi dışında sonuçlanmamışsa, bunlar hep boşa çıkarılıyor. Gerçi son aldıkları kararla konfeksiyondan çekilip dokuma vb. alanlara yönelmek istiyorlar. Ama sendikal arayışa da ilgisiz kalamıyorlar. Fakat sonuçta şöyle ya da böyle boşa çıkarıyorlar. Bu bence tartışılması gereken bir sorun. Yalnızca bir sendikal mevziye ulaşmamayı değil, bizim oradaki politik çalışmamızın sonuçlarını da etkiliyor bu. Bir yenilgi, başarının doğuracağı sonuçları büyük ölçüde sıfırlayabiliyor. Dolayısıyla, faaliyetimizin sonuçları açısından da önem taşıyor. Ama bu konuda ben de somut bir şey söyleyemiyorum.

Metinde EMEP'in mücadeleciliğiyle ilgili bir tanım var. Biz kuşkusuz EMEP'le sendika bürokrasisini aynılaştıramayız. Reformizm mücadeleci olmaz diye bir şey yok. EMEP hareketin mevcut düzeyi ve istemlerini teori haline getiriyor ve bunlar için mücadele de ediyor. Mesele onun paltformunun işçi sınıfının devrimci özlemleri bakımından ne ifade ettiğidir. Dolayısıyla EMEP'e ilişkin tutumun buradan hareketle belirlenmesi gerekiyor. Yoksa "iş-ekmek-özgürlük" çerçevesinde de olsa bir şeyler yapmaya çalışıyor, "3 S" için faaliyet örgütlüyor. Bir noktadan sonra kırılıyor, çünkü hareketin seyri onları da etkiliyor.

Bir başka nokta sendikal birlik sorunu. Sendikalar ortak paydada eşitlendiler diyoruz. ESK'de birlikte yer alıyorlar, MGK sendikacılığında birleşiyorlar, genel olarak sermayenin yıkım politikaları karşısında sınıfı eli kolu bağlı tutmakta birbirlerini aratmıyorlar. İşin bu yanı böyle. Ama gene de bu alanda bir esnekliğe sahip olmalıyız diye düşünüyorum. Şunu kastediyorum: Türk Metal'in örgütlü olduğu bir fabrika düşünün, içinde çalışma yürütüyorsunuz, Türk-Metal içerisindeki muhalefeti büyüterek bu gericiliği ezmek en tercih edilir politikaysa, biz elbette bunu tercih edelim. Ama mesele bizim tercihlerimizden ibaret kalmıyor. Dinamikler bizi aşıyor, işçilerin sendika değiştirme arzusu ve arayışı bizi aşıyor. İşçiler, işverenle, polisle, devletle bu kadar içiçe çalışan bir sendikaya tepki olarak o sendikadan kopup daha rahat hareket edecekleri bir sendikal alana geçmek isteyebiliyorlar.

Cihan: Bu onun gerçekliğini gösteren bir farklılık olmuyor mu? Herhalde kimsenin EMEP'i devrimci sayması sözkonusu değil, burada sorun yok. Ama EMEP'in bu alandaki akımlar içinde kendine özgü bir karakteri varsa, eğer biz bunu hesaba katmazsak, ona karşı yeterince isabetli bir politika da izleyemeyiz.

Nadir: Ben formüle edilirken dikkat edilmesi gerekiyor, diyorum. Örneğin ÖDP patronlarla uzlaşma çizgisi üzerinden işi bağlamaya çalışıyor.

Semih: Birleşik Metal üzerinden ÖDP'nin politikaları böyle. Sefaköy'deki hemen tüm örgütlenmeleri, patronlarla anlaşma zemini üzerinden yürüyor.

Tuna: Bu ne kadar doğru olacak? Parsat Piston'da sürecin bir parçası ÖDP'dir. Topkapı Birleşik Metal'de ESK'ya karşı tutum oradaki ÖDP yönetimi tarafından alınıyor. Bunu sendikal bürokrasi içerisinde yer tutmak için de yapıyorlar. Ama genel tabloda ÖDP tam nereye oturuyor, benim için yeterince net değil

Semih: Bu sendikacılar ne kadar ÖDP'li olarak davranıyor, bunu tartışmak gerekir. EMEP bu açıdan nispeten homojen bir parti.

Tuna: ÖDP'li sendikacılar partili bir kimlikle gitmiyorlar, bu açık. EMEP'te sendikacılarla parti arasında daha yakın bir ilişki olduğu da söylenebilir. EMEP sınıf içerisinde çalıştığı için sendikalaşmada bazı örnekler de yaratıyor. Gidiyor Merter'de çalışıyor, Ünaldı'da çalışıyor. ÖDP'nin genel çalışmasında bu tür alanlara yönelim yok. Ama ÖDP'nin EMEP'ten daha uzlaşmacı bir çizgi izlediğini söylemek isabetli mi? EMEP'in sendikalaşmak için Merter çalışması varsa, aynı zamanda bir de Sun örneği var. Sun'da açık bir satış gerçekleşti. Ama bunu doğrudan EMEP'in tutumu olarak görmek ne kadar doğru, bu ayrı.

Semih: ÖDP'li sendikacıların CHP'yle dirsek teması fazla. Birleşik Metal'de merkezi düzeyde işbirliği yapıp ortak liste çıkarıyorlar. Ama EMEP henüz böyle bir yerde değil.

Aykut: ÖDP'lilerin sendika olarak girdikleri yerlerde temel politikaları uzlaşmak. Patron karşısında; bu senin de çıkarına bizim de, hemen anlaşalım, diyorlar. Sendikal çalışmanın başını çekip işçilerin atılması pahasına işyerine girmeyi başarı olarak görüyorlar. Bunu şöyle gerekçelendiriyorlar: Bugün kaybetmeden kazanmak olmaz, bunu göze almak durumundayız. Bizzat ÖDP'li sendika yöneticileri şunu söylüyor: Patronun ihracatı var yurtdışına, diyoruz ki, yurtdışında ihracatta sendikalı olmak bir avantajdır. EMEP'te tam böyle mi bilemiyorum. Hiç değilse TÜMTİS'te görünen biçimiyle farklı.

Cezmi: İzmir'de TÜMTİS üzerinden yaşanan belli süreçler var. Orada daha ileri bir eğilim ortaya çıktığı ölçüde, sendikal demokrasi alanında, talepler alanında daha uzlaşmacı bir tavır sergiliyor. ÖDP liberal bir akım olarak çağdaş sendikacılık anlayışına, daha ileri bir uzlaşmaya yatkındır. EMEP ise, gerek siyasi planda, gerekse temel sendikal politikasında, nispeten daha farklı. Ama tabanın devrimci ve mücadeleci dinamiğine yaslanarak sendikal yapıyı değiştirmek perspektifi bu partide doğal olarak yok. Kendi içinde reforme etme anlayışı var. Bu alt kademe sendika bürokratları tepeden ittifaklarla, orada tutacağı mevziler üzerinden yapılmaya çalışılıyor.

Temmuz: Sendikal demokrasinin ilkelerinde tam tutarlılık, taban dinamizmini gerçek kapsamıyla ortaya çıkarmak reformistlerin işi değildir. Bunların misyonunun son tahlilde işçilerin ufkunu düzen ufkuyla sınırlamak olduğu açıktır. Ama biz sendikal anlayış çerçevesinde bunların pratik tutumlarındaki, süreçlerindeki nispi ayrılıkları görmek durumundayız. Bu bizim daha isabetli bir politika belirlememizi kolaylaştıracaktır.

Semih: ÖDP aslında sistemli sendikal çalışması olan bir parti değil. EMEP'in ise nispeten sistemli bir çalışması var. Belli yerlere yöneliyor. Tabanda mücadeleci bir dinamiğin olduğu bir yerde, kendi çizgisinde bir parça mücadeleci bir kimlikle hareket edebiliyor. Daha geri dinamiklerin olduğu yerde ise, ona uygun bir kimlikle ortaya çıkıyor.

(Devam edecek...)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Son siyasal gelişmeler/6

Kürt hareketi cephesinde son gelişmeler

(Bu metin, 14-15 Mayıs '99 tarihlerinde verilmiş bir konferansın kayıtlarından oluşmaktadır.)

Dün sorunun çözümü, birbirlerini kilitlemiş karşı güçlerin uzlaşıp anlaşmalarına dayalı olarak konuluyordu. Şimdi ise, esir alınmış ve İmralı'ya kapatılmış parti liderinin bir imkan olduğu, kendisiyle konuşularak bir çözüm aranması sorunu olarak konuluyor. Şimdi PKK Başkanlık Konseyi'nin temsilcileri birbiri peşisıra boy göstererek, Yavuz Sultan Selim'in Kürtlerle anlaşıp Ortadoğu'ya, İran'a, ardından Balkanlar'a ve dünyaya açılmasından sözederek şunları söyleyebiliyorlar: Eğer Türkiye bugün bu 16. yüzyıl politikasını tarihsel bir referans alıp Kürtlerle birleşirse, Türkiye'yi kendisini çevreleyen bölgede artık hiçbir güç tutamaz. Balkanlar'dan Orta Asya ve Ortadoğu'ya kadar Türkiye bölgenin güçlü lideri olur ve dilediğince yayılır. Türkiye ekonomisi güçlendi, artık Türkiye'nin içine sığmıyor, dışarı yayılmak zorunda. Ama bir handikapı var, bu Kürt sorunudur. Türkiye ancak Kürt sorununu çözerek yayılabilir. Kürt sorununu çözmezse, içerdeki bu temel problemi çözmezse dışarı da yayılamaz. Ama içindeki problemi çözerse, tıpkı Yavuz Sultan Selim'in 1500'lerde başardığı gibi, Türkiye kendini çevreleyen bölgede yayılmayı, bölge ülke ve halklarına egemen olmayı başarır. Bu gerçekten utanç verici bir durum. Devrimciler böyle şeyler diyebilirler mi? Bir devletin emperyalist yayılmacı emelleri okşanarak, sözümona barış ve kardeşlik çözümü aranabilir mi? Bu artık yanlış bir politika değil, utanç verici bir durum. Bunda ısrar bölge halklarına ihanete götürür.

PKK-PSK Protokolü'nden İmralı'nın 8 maddesine

Kürt hareketindeki son gelişmeler önceki değerlendirmelerin içinde de bir ölçüde yer aldı. Son gelinen noktanın anlamı ve önemi bu değerlendirmeler içerisinde işin özü ve esası yönünden var.

Partimizin gerek Kürt ulusal sorununun genel yapısı, niteliği ve devrimci çözümü, gerekse özellikle PKK önderliğindeki ulusal hareketin son 15 yıllık gelişme seyri ve bunun ortaya çıkardığı sorunlar hakkında çok kapsamlı ve çok yönlü değerlendirmeleri var. Bu, şu son birkaç ayın gelişmeleri üzerine burada konuşup tartışırken bunları veri almamız, dolayısıyla tekrarlardan kaçınmamız olanağı anlamına geliyor.

Bilindiği gibi, Kürt hareketinin '84'ten '91'e kadar belli bir gelişme temposu, bu gelişmenin belirli bir niteliği ve yapısı var. '92'de yüzyüze kaldığı belli durumlar, karşı karşıya kaldığı temel önemde fakat birbirine zıt tercihler, bu çerçevede bir yol ayrımı var. Kendisini ileriye yönelik olarak aşamaması gerçeği ve kendisini aşamadığı andan itibaren de içine girdiği yeni yönelişler var. Bunun ne olduğunu biliyoruz; bu "siyasal çözüm" arayışı adı altında girilen bir düzenle barışma ve bütünleşme yönelişiydi. Dalkavukluğu Kürt halkına destek sanan çeşitli çevreler, PKK politika yapıyor, Türk egemenlerini iyi düşünülmüş taktiklerle şaşırtıyor, vb. söylemlerle, bu yönelişin gerçek anlamını yıllardır gözlerden gizlemeye çalıştılar. PKK'nin kendisi de, yüzünü devrimci harekete dönünce, "olay böyledir, yanlış anlamayın", deyip duruyordu. Ama olay hiç de öyle değildi. Öyle olmadığını sürecin her safhası tekrar tekrar gösterdi ve son 6-7 yıllık sürecin toplamı gerçeği bütün açıklığı ve çıplaklığı ile bugün gözler önüne sermiş bulunmaktadır. Sözkonusu olan taktik değil, köklü bir stratejik yön değişimiydi. '93'ten beri artık süreç devrime değil düzene doğru işliyor. Bunun son halkası İmralı'da açıklanan 8 maddelik yeni barış planıdır ve bu teslimiyetin tescilidir.

Biz, '92 başında "yol ayrımı" derken, ortada henüz ateşkes vb. girişimler yoktu. Ateşkes ve ona eşlik eden "anayasal çözüm" platformu bizim söylediklerimizden bir sene sonra geldi. Ama elbette ki bizim doğrulanan öngörümüz bir kehanet değil, marksist bilimsel bakışaçısı ve buna dayalı bir somut tahlilin sonucuydu. Bu, genel planda ulusal sorun ve ulusal kurtuluş hareketinin yapısı ve toplumsal-siyasal karakteri konusundaki bir açıklığın, özel olarak ise ulusal hareketin gelişme süreçlerinin dikkatle izlenmesinin bir ürünüydü.

Ulusal hareketin bir ideolojik yapısı ve sınıf karakteri var. Öncelikle bu ideolojik yapısı ve toplumsal karakteri çerçevesinde ve büyük ölçüde kendi başına kaldığı bir durumda, onu bekleyen akibet konusunda gerçekçi olmak gerekirdi. Ki bu yaklaşım, bizim daha 1990 yılına ait değerlendirmelerimizde bütün açıklığı ile vardır. Küçük-burjuva bir siyasal önderliğe ve yine küçük-burjuva katmanlara ve köylülüğe dayanan bir hareketin uzun süre bu ara konumda kendi bağımsızlığını koruyamayacağını, ya proletaryaya yaklaşmak ya da burjuvaziyle uzlaşmak, giderek ona teslim olmak alternatifleriyle yüzyüze kalacağını gözönünde bulundurmak gerekirdi. Kaldı ki hareketin gelişme seyri ve süreçleri, onu bu birbirine taban tabana zıt yönelimlerden birini seçmeyi giderek daha çok zorluyordu. Bu zorlanmayı biz '92 başında "yol ayrımı" olarak formüle ettik ve birbirine zıt iki temel yolun/yönelişin anlamını ortaya koyduk.

Ulusal hareketin, belli bir durumda bir türlü, bir başka durumda bir başka türlü gelişecek olan bir nesnel yapısı ve mantığı var. Siz adına "siyasal çözüm" dediğiniz bir yeni yönelişi temel bir politika olarak formüle ediyorsunuz. Zaten "siyasal çözüm"e de sorunu kendi gücünüzle çözemediğiniz için geçiyorsunuz. Sorunu kendi gücünüzle çözemediğinizde ise, ya Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin gücüyle birleşerek, ya da Türk burjuvazisiyle kurulu düzen tabanı üzerinde anlaşma yolları arayarak, bir çözüm yoluna gidersiniz. Yani sorun sizin gücünüzle gelmiş bir yere dayanmış, çözüm talep ediyorsunuz, sorun da çözüm istiyor, ama kendi gücünüz buna yetmiyor. Bu gücü, ya Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinde, yani Türkiye devrimiyle birleşik bir gelişmede ararsınız, ya da kendi sorununuzun o dar ekseninde kalır ve yenemediğiniz bir güçle uzlaşıp anlaşarak sorunu egemen sistem içinde ve kurulu düzen tabanı üzerinde çözmek yolunu ararsınız.

"Siyasal çözüm" denilen arayış, bu açıdan kendine göre nesnel mantığı olan bir çıkıştı. Onun taktik değil de stratejik bir yeni politik yönelim olduğunu, bizim o kadar açıklıkla, net bir biçimde, olayların o aşamasında tespit etmemizin gerisinde özetlediğim ikilemin tespiti ve tahlili var. Ortada çözümünü dayatmış bir sorun var, ama bu sorun kendi dar sınırları içerisinde kaldığı sürece, kendi gücüyle bir çözümü zorlayamıyor. Çözüm ya birleşik devrimde, ya da düzenle uzlaşarak ve sonuçta onunla bütünleşerek aranacaktır. Bunun ortası yoktur. Son 6-7 yılın tam bir açıklıkla gösterdiği gibi. Ortası '92'yi önceleyen süreçte olanaklıydı. Ne var ki bu süreç yaşanıp onun olanaklı kıldığı gelişme düzeyine ulaşınca, bu olanak da ortadan kalkmış oldu. Ya devrimi derinleştirme, bunun için de Türkiye devrimi ile bütünleşme stratejisi; ya da, devrimi bırakarak emperyalist sistem ve kurulu kapitalist düzenle uzlaşma, giderek bütünleşme stratejisi seçilecek ve izlenecekti. Bu iki yolun ortası kalmamıştı. Bilindiği gibi ikinci yola girildi ve bu eğik düzlem işleri İmralı'nın Nisan ayında açıklanan 8 maddesine kadar getirdi. Burası teslimiyet, bundan ötesi ise bataktır.

Sözünü ettiğim açıklıktan dolayıdır ki, biz "siyasal çözüm"ü daha ilk andan itibaren basit bir söylem olarak ele almadık. Bir politik manevra olarak, bir taktik oyun olarak, bir yanıltma, şaşırtma, egemen sınıfları bölme oyunu olarak görmedik. Tersine, eski stratejik çizginin terkedilerek yerine yenisinin geçirilmesi, bir yeni stratejik yöneliş olarak ele aldık.

Elbette bu yeni yöneliş, başlangıçta henüz her açıdan rayına oturmuş değildi. Karşı dinamikler, karşı etkenler vardı, Türk burjuvazisinin uzlaşma ve anlaşma konusundaki açmazları vb. güçlükleri vardı. Bu arada, sürecin bir parça uzaması durumunda, Türkiye'nin batısında bazı yeni gelişmelerin, bazı beklenmedik gelişmelerin yaşanması ihtimali vardı. Bütün bunlar olduğu ölçüde de, biz bunu bir yönelim, bir zaafiyet olarak gördük, ama o zaman için henüz oturmuş bir çizgi saymadık.

Hem "siyasal çözüm"e reformizm diyorsunuz,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

hem de PKK'yı halen herşeye rağmen devrimci olarak görüyorsunuz denilerek, çelişki kabul edilen durumun gerisinde bu var. Burada bir çelişki yoktu. Bu kendine özgü bir geçiş süreciydi ve bu anlaşılır bir durumdu. Bir kimliğin yeni bir çizgiye oturması zamanla olabilirdi. Kaldı ki, PKK'nin yeni yönelimini ifade eden çizgi de bu açıdan çelişkili, karışık ve karmaşıktı. İhtiyat ve tereddütler, karışık eğilimler de içeren bir karmaşıklık ve bulanıklıktaydı.

Biz bunun gerektirdiği bir dikkat ve özenle hareket ettik, buna uygun düşen bir esneklik gösterdik. Sürekli ve sistemli bir biçimde; devrimci konuma ve Kürt halkının temel çıkarlarına uygun düşen her çabayı destekledik, fakat devrimden uzaklaşma eğilim ve uygulamalarını, reformist-anayasal bir çözüm arayışından başka bir şey olmayan "siyasal çözüm" çizgisini de bütün açıklığı ile eleştirdik. Kürt devrimcilerini ve emekçilerini, sonu teslimiyet ve düzen batağı olan bu çizgiye karşı hep uyarmaya çalıştık.

Ulusal hareketin bir ideolojik yapısı ve sınıf karakteri var. Öncelikle bu ideolojik yapısı ve toplumsal karakteri çerçevesinde ve büyük ölçüde kendi başına kaldığı bir durumda, onu bekleyen akibet konusunda gerçekçi olmak gerekirdi. Ki bu yaklaşım, bizim daha 1990 yılına ait değerlendirmelerimizde bütün açıklığı ile vardır. Küçük-burjuva bir siyasal önderliğe ve yine küçük-burjuva katmanlara ve köylülüğe dayanan bir hareketin uzun süre bu ara konumda kendi bağımsızlığını koruyamayacağını, ya proletaryaya yaklaşmak ya da burjuvaziyle uzlaşmak, giderek ona teslim olmak alternatifleriyle yüzyüze kalacağını gözönünde bulundurmak gerekirdi. Kaldı ki hareketin gelişme seyri ve süreçleri, onu bu birbirine taban tabana zıt yönelimlerden birini seçmeyi giderek daha çok zorluyordu. Bu zorlanmayı biz '92 başında "yol ayrımı" olarak formüle ettik ve birbirine zıt iki temel yolun/yönelişin anlamını ortaya koyduk.

"Büyük Roma yürüyüşü" ya da derin hayal kırıklığı

Ama PKK bugün geldi, bu çizginin tam göbeğine oturdu. Özellikle Ekim ayından sonra yaşanan safha tam da bunun ifadesidir. Kürt hareketinin Öcalan'ın İtalya'ya gitmek zorunda bırakılmasını "büyük Roma yürüyüşü", "dünyaya açılma ve devletleşme" olanağı olarak sunması, hiçbir temeli ve mantığı olmayan boş bir propaganda sözü idi. Bu sadece Kürt emekçilerini bir süre için aldatıcı bir heyecan içinde tutmaya yarardı. Fakat arkası da çok büyük bir hayalkırıklığı olurdu. Zoraki bir sürgünün "dünyaya açılma" gibi şaşaalı bir biçime büründürülmesi bir yana. Bir ulusal hareketin "dünyaya açılma"sı bu harekete neye göre bir "devletleşme" olanağı kazandırabilir ki? Devrimin kendi toprağını terkederek siz batıya, yani diplomasi alanına, düne kadar ikinci ellerle yöneldiğiniz bir alana, dosdoğru kendi adınıza, partinin genel başkanı olarak açıldığınız zaman, olsa olsa emperyalizmin hakemliğini ararsınız ve gerçekte kendinizi büyük ölçüde onun insafına bırakırsınız. Emperyalizmin insafına ve icazetine kalmış bir sözde ulusal kurtuluşçuluk ise yalnızca Talabani, Barzani ya da Arafat gibilerine yaraşır. Bunların hepsi Kürt yurtseverleri tarafından düne kadar hain sayılıyordu. Aynı yolu tutacak olanlar aynı nitelemeleri hak edeceklerdir.

Bu yeni açılım, yani "tarihi Roma yürüyüşü", bilindiği gibi büyük bir hayal kırıklığı ve yıkımla sonuçlandı. PKK'nin örgütsel yapısı ve geleneği, bu parti içerisinde Öcalan'nın yeri düşünüldüğünde, onun bir komployla Türkiye'ye getirilmesiyle, harekete çok büyük bir darbe vurulmuş oldu. Hareketin buna karşı kitle desteği ile ortaya koyduğu tepki, ne denli güçlü olursa olsun, bu derin bir hayal kırıklığı ile elele giden bir tepkiydi yalnızca. Bu, kendi yolunda gürül gürül bir yürüyüş değil. Bu, bir birikimin, bu kadar alçakça bir saldırıya karşı bir patlamasıydı. Bir çaresizlik duygusuyla içiçe, büyük bir darbe yemiş olmanın yarattığı bir tepkiydi.

Tabi o tepkilere batılı emperyalistler de belli tepkiler gösterdiler, belli mevzilere saldırdılar. İsrail terör uyguladı, 4 yurtsever öldü. MED TV'ye saldırı yoğunlaştı, sonuçta kapatıldı. PKK ve kitlesi üzerinde polis baskıları ve saldırıları yoğunlaştı. Bunun üzerine PKK Başkanlık Konseyi hemen tutup Avrupa'daki kitlesine "yasalara uyalım" çağrısı yaptı. Bunu Yaşar Kaya gibiler istese yadırgamazsınız; batılı rejimlerle problem çıkması bunların işlerine gelmiyor, kendi ortamlarını savunuyorlar, dersiniz. Kaldı ki, Kürt burjuvazisinin bu has temsilcileri gerçekte nihai çözümü hep başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerden beklerler. Batılı emperyalistlerin oyunları, aldatmaları, hareketi bitirmeye ve teslim almaya yönelik girişimleri ne olursa olsun, onlar bu umudu ve çizgiyi hep korurlar. Bundan dolayıdır ki, Kürt kitlelerinin Kenya komplosuna karşı batılı metropollerde sert tepkisi böylelerini tedirgin etmiştir. Ama tüm bunlara rağmen, "yasal ve barışçı" tepki çağrısı böylelerinden değil PKK Başkanlık Konseyi'nden geliyor. Zagroslar'dan Parti Başkanlık Konseyi açıklama yapıyor, "Avrupa'da yasalara uyun, Türkiye'de ise taş üstüne taş kalmasın!" Tam tersine, eğer mesele buysa, mademki şiddetin önünü açıyorsunuz, bunu öncelikle batıda açın, çünkü sizi onlar aldattı. Başkanınızı oradan oraya dolaştırdıktan sonra aldatıp Kenya'ya götüren ve sonra da hazır halde Türk devletine teslim eden onlardır. Türk devleti sizin öz düşmanınız olduğu için bunu yapar. Siz Türk devleti ile savaşıyorsunuz, onun yaptığında kendi mantığı içinde yadırganacak bir yan yok. Ama sorunu çözme umutları ve hayalleri aşılayarak sizi Avrupa'ya getirenlere, sonra da ortada bırakanlara, asıl buna tepki gösterin.

Neden Avrupa'da "yasalara uyun", "barışçı ve uygar" tepkilerle yetinin, deniliyor? Çünkü bu kez daha da geri bir noktadan, gene emperyalizmin hakemliğinde, sistemin kabul edebileceği bir "siyasal çözüm"e ulaşma çizgisi sürdürülüyor. Sorunun çözümünde emperyalizme bağlanan sonu gelmez umutlar, onları rahatsız etmemeyi, onların yasal düzenini bozmamayı gerektiriyor. Emperyalist hükümetlerin tepkisini çekmemek için Avrupa'da "yasal ve barışçı eylem" diyenler, Türkiye'de Türk emekçi kitlelerinin tepkilerini çoğaltmak, önyargılarını pekiştirmek pahasına "yakın-yıkın"a dayalı kör şiddet çağrıları yapabiliyorlar.

16. yüzyıl teorisi ya da saldırgan yayılmacılığa destek

Dün sorunun çözümü, birbirlerini kilitlemiş karşı güçlerin uzlaşıp anlaşmalarına dayalı olarak konuluyordu. Şimdi ise, esir alınmış ve İmralı'ya kapatılmış parti liderinin bir imkan olduğu, kendisiyle konuşularak bir çözüm aranması sorunu olarak konuluyor. Şimdi PKK Başkanlık Konseyi'nin temsilcileri birbiri peşisıra boy göstererek, Yavuz Sultan Selim'in Kürtlerle anlaşıp Ortadoğu'ya, İran'a, ardından Balkanlar'a ve dünyaya açılmasından sözederek şunları söyleyebiliyorlar: Eğer Türkiye bugün bu 16. yüzyıl politikasını tarihsel bir referans alıp Kürtlerle birleşirse, Türkiye'yi kendisini çevreleyen bölgede artık hiçbir güç tutamaz. Balkanlar'dan Orta Asya ve Ortadoğu'ya kadar Türkiye bölgenin güçlü lideri olur ve dilediğince yayılır. Türkiye ekonomisi güçlendi, artık Türkiye'nin içine sığmıyor, dışarı yayılmak zorunda. Ama bir handikapı var, bu Kürt sorunudur. Türkiye ancak Kürt sorununu çözerek yayılabilir. Kürt sorununu çözmezse, içerdeki bu temel problemi çözmezse dışarı da yayılamaz. Ama içindeki problemi çözerse, tıpkı Yavuz Sultan Selim'in 1500'lerde başardığı gibi, Türkiye kendini çevreleyen bölgede yayılmayı, bölge ülke ve halklarına egemen olmayı başarır. Bu gerçekten utanç verici bir durum. Devrimciler böyle şeyler diyebilirler mi? Bir devletin emperyalist yayılmacı emelleri okşanarak, sözümona barış ve kardeşlik çözümü aranabilir mi? Bu artık yanlış bir politika değil, utanç verici bir durum. Bunda ısrar bölge halklarına ihanete götürür.

8 maddelik platform üzerinde ise durmuyorum bile. Bu platformda deniliyor ki, Türkiye'nin '91 yılında oluşan demokratik-siyasal rejimi, Kürt sorununun da çözüm platformudur. Bunda her ne kadar biraz oynama-kayma olduysa da, çetelere karşı mücadele bunu zaten gideriyor, Susurluk'tan sonra bu çeteler de ayıklanıyor. Yani Türkiye'nin artık anayasal demokratik bir düzeni var, bir de Kürtlerin dili ve bazı kültürel hakları tanındı mı, böylece hem Kürt sorunu çözülmüş, hem de demokrasimiz iyice pekişmiş olur. 8 madde üzerinden artık bir devrimci değil, mevcut duruma teslim olmuş bir düzen adamı konuşuyor. İşin özü ve özeti bu.

Hürriyet gazetesinde yayınlanmış ciddi bir iddia var ortada. A.Öcalan'a ait olduğu iddia edilen bir ikinci savcılık ifadesinden sözediliyor, bundan bölümler yayınlandı. Şimdi dava açıldı, dava dosyası avukatlara verildi. Bu, davaya ilişkin bütün belgeler dosyasının taraflarda bulunuyor olması demektir. Dosyada böyle bir ifade yoksa, avukatların böyle bir ifadenin olmadığını derhal kamuoyuna açıklaması gerekir. Olduğu iddia edilen ifadede, bir yandan '70'lerde komünizmin aleti olduk, öte yandan da Türkiye'ye karşı bazı büyük devletlerin kurbanı olduk, deniliyor. Sözü edilen bu ikinci savcılık ifadesi, yayınlanan parçalar üzerinden, utanç verici bir içerik taşıyor. Bu inanılır gibi değil.

Kirli savaş basını elbette sık sık asılsız haber ve sözde belgeler yayınlar, bunu biliyoruz. Fakat rahatsız edici olan, bu kadar ciddi bir iddia, üstelik savcılık belgesi olarak haftalardır ortaya atıldığı halde, gerek Öcalan'ın avukatlarının gerekse Kürt basınının bu konuda suskun kalmalarıdır. Yine de ben şu aşamada kesin bir şey söylemek istemiyorum. PKK Başkanlık Konseyi'nin, "özgür bir ortamda bizzat açıklama yapmadıkça, A.Öcalan'ın söylediği şeyler geçersizdir" şeklindeki açıklamasını da gözeterek, bu konuda şimdilik konuşmak istemiyorum.

Kürt basını Öcalan davasının barış ve kardeşlik çözümü için bir fırsat olduğu, Öcalan'ın bir "demokratik barış manifestosu" hazırladığı, bunun barış ve çözüm için bir temel oluşturacağı vb. üzerine iyimser bir hava yayıp duruyor. İnisiyatifi büyük ölçüde ele geçirmiş Türk burjuvazisinin ise hiç de böyle bir niyeti yok. Türk burjuvazisinin atacağı en ileri adım, Öcalan'ı idam etmemektir. Bunu da her an idam ederim diyerek yapacaktır. Çok beklenmedik gelişmeler olmazsa, Öcalan idam edilmez. Böyle bir girişimin Kürt hareketi için birleştirici ve kamçılayıcı bir imkan olacağını Türk devleti de çok iyi biliyor. Bu nedenledir ki basındaki görevli kalemler daha dava başlamadan,"Asıp kahraman mı yapacağız" diyerek, ölçülü bir tonda kamuoyu oluşturuyorlar. Öcalan sayesinde Kürt hareketini 8 maddelik platforma, 3 Nisan ifadesine vb.'ne çekmek, böylece hareketi ve bugünü kadarki birikimi kendi içinde maddi-manevi olarak eritip bitirmek varken, neden başka türlü davransınlar ki? Türk devletinin ne çıkarları bunu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gerektiriyor ve ne de görünebildiği kadarıyla böyle bir eğilimi var.

Neticede siz kalkıp; büyük bir devlet oldunuz, Balkanlar'da, Kafkasya'da, İç Asya'da size yayılacak geniş bir alan var; bizi bir iç engel olmaktan çıkardığınız ölçüde bu alanlarda yayılmak daha kolay olur, derseniz, size "olabilir, niye olmasın ki" yanıtını verirler. Ama bizim gibi devrimciler de bunu, Kürt halkının kendi meşru haklarını kazanması değil, bir ihanet sayarlar. Bizim Kosova'nın UÇK'sına ne dediğimiz biliniyor. Yarın bu yolu seçenlere ne diyeceğimiz de buradan bellidir. Kürt yurtseverleri Barzani'ye yıllardır boşuna mı hain diyorlardı?

20 yıllık PKK deneyimi şunu göstermiştir; Türkiye'de Kürt sorunu kendi sınırları içinde çözülemiyor. Kürt sorunu eksenine dayalı bir politik akım Kürt sorununu çözemiyor. Bu, Kürt sorunun çözümünün ancak proleter devrimin tabanı üzerinde, yani Türk burjuvazisini devirme mücadelesi içerisinde, proleter devrimin bir unsuru olarak çözülebileceğini gösteriyor. Bu sorun ya devrimle temelden çözülür, ya da belli kültürel ve kimlik haklarının tanınması sınırları içerisinde sürünür durur. Ve sorun bu sınırlar içerisinde süründüğü ölçüde de, her zaman milliyetçilik, şovenizm, çatışma-barışma döngülerinin zemini olarak kalır. Örneğin otonomi verilir, otonomi kendi içinde bir şeyleri zorlar, sonra o otonomi elinden alınır. Kosova'ya , dünkü Irak'a dönün bakın; hep bir çatışma, hep benzer sorunu farklı biçimlerde yeniden üreten bir sorunlar zemini sürüp gitmektedir.

Bir hareket izlediği politik çizgiyle devrimcidir. Politik çizgisi devrimciyse ve bunu koruduğu sürece devrimcidir. Bu politik çizgiden reformizme kayarsa artık reformisttir, teslimiyete kayarsa artık teslimiyetçi ve haindir. Kimsenin kendi içinde, kendinden menkul, garantili bir devrimciliği yoktur. SBKP büyük Ekim Devrimi'nin önderliğini yaptı, sosyalizmin kuruluşuna önderlik etti, ama biz bu aynı partinin tarihin bir başka aşamasında bir başka niteliğe dönüştüğünü, karşı-devrimci bir çizgiye kaydığını ve artık farklı bir rol oynadığını da biliyoruz. Ki bunlar tarihte ve siyasal yaşamda hiç de az rastlanır durumlar değil.

PKK deneyimi ışığında ulusal hareketin imkanları ve sınırları

Biz ulusal soruna ilişkin geçmiş değerlendirmelerimizde, PKK deneyiminin, ulusal hareketin kendi imkanlarıyla mücadeleyi götürebileceği yerin sınırlarını gösterdiğini söyledik. Tüm gelişmeler bunu doğruluyor, buna ilişkin ek kanıtlar sunuyor. '91 yılında, EKİM 1. Genel Konferans değerlendirmesinde: "Bundan sonrası ne olursa olsun (ki bu ifade, sonraki gelişmeler ışığında çok önemlidir), PKK bugüne kadarki mücadelesiyle Kürt halkının özgürlük mücadelesinde tarihi değerde bir rol oynamıştır", deniliyor. PKK bu rolü oynadı. Ve PKK bu rolü oynayarak, kendisini salt ulusal istemler eksenine oturtan bir hareketin mücadeleyi nereye kadar götürebileceğinin sınırlarını da göstermiş oldu. Bu sınırların ötesine geçilemediği, bu sınırların ötesine geçmek için devrimi derinleştirmek çizgisi izlenmediği için de, yükselişi bu kez bir düşüş süreci izledi. '92'den bu yana PKK'nın politik düşüşünü izliyoruz.

20 yıllık PKK deneyimi şunu göstermiştir; Türkiye'de Kürt sorunu kendi sınırları içinde çözülemiyor. Kürt sorunu eksenine dayalı bir politik akım Kürt sorununu çözemiyor. Bu, Kürt sorunun çözümünün ancak proleter devrimin tabanı üzerinde, yani Türk burjuvazisini devirme mücadelesi içerisinde, proleter devrimin bir unsuru olarak çözülebileceğini gösteriyor. Bu sorun ya devrimle temelden çözülür, ya da belli kültürel ve kimlik haklarının tanınması sınırları içerisinde sürünür durur. Ve sorun bu sınırlar içerisinde süründüğü ölçüde de, her zaman milliyetçilik, şovenizm, çatışma-barışma döngülerinin zemini olarak kalır. Örneğin otonomi verilir, otonomi kendi içinde bir şeyleri zorlar, sonra o otonomi elinden alınır. Kosova'ya , dünkü Irak'a dönün bakın; hep bir çatışma, hep benzer sorunu farklı biçimlerde yeniden üreten bir sorunlar zemini sürüp gitmektedir.

Ulusal sorun burjuva düzenin tabanı üzerinde çözülmüyor, sadece sürünüyor. Kısmi çözümler, belli haklar veriliyor. Ama güç dengelerinin değişimine, sınıf mücadelesinin ve dünya olaylarının akışına bağlı olarak da sorun sürekli bir problem, bir kanayan yara olarak varlığını sürdürmeye devam ediyor.

Balkan halkları devrim başarılıp da kazanımları ve mirası etkili kaldığı sürece kardeşçe yaşadılar. Peki ne zaman boğazlaşmaya başladılar? Devrimden önce zaten hep boğazlaşma içersindelerdi. Emperyalistler ve kendi gerici egemen sınıfları onları hep milliyetçi çatışma ve boğazlaşmalara itiyordu. Devrim terk edildikten sonra, kardeşçe ilişkiler de gevşemeye, eşitsizlikler oluşmaya ya da artmaya, bu zemin üzerinde eski önyargılar depreşmeye, milliyetçilik adım adım güçlenmeye başladı. Nihayet '89 çöküşünün ardından, burjuva düzen resmen de ilan edilince, aynı boğazlaşmaya, baskıya, ayrılığa, eski düşmanlıklara geri döndüler. Teori zaten bunun böyle olduğunu söylüyor, tarihsel deneyim ise ortada. Teori ve tarihsel deneyim bu konu da üstüste biniyor, birbirini tamamlıyor. Tarihsel deneyim marksist teoriyi bu konuda şaşmaz biçimde doğruluyor.

Aslolan politik çizgidir

Ne var ki PKK'nin bugün geldiği yerin artık bir nesnelliği var, bu bir olgu artık. Şu yanılgıdan kurtulmak gerekir; PKK ateşkes ilan etmiş ya da gerillanın eylem kapasitesi biraz daralmışsa, PKK gerileyip zayıflıyormuş gibi bakılıyor. Çatışmalarda 5-10 asker öldürüldüğü zaman da, hareket gücünü koruyor ve mücadele gelişiyor, diye düşünülebiliniyor. Buradan bakmak, politik özü, politikanın belirleyiciliğini gözden kaçırmak demektir. Savaş politikanın başka araçlarla devamıdır. Önemli olan politikadır. 5–10 asker öldürmek bir şey mi ifade ediyor? Bu, bu toplumda Kürt sorunu sıkıntısının devam ettiğini gösteriyor. Bu zaten gizlenemiyor. Önemli olan bu savaşla neyin amaçlandığıdır. Gelinen yerde politika ise, İmralı'da açıklanan 8 maddelik platformdur. Yani Kürt halkı için, temel ulusal haklar, gerçek özgürlük ve eşitlik istemi bir yana bırakılarak, bazı anayasal hak kırıntıları ile yetinme çizgisidir. Yürütülen savaş bu politikanın bir aracı oluyor. Önemli olan politikanın ne olduğudur. 5-10 asker daha öldürdüler, demek ki PKK devrimci savaşı sürdürüyor diye düşünenler, ideolojik bakışaçısını yitirmiş, politik bilinçten yoksun kimselerdir. Mesele bu değil kesinlikle. Mesele politik platformdur, izlenen politik çizgidir.

Biz bunu güya "Türkiyelileşme" adımı ve göstergesi sayılan Toroslar'da ve Karadeniz'de gerilla iddiası vesilesiyle de söyledik. Toroslar bir yana, sizin İstanbul'daki güçlerinizle dünden Türkiyelisiniz, "Türkiyelileşmek" için hiç de Toroslara gerilla göndermenize gerek yok. Siz İstanbul'un, İzmir'in, Aydın'ın göbeğinde ulusal mücadelenin içindesiniz, siz Mersin'de belediye seçimini zorlayacak kadar güçlüsünüz. "Türkiyelileşmek" bu değil, "Türkiyelileşmek" bir politika sorunudur. Sorunu Türkiye devrimi tabanı ya da birleşik bir devrimin tabanı üzerinde çözmek, çözümü burada aramak ve politik açılımı, politik stratejiyi ve taktiği buna göre kurmak demektir "Türkiyelileşmek". "Türkiyelileşmek" gerillanın coğrafik eylem sahasının adı olarak gösterilmek isteniyor. Ona bakarsanız bütün bir satıh sizin için bir eylem sahasıdır. Karadeniz ya da Toroslar girişimlerinin "Türkiyelileşmek" açısından herhangi bir anlamı yok.

Dönün bakın, faşizmin, şovenizmin en büyük kitle desteği kazandığı yerler de bu bölgelerdir. Çünkü bu girişim Türkiyelileştirmiyor, tersine bir yandan daha da bölüyor. Türkleri bir tarafa, Kürtleri bir tarafa itiyor, iyice birbirinden ayırıyor. Çünkü siz kendi ulusal dargörüşlü platformunuzda kendinizi salt kendi sorununuza kilitlenmişsiniz. Sizi Türkiyelileştirecek daha geniş sosyal-siyasal politik zemine geçmiyorsunuz, bundan ısrarla ve özenle uzak duruyorsunuz.

Neticede siz uzlaşma aradığınız zaman kiminle uzlaşacaksınız? Bir ulusal akım, soruna mevcut düzenin tabanı üzerinde uzlaşmaya dayalı çözüm aradığı zaman, her şeyden önce egemen sınıfla uzlaşmak zorunda. Bu eşyanın mantığı gereği böyle. Siz düzen tabanı üzerinde "siyasal çözüm" aradığınıza göre, bu durumda kendi burjuva toprak ağası sınıflarınızla bütünleşmemeniz için de ciddi bir neden kalmıyor ortada. Artı, emperyalizmle uzlaşmak, hatta onun iradesini hakem haline getirmek, talep etmek durumundasınız. Artı zaten egemen karşı gücü muhatap almak, onunla uzlaşmak zorundasınız. Bütün bu güçlerle uzlaşanların, kaderlerini Türkiye'nin işçi ve emekçileriyle birleştiremeyeceği ise çok kesindir. Kürtler ve Türkler arasında gerçek bir birlik ve kardeşlik, PKK'nin Türk devletiyle yapacağı anlaşmalarla tesis edilebilir mi? Bu düzenin tabanı üzerinde gerçek bir birlik ve kardeşlik gerçekleşebilir mi? Halkları sosyal mücadeleler ve devrim birleştirir ve kardeşleştirir. Öteki bütün kardeşlikler yalandır. Her an karşı provakasyonlarla boğuşmalara dönüşme zeminine sahiptir.

İkincisi; bu sorunun çözülmemesi Türkiye'nin çıkarına aykırıdır, Türkiye kendi çıkarlarını gözetecekse Kürt sorununu çözmelidir, deniliyor. Hangi Türkiye bu? Kimin çıkarlarıdır sözkonusu olan? "Türkiye'nin çıkarları" diye bir şey var mıdır? Genel planda ulusal çıkardan sözedilebilir mi? Siz böyle demekle, Türk burjuvazisinin "ulusal çıkar", "ulusal birlik", "tek bir Türkiye var" demagojilerine sadece destek sunmuş oluyorsunuz. Türk burjuvazisinin Türkiye'nin çıkarları diyerek dışta giriştiği maceralar, içte giriştiği saldırılar, Türk tekelci burjuvazisinin çıkarlarından başka bir şey değil ki. Dışta giriştiği maceralar, bölge halklarının ve Türkiye halklarının çıkarlarına canice bir saldırılardan başka bir şey değil ki. Nedir Türkiye'nin çıkarları? Türkiye'nin çıkarları Kürt sorununu çözmektedir, deniliyor. Neye göre? Türk burjuvazisinin çıkarları Kürt sorunu çözmekte midir? Öyleyse niye eziyor, niye kendi çıkarlarına aykırı davranıyor?

Ama sizin söylediğinizin şöyle bir gerçeklik yanı da var. "Beni yanına al, birlikte gidelim" deniliyor. Birlikte gidilecek yer neresi? Balkanlar, Ortadoğu, Kafkasya ve İç Asya... Böyle bir platformun üzerine oturanlar, karşı tarafa geçenler, safını karşı cephede belirleyenler olabilirler yalnızca. Siz böylece Türk burjuvazisiyle belki de barışabilirsin, ama böylece de bu kez cepheden devrimle karşı karşıya gelirsiniz sadece.

Daha da ilginç bir başka veri var. Perinçek seçimden sonra bir yazı yazdı. Diyor ki; Türkiye'de Kürt sorunu aslında kendini çözmüştür, mevzilerini kazanmıştır, realitesi toplum tarafından kabul edilmiştir, dilini kullanıyor, çeşitli kültürel kurumları var, bunlara dokunulamıyor. Kendi partisi var,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

seçimlere bile giriyor. Kürtler alacaklarını fazlasıyla almışlar, geriye bunu yasal bir statüye kavuşturmak ve bu açıdan güvencelemek kalmış, diyor. Bakıyorsunuz, 8 maddelik platform da neredeyse tamı tamına bunu, bu aynı şeyleri söylüyor. Perinçeklerle buluşanlar, devrimden de kopuyorlar demektir. 8 maddelik platformda da; mesele aslında büyük ölçüde kendi çözümünü de bulmuştur, geriye bunu anayasal ve yasal çerçeveye oturtmak, güvence altına almak kalmaktadır, deniliyor.

Bu bir realite dedim, bu bir durum, bir olgu. Bu durumun alternatifi ne? Bu durumun alternatifi, Kürt sorununun kendi çözümünü bir başka zeminde bulması zorunluluğu. Eğer bu böyleyse, işçi sınıfının komünist partisi de Kürt sorununun çözümünü, dolayısıyla Kürt hareketinin bugüne kadarki deneyimini bu gözle ele almaya ve değerlendirmeye çalışacaktır. Nitekim biz her zaman söyledik; biz kendi çözümümüzü ararız. Başkasının çözümüne kendi sınırları içinde değer ve destek veririz, ama temelde kendi çözümümüzü ararız.

Bu konuda şimdilik kısaca söyleyeceklerim bunlar. Bu konu zengin bir konu, söylenecek çok şey var. Ama gelinen bir nokta var; mazlum bir ulusun davasını politik gündeme getirmenin, bu konuda büyük bir birikim oluşturmanın getirdiği yakınlığın, duygusal basıncın etkisinden kurtulup, bütün bir birikimin heba edilmek tehlikesiyle yüzyüze olduğu gerçeğini görmek durumundayız. PKK gerçekliğini bu çerçevede kavramak ve bunun gerektirdiği görevlere sarılmak, bunu Kürt emekçileriyle yoğun bir biçimde tartışmak sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

Kızıl Bayrak'ın seçimlere ilişkin başyazısında da net bir biçimde söylendiği gibi, Öcalan'ın çizgisi hareketi teslimiyete götürüyor. Ama bütün bir Kürt birikiminin hiç de teslimiyete gitmesi gerekmiyor. Gideceği de söylenemez. Ama uyaran olmazsa, basınç olmazsa, karşı mücadele olmazsa, süreç, bu potansiyelin büyük bir bölümünün heba edilmesiyle de sonuçlanabilir, bunu da şimdiden bilmek ve bunun gerektirdiği sorumlulukları omuzlamak gerekiyor.

Sorular, görüşler, tartışmalar...

- PKK'nın önderlik kadrosu, özellikle Başkanlık Konseyi içerisinde yer alanların büyük bölümü, iyi-kötü tarihi biliyorlar. Bir tarih bilinçleri vardır bunların ve bilindiği gibi bununla da övünüyorlar. En başta da Öcalan... Ama şimdi kalkıyorlar, Yavuz Sultan Selim dönemiyle paralellik kuruyorlar. Yavuz Selim dönemi, Osmanlı devletinin en saldırgan ve yayılmacı olduğu bir dönemdir. Siz kalkıp; Türk devleti bugün yine öyle bir moment yakalamıştır. Balkanlar, Kafkaslar, iç Asya diyorsunuz. "ABD'yle ittifakın vardı, İsrail'le sağlamışsın, ama hala bir ayağın eksik; o da biz Kürtler" diyorsunuz, Türk devletinin emperyalist yayılmacı eğilimlerini okşuyorsunuz ve onunla ittifak öneriyorsunuz.

Yavuz Sultan Selim'le ittifak yapan, İdris-i Bitlisi'dir. Siz İdris-i Bitlisi'yi bütün bir siyasal yaşamınız boyunca hain ilan ettiniz, tarihte mahkum ediyorsunuz. Kürt beylikleri onun zamanında satın alındılar, böylece Kürtler köleleştirildiler. Siz tarihte ne çekmişseniz bu politikadan ve yanlış ittifaklardan, dostu-düşmanı doğru seçememekten çekmişsiniz. Üstelik bu Yavuz Sultan Selim meselesi, teorisyenleri olan birinin ağzından dile getiriliyor. Bu kadar sorumsuzluk olur mu? Böyle bir durum karşısında bir çift söz söylemek, uyarmak zorundasınız. Sizin tarihsel paralellik kurduğunuz olay böyle bir olay, siz o çizgiden giderseniz ihanete gidersiniz, demek zorundasınız.

Biz bunu güya "Türkiyelileşme" adımı ve göstergesi sayılan Toroslar'da ve Karadeniz'de gerilla iddiası vesilesiyle de söyledik. Toroslar bir yana, sizin İstanbul'daki güçlerinizle dünden Türkiyelisiniz, "Türkiyelileşmek" için hiç de Toroslara gerilla göndermenize gerek yok. Siz İstanbul'un, İzmir'in, Aydın'ın göbeğinde ulusal mücadelenin içindesiniz, siz Mersin'de belediye seçimini zorlayacak kadar güçlüsünüz. "Türkiyelileşmek" bu değil, "Türkiyelileşmek" bir politika sorunudur. Sorunu Türkiye devrimi tabanı ya da birleşik bir devrimin tabanı üzerinde çözmek, çözümü burada aramak ve politik açılımı, politik stratejiyi ve taktiği buna göre kurmak demektir "Türkiyelileşmek". "Türkiyelileşmek" gerillanın coğrafik eylem sahasının adı olarak gösterilmek isteniyor. Ona bakarsanız bütün bir satılı sizin için bir eylem sahasıdır. Karadeniz ya da Toroslar girişimlerinin "Türkiyelileşmek" açısından herhangi bir anlamı yok.

Gelişmelere hazır olmak ve yeri geldiğinde de adını net bir biçimde koymak gerekiyor. Yoksa politikada hata yaparız. Biz bugüne kadar PKK'nin devrimciliğini de, hatalarını ve ciddi kusurlarını da tok bir biçimde söyledik. Ve biz sürecin seyri tarafından sürekli doğrulandık ve doğrulanıyoruz.

Dolayısıyla, Kürt halkının özgürlük mücadelesine ilişkin görev ve sorumluluklarımızdan bağımsız olarak, biz yaşanan gelişmenin adını koymak, bu konuda söylenmesi gerekeni tok biçimde söylemeliyiz. Bundan sonraki gelişmelere hazır olmalıyız. Bizim bunları anlamakta da anlatmakta da bir güçlüğümüz yok.

Bir diğer nokta şudur. Eskiden PKK'nin, platformu ne kadar dar olursa olsun, bir ciddiyeti, kendi içinde az-çok tutarlılığı vardı. PKK, "siyasal çözüm" sürecine girdikten sonra, özellikle son süreçte, bazı bakımlardan ciddiyetini de kaybetmeye başladı. Tutarsızlıkları çoğalıyor. Duran Kalkan birinci gün İdris-i Bitlisi hikayeleri anlatıyor, ertesi gün Başkanlık Konseyi "Savaşı yükselteceğiz, şurayı burayı kana boyayacağız, öteki tarafı ateşe vereceğiz" diyor. Bir gün başyazıda "diplomasiymiş, Avrupalı devletlere derdimizi anlatmakmış, bu lafları artık bir tarafa bırakın, zaten bu bizi buraya getirdi" deniliyor, ama dönülüp esas ağırlık yine diplomasiye veriliyor. Bir gün bir açıklama, ertesi gün başka bir açıklama yapılıyor. Politika yapıyor, taktik yapıyor vb. deniliyor, ama kazanan kim oluyor, kaybeden kim oluyor? Zayıflayan kim oluyor, kuvvetlenen kim oluyor? Politik bakımdan hareketi gün be gün zayıflatıyor bu tür tutarsızlıklar. Artık Türk devleti de ciddiye almıyor. Eskiden gerçekten devrimciler de, reformistler de, Türk devleti de, emperyalistler de ciddiye alıyorlardı. Gelinen yerde öyle değil ama. Dolayısıyla onların her gün birbirini boşa çıkaran açıklamalarını dikkate almamız gerekmiyor.

Olayın sınıfsal-siyasal bir mantığı vardır. "Siyasal çözüm" çizgisi terkedilmediği sürece gidilecek yer bellidir. 6. Kongre'de Türkiye'nin uzantılarına, özellikle onlarla ittifak yapan orta sınıfa karşı tavır almışlar, o ruhu öldüreceklermiş! "Siyasal çözüm" çizgisi terk edilmeden bu ruh öldürülebilir mi? Bu ruhun hakim olması "siyasal çözüm" çizgisinin kaçınılmaz bir ürünü ve sonucu değil midir? Ama bu tür sözler bir kesimi ayakta tutabiliyor ve gitgide sadece böyle bir işlev kazanıyor.

- "Siyasal çözüm" eğer reformist bir politikaysa, buna rengini veren reformizm ise, ulusal hareket devrimci bir konumdan reformist bir konuma mı düşmüştür demek istiyorsunuz, eğer öyleyse bunu niye açıkça söylemiyorsunuz vb. yaklaşımlar gösterilebiliyor. Bu çerçevede bunun daha tok söylenmesi gerektiğini düşünüyorum.

Bugün bunu toklukla söylemenin bir güçlüğü yok. Zira geliştirdiğimiz tutarlı politikamızla böyle söyleyemezdik. Burada bir çelişki yok. Bu hareket devrimci bir birikimin, devrimci bir kimliğin, devrimci bir arayışın içinden geliyor. Ama önünü açtığı ve önderlik ettiği hareket belli bir noktada tıkandığı için, bir takım yeni arayışlar içerisinde. Bu arayışlardan biri kendini "siyasal çözüm" olarak ifade ediyor ve belli bir ağırlıkla öne çıkıyor. Bu yol yol değildir, dersiniz. Ama bir parti bir politik eğilim, bir politik arayış saptadı diye (ki onu da politikasının bir boyutu olarak sunuyordu) bir anda o partinin kimliği değişmez. Onu o safhada hala devrimci olarak nitelememiz doğruydu. Ama bu safhada iş zaten gelmiş başka bir yere dayanmıştır. PKK herşeyi ile "siyasal çözüm" çizgisine oturmuştur. Sorunu emperyalizm, Türk burjuvazisi, Kürt burjuvazisi ile ilişkiler üzerinden çözmek istiyor. Bu noktada reformist bir çizgiye oturmuş bir partidir PKK. Bu bizim seçim değerlendirmemizde net bir şekilde söylenmiştir. Bugünden sonra hala da yöneliş demenin bir anlamı var mı? PKK'nın artık başka bir çizgisi yok ki! PKK'nin bütün çizgisi bu, başka bir çizgisi var mı? Ben diyorum ki, sözkonusu olan dağda gerillanın silah kullanması değil, devrimcilik burdan gelmiyor. Devrimcilik bir siyasal çizgi, bir çözüm arayış tarzı sorunudur.

- Hareket Türkiye'de batısında müttefiğini bulamadığında başka bir yola girecektir diye, başından beri hep söyledik. Kürt hareketi, Ortadoğu'da da, Türkiye metropollerinde müttefiklerini bulamadı ve yenildi. Hareketimiz imzalı bir yazıda şöyle söylemişti: "Kürt hareketi Türk burjuvazisinin elini değil, boğazını sıkmak istiyor." Gerçekten de niyetler öyleydi. Şimdi niyeti nedir? PKK, sizin son anlattığınız şekilde, gidip devrime ihanete varabilecek çizgiye mi kaydı? Kürt hareketi gerçekten müttefiklerini bulamadı, dolayısıyla yenilgiye uğradı. Ama bundan sonra Öcalan'ın mahkemedeki tutumuna ve PKK'nın izleyeceği politik çizgiye bakmak lazım.

Sorun hareketin yenilgiye uğraması değil. Paris Komünü yenilgiye uğradı ama, 150 senedir bizi besliyor. Direnerek yenilgiye uğrayan hareketler, gelecekteki daha büyük direnişlerin toprağını düzlerler. Hareket keşke teslimiyete kaymadan yenilgiye uğrasaydı. "Bir yiğitlik, büyük bir fedakarlık gösterdiler, yenildiler, ama teslim olmadılar" dedirten bir konumda olsaydı. Bu başka bir şeydir.

Öcalan'ın yakalanmasından sonra biz; umut edelim ki Öcalan mahkeme kürsüsünü Türk sömürgeciliğinin tarihi yangılanmasına dönüştürsün, dedik. Ama "Demokratik barış manifestosu"ndan ne çıkacağı şimdiden belli değil mi? Bunlar *Özgür Politika*'nın manşetlerinde yer alıyor. Bu sadece yenilgi mi? Bu sadece bir yenilgi değil, ondan ibaret değil. Bir hareket yenilebilir, ama teslim olmaz. Başka bir şey bu. Tarih bunun sayısız örnekleri ile dolu değil mi?

- Ama kendi öz güçleri ile ne yapabilir ki bu hareket?

Bu yalnızca yaşananların rasyonalize edilmesidir. Neden yol tek olsun ki? "Kendi mütefiklerini bulamadı" diyorsunuz. Eğer bulmaya yönelik bir politik arayış içine girseydi, böylece hem müteffiklerinin güçlenmesi kolaylaşırdı, hem de müttefiklerini bulurdu. Müttefiklerinizi bulmak istiyorsanız, politikanızla onu kolaylaştırmak zorundasınız. Tam tersine, siz işi zora sokuyorsunuz. Gençler büyük kentlerin üniversitelerinde faşistlerle çatışıyor, siz "biz tarafsızız" diyorsunuz. Batıda, metropollerde Newroz dışında neredeyse eylem yapmıyorsunuz. KESK'te yalnızca reformistlerle, EMEP ve ÖDP ile ittifak yapıyorsunuz. Zindanlarda devrimciler direnişe geçiyor, "buranın huzurunu bozmayın" diyorsunuz. Müttefik böyle bulunabilir mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

PKK müttefiklerini bulma arayışında olabilirdi; ama bunu ona buna iyiniyet selamları göndererek değil, somutta buna uygun bir politika izleyerek yapabilirdi.

'60-70'lerde Türkiye devrimci hareketi Kürt hareketinin gelişmesinin önünü açtı; o zaman etkin olan Türkiye devrimci hareketi idi, Kürt hareketinin önünü tıkamadı. Tersine, Kürt hareketinin gelişip serpilebileceği zemini düzledi. Kürt hareketinin rahatlıkla kendi kimliğini, kendi örgütlerini, kendi davasını ortaya koyacak zemini ortaya çıkardı. Bu mücadelenin toprağını Türkiye'deki sosyal mücadeleler düzledi. Öcalan'da yeri geldiğinde, "biz '71 devrimcilerinin ürünleriyiz, onlardan öğrendik, onlardan beslendik" diyor. '80'lerde ise tarihsel inisiyatif Türkiye devrimci hareketinden Kürt devrimci hareketinin eline geçti. PKK de Türkiye devrimci hareketinin işini zorlaştıran değil, kolaylaştıran bir çizgi izleyebilmeliydi. Soruna böyle bakmazsak yaşananları rasyonalize ederiz. Aynı mantıkla pekala kalkıp diyebiliriz; "biz işçi sınıfını kazanmaya çalışıyoruz, ama işçi sınıfını kazanacağımız yok, teslim bayrağını çekmek en iyisidir."

Kürt hareketinin yaşadığı salt bir yenilgi değildir. Bu umutsuzluk içinde sürüklenilen bir teslimiyettir. Keşke sadece yenilselerdi. Bambaşka bir sonucu olurdu bunun. Öcalan'ın tutuklanması sırasında dediğimiz gibi, sadece daha büyük ve derinlikli bir isyanın, 30. Kürt isyanının dönemi başlardı. Korkarım ki, Kürt hareketinin 20 yıldır on binlerce insanın kanıyla kazanılmış ruhu öldürülsün bu arada. Korkarım ki, Türk sömürgeciliğine karşı başkaldırı içerisinde yaratılmış kimlik, Türk DGM'lerinde ayaklar altına serilsin. Yenilgi böyle mi yaşanır? Denizler de, Kaypakkaya da, Paris Komünü de, Che Guevara da yenildi. Tarihte sayısız örnek var. Ama işte o yenilgiler hep sonraki yengileri besledi, bugün bizi besliyor.

Yoldaş diyor ki; "elini mi sıkacak, boğazını mı, daha belli değil"? Koca bir süreç yaşandı. Bu düşünce tarzıyla yaklaşırsak, biz hiçbir şeyi doğru değerlendiremeyiz. Öcalan yarın mahkemede teslimiyetçi bir tutum aldığında da kalkar, "belli mi olur, Öcalan mahkemede öyle der de, hayatını güvenceye aldıktan sonra bir fırsatını bulup çıkar, yeniden mücadeleye başlar" dersiniz. Bu tür budalaca avuntuların sonu yok.

- Çeşitli çevrelerle ve yurtseverlerle tartışırken ben de Denizleri vb.'ni örnek gösteriyorum; yenilgidir, ama devrimcinin yenilgisi işte böyle olur, biz bu zeminin üzerinde yükseldik, diyorum. Ama ben size soruyu kasten tersinden sordum. Çünkü insanlarla tartışmalarımızda böyle sorular gelebiliyor. Mesela, "Siz zamanında, şayet müttefiğini bulabilirse, Kürt hareketi Türk sömürgeciliğin boğazını sıkmak istiyor diyordunuz", denebiliyor. Madem ki sonu devrime tümden ihanete varabilecek tutum ve davranışlar var, o zaman gelecekte bunun doğrudan adı konulmalı.

İhanet söylemi yarına dönük olarak, şuraya varırsa ihanet olur şeklinde söylenebilir ancak. Halihazırdaki durum için kimse böyle bir şey söylemedi, söylemez de. Dahası biz, Kürt hareketinin kendi bünyesinde attığı en ufak ileri adımı da selamlarız. Komplonun buna vesile olmasını çok temenni ettik, ama komplo çok daha geri bir noktaya düşürdü Kürt hareketini, bugünkü teslimiyete sürükledi.

- Mesela sıradan bir işçi diyor ki; "Ben İbrahim Kaypakkaya'nın, Denizler'in hayatını okumamışım, ama ben çevremdekilere, 'ben devrimci diye bunlara derim diyorum'" Niye diye sordum bu işçiye: "Bunlar idamda gittiler, biz devrimciyiz dediler, bunlar işkencede öldürüldüler, biz devrimciyiz dediler. Ama şimdi Şemdin Sakık kalkmış diyor ki, ben gider Apo'nun üzerine ifade veririm. Apo'nun en iyi adamlarından biriydi" diye karşılık verdi. Kitleler bilinçaltında hissediyor bunu.

Mesele tam da bu. Öcalan mahkemede özgür bir biçimde konuşana kadar biz bir şey söylemiyoruz dikkat ederseniz. 8 maddelik çözüm paketi avukatlar tarafından açıklandığı için bir şeyler söyledik. Mahkeme kürsüsü özgür bir konumdur. Eğer orada başka bir tavır alınırsa biz deriz ki; Deniz Gezmişler'in, İbrahim Kaypakkayalar'ın, Mahir Çayanlar'ın geleneği bu değildi, sizin tutumunuz bir başka gelenektir. Bunu tok bir biçimde söyleriz. Gelenek ortada! İnsanların idam sehpasına çıkarken ne yaptığı ortada. Onun için 30 senedir yaşatılıyorlar. Bir komünist partisinin siyasal yayın organı arka kapağında diyor ki, "Devrimci fedakarlıkları ve adanmışlıklarıyla yeni kuşaklara yol gösteriyorlar!" Bu bir şey anlatıyor. Gelenek bu, çizgi bu!

- Rejim tepeden tırnağa mafyalaşmış, çeteleşmiş bir savaş aygıtına sahipken bu sorunu çözmek için bir şey yapamaz. Rejim böylesi bir tabloda Kürt ulusal sorununa belli bir çözüm yolu bulabilir mi?

Buna tam katılmıyorum. Örneğin *Hürriyet* gazetesinin "görevli" yazarı (Ertuğrul Özkök'ü kastediyorum), bu tarihi bir fırsattır, bu fırsatı kaçırmayalım, değerlendirelim diyor. Düne kadar PKK kendi cephesinde kendi konumunu koruyarak eşitlerin pazarlığını oluşturmaya çalışıyordu. Bugün o kadar farklı bir noktada ki! Türk devleti, kendi deyimiyle "başı"nı esir almış, idam tehtidini kullanarak elinde tutuyorken, bundan kendi tarzında çözüm için niye yararlanmasın ki?

Bu arada belirteyim; PKK'nın idam meselesini bu kadar önemsemesi doğru bir tutum değil. Zira bu bir zaafiyet alanına dönüşüyor. Öcalan'ın idam edileceği varsa, bu bir takım aydınlar oraya buraya gönderildi diye engellenemez. Ama idam edileceği yok, bunun altını çiziyorum. Siz "aman idam edilmesin" havası yaratığınız ölçüde, "hayır idam edeceğiz" derler. İdam tehditini sizi terbiye etmenin bir aracına dönüştürürler. Ölümü gösterip, sıtmaya razı ederler. Kürt sorunu koca bir sorun. Kürt halkının bir uyanışı var, bir kimlik arayışı var, talepleri var. Türk burjuvazisi buna bir biçimde yanıt vermek durumunda. Buna yanıtı, hareketin bugüne kadar oluşturduğu devrimci ruhu öldürerek, verme yoluna gidecektir.

Daha önceleri de verdiğim bir örneği yinelemek istiyorum. Eski MGK Sekreteri Doğan Beyazıt, bir Siyaset Meydanı programında, Kürtçe yazı dili haline gelecek, serbestçe kullanılacaktır, dedi. Refik Baydur buna güya tepki gösterdi; "general de söylese katılmam" dedi. Bunun üzerine Beyazıt özetle şu yanıtı verdi: Bu tabi ki şimdilik verilmeyecek. Bu şimdiden verilirse, verilen mücadelenin zoruyla alınmış gibi olacak. Bunların çocukları da yarın kalkıp diyecekler ki, 'bak babalarımız uğraştılar, bunu, bu kadarını aldılar, biz de uğraşırsak daha fazlasını alırız.' Bu nedenle de terörü ezip etkisizleştirmeden hiçbir şey verilmeyecek. Önce o terör dağda ezilecek, sonra bazı haklar verilecek. Ben, kamuoyunun şimdiden buna kendisini zihinsel ve psikolojik olarak hazırlaması için bunları söyledim, vb.

D. Beyazıt'ın söyledikleri mealen böyle. Bu adam bir önceki dönemde MGK sekreteri. Bunlar devlet partisi, asker partisi, politikayı bunlar üretiyorlar. Bu politika hazır, bekliyor. Bu politika Siyaset Belgesi'nde bile var. Biz buna o zaman da işaret ettik. Dolayısıyla bunlar yarın diyecekler ki; hayır hiçbir şey almadılar, başkaldırdılar ezdik, sonra da bir takım hakları biz verdik, bunlarla yetinmezlerse veya aykırı bir şey yaparlarsa, verdiklerimizi her an yeniden geri alırız.

Hareketi böyle, bunu olanaklı kılacak bir çerçevede teslim almak istiyorlar. Ve Kürt hareketi de oraya doğru gidiyor. Hareket Öcalan'a güvenerek doğru gider. Bunu çok net bir biçimde şimdiden söylüyorum. Zaten PYO'nun başyazısında da, A.Öcalan çizgisi bu hareketi teslimiyete götürüyor deniliyor, bu şimdiden söylenmiş durumda.

Mahkemede "aslında biz Türkiye'yi bölemeyeceğimizi gördük, Türk devletinin kuvvetini gördük, Türk ordusunu selamlıyoruz, Türkiye her zaman benim vatanım" denilirse, bu, kendi ruhunu öldürmektir, inceltilmiş bir nedamettir. Ona rağmen, bir pazarlık gücü havası varsa, bu da şuradan geliyor: Türk devletinin başında bir Kürt belası var. Dağda gençler var, onları indirmek lazım, diyorlar. Dağda gerilla var, hareketin bir takım mevzileri var. Bu gücü hesaba katarak belli tavizler verebilirler, ama öyle bir görünüm kazanacak ki... Devlet "bu işin bize başkaldırarak olmayacağını gördünüz, gördüğünüz bir noktada bazı şeyleri kullanabilirsiniz, zaten kullanıyorsunuz da, vermediğimiz mi var?" diyecektir.

- MHP genel başkanın açıklaması da bunlara değiniyor. Bu ülkede Kürtçe zaten konuşuluyor, kimsenin söylediği bir şey yok, diyor. Gazeteleri, partileri de var, dil, televizyon, ana dilde eğitim ise, koşulları oluştuğunda verilecek diye bakıyorlar.

Hassas oldukları konu üniter devlet yapısıydı. Bu da artık talep edilmiyor. Dikkat edin kimse federasyon tartışması yapmıyor. Otonomi tartışması bile yapılmıyor artık. Türk siyasi yaşamına bir parti olarak eklemlenmek yetebiliyor. Bunun gerisinde, "herşey yapıldı, ama maalesef bu dönemde bu kadar oluyormuş" mantığı var. Yani bir rasyonalizasyon var. Hayır, hiç de o kadar olmak zorunda değil. Aynı mantıkla devrimci partiler sık sık kendi programlarına, çizgilerine ihanet ederek reformizmi seçebilirler, olmuyor ne yapalım, derler. Böyle olabilir mi? İlkelere ölümüne bağlılık denilen bir şey var.

Ayrıca bu soluğu, bu gücü gösterenlerin, tarih tarafından hep olumlandığını da biliyoruz. Tarihin çarkı dönüyor. Biz birkaç sene önce, "Proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni dönemi" demiştik. Şimdi "Emperyalist saldırganlığın ve savaşların yeni dönemi" diyoruz. Bu, dünyanın savaşlara ve devrimlere doğru gittiğini gösteriyor. Her zaman devrimler ve savaşlar paraleldir. Dünya yeniden bir savaşlar ve devrimler dönemine giriyor. Balkan savaşı bu açıdan küçümsenmemelidir.

(Devam edecek...)

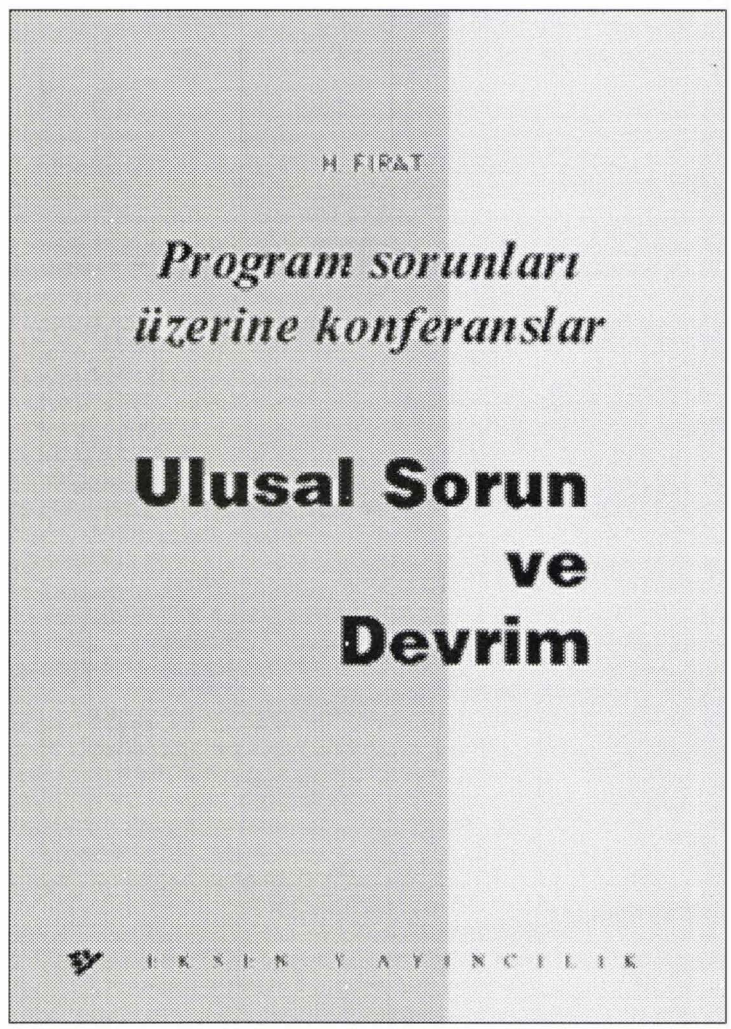

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.org

Kürt halkının kurtuluş özlemi yok edilemeyecek!

PKK lideri A. Öcalan, 2 Ağustos tarihinde avukatları aracılığla kamuoyuna şu açıklamayı yaptı: *"Türkiye'de çatışma ve şiddet ortamı insan hakları ve demokratik gelişmenin önünde engel teşkil etmektedir. Ağırlıklı olarak Kürt sorunundan kaynaklanan şiddet, bunda temel rol oynamaktadır. Çıkmazı aşmak ve sorunların çözüm yolu, şiddete son vermeyi gerektirmektedir. Bu nedenle PKK'yi 1 Eylül 1998'den beri tek taraflı yürütmeye çalıştığı ateşkes sürecinden 1 Eylül 1999'dan itibaren silahlı mücadeleye son vermeye ve güçlerini barış için sınırların dışına çekmeye çağırıyorum. Böylelikle demokratik çözüm yolunda yeni bir diyalog ve uzlaşma aşamasının gelişeceğine inancını belirtiyorum."*

PKK Başkanlık Konseyi Öcalan'ın bu çağrısına 4 Ağustos tarihinde yaptığı bir açıklamayla tam destek verdi. Böylece "örgüt Öcalan'ın çağrısına uyar mı?" şeklindeki tartışmalara son verildi: *"Partimiz daha önceki birçok açıklamasında da belirttiği gibi Genel Başkan A. Öcalan yoldaşın 2 Ağustos tarihli açıklamasına da bütünüyle katılmakta ve her türlü çalışmasını bu temelde yürüteceğini açıkça ilan etmektedir. Bundan böyle ideolojik, politik, örgütsel ve askeri faaliyetlerimiz, Genel Başkan'ımızın açıklamasındaki esaslar temelinde ve demokratik cumhuriyeti yaratma ekseninde yeni bir yaklaşım ve üslupla yürütülecektir. Yine bütün ilişki ve ittifak çalışmalarımız bu hedefle çelişmeme ve buna ulaşma temelinde olacaktır. Tüm parti örgütlerimiz ve ulusal kurtuluş güçlerimiz yüksek bir duyarlılık, sorumluluk ve disiplin içinde böyle bir doğrultuyu hayata geçirmek ve barış ve demokrasiyi kazanmak için çalışacaklardır."*

Bunu 28-30 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirilen PKK Merkez Komitesi genişletilmiş toplantısının aynı doğrultudaki duyurusu izledi. Her adım İmralı duruşmalarında ortaya konulan düşünce ve tutumun ruhuna uygun olarak atılmaktadır. Öcalan İmralı duruşmaları sırasında savunma adı altında tümüyle tasfiyeci bir proje ve platform ortaya koymuş ve yolda yürümekte kararlı olduğunu dile getirmişti. Şimdi planlı bir biçimde bu doğrultuda hareket edilmektedir.

Öcalan ortaya koyduğu tasfiyeci platformun adım adım hayata geçmesi için herşeyi yapıyor. Buna karşın özel savaş cephesi ve sermaye borazanı medya A. Öcalan'ı samimi bulmuyor, attığı adımları yeterli görmüyor. Örneğin "neden silahları teslim etmiyorlar da, sınırların dışına çekiliyorlar?" sorusu soruluyor.

Öcalan bu ve benzeri sorular üzerine yeni bir açıklama yaptı: *"Biz kesinlikle taktik yapmıyoruz. İdeolojik, programsal ve örgütsel büyük bir dönüşüm yaparak demokratik cumhuriyete varmak istiyoruz. Barış bizim için artık stratejiktir. Demokratik siyaset artık bizim için temel stratejidir. (...) Devlet silahların bırakılmasını istiyorsa bunun koşullarını yaratması gerekir. Devletin hazırlığı olmalıdır. Yarın Türkiye adım atarsa silahlar da bırakılır."*

PKK Başkanlık Konseyi üyesi Osman Öcalan ise daha açık konuşuyor: *"Silah teslim etme doğru bir yol değil. Şu aşamada doğru değil; ileride o da tartışılabilir. Biz ona kapalı değiliz. Nasıl ki biz diyoruz ki ateşkes yetersiz kaldı, bir daha başlatmamak üzere savaşı durdurma gerekliliği olarak ortaya çıktı. Çözüm için böylesi bir adım gerekiyordu."*

"Esas doğru olan Türk devletinin uzlaşmacı yaklaşımı ile silahlı güçlerimizin Kürdistan'daki üslerimizde siyasal sürece hazırlanmasının olanağını yaratmaktı. Ama devletin içinde bulunduğu nazik, hassas durumunu dikkate alarak biz bu konuda silahlı mücadeleyi tekrar başlatmamak üzere durdururken, illa ki de Kuzey'de, Kuzey Kürdistan'daki üslerimizde yeni döneme hazırlanalım noktasında diretmedik. Bu, bizim çözümleyiciliğimizin ciddiyetinden kaynaklanıyor. Çözüm için her türlü olanağı yaratalım, devlete adım atmasının ortamını oluşturalım; psikolojik, siyasal, pratik koşulları hazırlayalım. Bundan dolayı yaptığımız bir fedakarlıktır.

"Sınır dışındaki başka alanlarda üslensek de çabalarımız, güçlerimizi yeni sürece hazırlama temelinde olacaktır. Diğer hiçbir gücü rahatsız etmeyecektir."

Osman Öcalan açıklamalarını inandırıcı kılmak için şunları da söylüyor: *"Şunu önemle belirtiyorum, biz burada takiyye yapmıyoruz, taktik yapmıyoruz, silahlı mücadeleyi başlatmamak için tüm tedbirleri alıyoruz, bunda ısrarlıyız. Ama güçlerimizin dağıtılması değil, güçlerimizin dönüştürülmesi sorunu vardır. Silahlı mücadeleyi yürüten güçlerin bu temeldeki motivasyonunu siyasal mücadeleyi yürütecek bir motivasyona doğru götüreceğiz."*

Önce tek taraflı ateşkes ilan edildi. Bunu bir daha başlatmamak üzere silahlı mücadeleyi durdurma kararı izledi. Üçüncü adım olarak silahlı mücadeleyi yürüten güçlerin, yani gerillanın tasfiyesi hedefleniyor. "Güçlerin dönüştürülmesi" adı altında yapılmak istenen budur. PKK lideri de, Başkanlık Konseyi de bu adımı atmaya hazır olduklarını söylüyorlar, ancak bunun için kendilerine zaman tanınmasını istiyorlar. Ve dahası devletten bu konuda kendilerine zorluk çıkarmamasını istiyorlar.

Tüm bunlar, PKK'yi PKK yapan tüm değerlerden arındırılması ve adım adım tasfiye edilmesi demektir. PKK, Filistin örneğinde olduğu gibi yerel bir milis gücüne dönüştürülmek istenmektedir. PKK bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm iddiasıyla yola çıkmıştı. Bugün tüm bu iddialardan vazgeçilmiş bulunuluyor. Öcalan gelinen yerde toplumsal-siyasal bir sorun olan ve çözümü ancak bir devrimle mümkün olan Kürt sorununu Türkiye'nin bütünlüğü içinde bir alt kültür sorunu derekesine düşürmüş, devletten dile ve kültüre ilişkin hak kırıntıları dileme çizgisine kaymıştır. Şurası yeterince açıktır ki, Kürt halkının büyük acılara ve bedellere mal olan 15 yıllık mücadelesiyle fiilen zaten elde etmiş olduğu dile ve kültüre ilişkin hakları sermaye devleti de kabul etmeye hazırdır. Bu tür hak kırıntılarını tanımak sermaye devleti için yalnızca bir zamanlama sorunudur.

Bugün açıkça dışa vurulmasa da Kürt halkının beklentilerinin farklı olduğu kesindir. Kürt halkı dün olduğu gibi bugün de gerçek bir kurtuluş özlemi içindedir. Kürt halkı çok geçmeden PKK ve özgürlük mücadelesini bu noktaya sürükleyen çizginin çıkmazını görecek ve onu gerçek kurtuluşa götürecek yolun arayışına girecektir. Komünistlerin görevi ona bu yolu göstermektir.

Bugün açıkça dışa vurulmasa da Kürt halkının beklentilerinin farklı olduğu kesindir. Kürt halkı dün olduğu gibi bugün de gerçek bir kurtuluş özlemi içindedir. Kürt halkı çok geçmeden PKK ve özgürlük mücadelesini bu noktaya sürükleyen çizginin çıkmazını görecek ve onu gerçek kurtuluşa götürecek yolun arayışına girecektir. Komünistlerin görevi ona bu yolu göstermektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Harold Koh Kürdistan'da ne arıyor?

ABD'nin insan haklarından sorumlu Dışişleri Bakan Yardımcısı Harold Koh, görevini icra etmek adına Türkiye ve Kürdistan'da incelemelerde bulundu. Bölgenin demokratik ihtiyaçlarından ve insan hakları ihlallerinden bahseden Koh, Türkiye'den bir "reform projesi" sunarak ayrıldı.

ABD emperyalizmi hiç bir dönem Kürt halkının meşru ulusal taleplerinin yanında yer almamıştır. Dahası Koh'un da belirttiği gibi; ABD, Kürt ulusal hareketine karşı "Türkiye'nin kendisini savunma hakkını daima desteklemiş, bu mücadelede Türk hükümetinin yanında yer almıştır." Zira çağımızda emperyalizm ulusal sorunun, ulusal baskı ve köleliğin bizzat kaynağıdır. Çözüm önerileri de kendi çıkar ve politikaları temelinde olacaktır. Bu yüzden Harold Koh'un, Kürt halkının "demokratik talepler"ini, "insan hakları"nı vb. dillendirmesini bu çıkarlardan bağımsız ele alamayız.

Irak halkının üstüne bomba yağdıran, Balkanlar'da ulusal ve dinsel karşıtlıkları bizzat körükleyerek hakimiyet kurmaya çalışan emperyalist bir ülkenin, Kürt ulusal sorununu Kürt halkının çıkar ve özlemleri doğrultusunda çözebileceğini düşünmek, bir teslimiyet değilse eğer saflıktır. ABD emperyalizminin Kürt sorununda "demokratik çözüm"den bahsetmesi, bir takım ulusal hakları dillendirmesi, Kürt halkı ve onun öncüsü PKK'nin emperyalizmin Ortadoğu'daki politikalarında bir "istikrarsızlık öğesi" olarak yer tutmasından kaynaklanıyor. Devrimci bir PKK her şeyden önce ABD emperyalizminin gerici bölgesel çıkarlarının, modern revizyonist sistemin çöküşü ve Körfez savaşından sonra Ortadoğu'da oturtmaya çalıştığı "yeni düzen"in önünde büyük bir engeldi. Bu yüzden PKK'nin ezilmesi, ya da Filistin tipi bir "barış"la teslim alınması, gerekiyordu. Böylelikle ABD emperyalizmi, Türkiye ve siyonist İsrail üzerinde bölgede oluşturduğu gerici-saldırgan pakt ile, Güney Kürdistan'daki gerici-feodal Kürt örgütlerine dayanarak Ortadoğu'daki çıkarlarına daha geniş bir yaşam alanı açmış olacaktı. Sömürgeci sermaye devleti için ise; PKK'nin tasfiyesi sadece "içeride" bir rahatlama yaratmakla kalmayacak, bu rahatlıkla emperyalizmin bölgedeki taşeronluğunu daha güçlü oynayacak, bu vesile ile daha fazla söz sahibi olmanın, Musul ve Kerkük üzerindeki emperyalist heveslerine gerçeklik kazandırmanın kanallarını açmış olacaktı.

Harold Koh "hem terörizme karşı olup, hem de insan haklarını destekleyebilirsiniz" diyerek, aslında gerçek niyetlerine açıklık getiriyor. Bu, "biz Kürt ulusal hareketine karşı sizi her düzeyde destekledik, bugün ise PKK'yi bitirmek esas olarak onun teslimiyetçi ideolojik-politik yönelimine uygun adımlar atmakla olanaklıdır." anlamına geliyor. Ziyaretinin bir amacı Türkiye devletini bu konuda daha "kararlı ve cesur" adımlar atmaya zorlamaktır. Diğeri ise, Kürt halkının yasal temsilcilerini muhatap alarak bir diyalog süreci başlatmak, ulusal sorun konusunda tümüyle ABD çözümüne kayan PKK'yi bu çözümde daha da derinleştirmek, kalıcı sonuçlarına ulaşmaktır. Kuşku yok ki Koh, bu ikincisini daha fazla önemsemiş, tüm çabasını bu yönde yoğunlaştırmıştır. Kürdistan'da HADEP'li belediye başkanlarıyla ve tutuklu DEP milletvekilleriyle görüşmesi, Kürt sorununun çözümü konusunda Abdullah Öcalan ile aynı dili konuşmaya özen göstermesi bunun bir sonucudur. Öcalan'ın argümanları ve "barış" konusundaki talepleri, Harold Koh tarafından aynı düzeyde sahiplenilmiş ve formüle edilmiştir. Koh "Kürt sorununun askeri bir mesele olmaktan çıkıp, ekonomik ve demokratik bir mesele haline geldiğini" belirterek, "devlete karşı şiddet içermeyen fikirlerin serbest bırakılmasını, Kürtlere dilini ve kültürünü rahatça ifade etme ve siyasi partiler kurma özgürlüğünün tanınmasını" istemiştir. Sömürgeci sermaye devletini, Kürt sorununda "cesur ve yaratıcı siyasal, sosyal ve ekonomik önlemleri" yaşama geçirmeye çağırmıştır.

Emperyalist ABD'nin sözcüsü Koh, "çatışma ve şiddet ortamı, insan hakları ve demokrasinin önünde engeldir" diyen Abdullah Öcalan'dan farklı bir şey söylemiyor. Dahası "Kürt topluluğuna ülkenin istikbalinde gerçek bir şans verecek bir politika Türkiye'yi güçlendirecektir" diyerek, "Kürt sorunundan kurtulmuş bir Türkiye'nin kendini çevreleyen bölgelerde lider bir konuma geleceğini" söyleyen Öcalan'ı aynı düzeyde tekrar etmiş oluyor. Benzerliğin bu kadarı şaşırtıcı değildir. Zira Öcalan ve PKK, içine girdiği ideolojik teslimiyetin sonucu, Kürt sorununu ABD emperyalizminin inisiyatif ve çözümüne bırakmıştır. Abdullah Öcalan, izlenen "siyasal çözüm" çizgisinin kaçınılmaz bir sonucu olarak; Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki geriye dönüşlerin ardından emperyalist-kapitalist sistemin ve YDD ideologlarının "sosyalizmin mezarı" başında okudukları duaları, devrimler döneminin kapandığı yönündeki gerici yaygaraları, mahkemede devrimci ulusal bir örgüt ve onun önderi olarak devam ettirmiştir. PKK 2. genişletilmiş Merkez Komitesi toplantısında bu tutum daha da tanımlı hale getirilmiş, ABD emperyalizminin önderliğindeki Yeni Dünya Düzeni'nin zaferi resmen ilan edilmiş, "Yeni Dünya Düzeni ile çatışma yerine, siyasal karakteri ağırlık kazanan mücadelelerle sonuç almanın geçerli hale geldiği" belirtilmiştir. Bu Kürt ulusal sorununda bir zayıflık değil, tümden emperyalizmin ve Yeni Dünya Düzeni'nin önünde diz çökmektir. Bizzat öncüsü tarafından yaratılan bu bilinç bulanıklığının bir sonucudur ki, Kürt halkı emperyalist ABD'nin gerici çıkarlarının sözcüsü Koh'u kendi ulusal çıkarlarının sözcüsüymüş gibi, alkış ve zılgıtlarla karşılamış, HADEP bürolarında ağırlamıştır.

Sömürgeci sermaye düzeni; kimi karşı çıkışlarına rağmen Kürt ulusal hareketini tasfiye planında, uşağı olduğu ABD emperyalizmiyle aynı çizgidedir. Tek sorun, ABD'nin istediği düzeyde "cesur ve kararlı adımlara" henüz hazır olmamasıdır. Türk devleti ve özellikle ABD emperyalizmi PKK'nin içine girdiği süreç konusunda bir kafa karışıklığına sahip olmadıkları içindir ki, Kürt halkıyla PKK'siz bir diyalog içine girmekte ve PKK'nin dilendiği bir takım hak kırıntılarını "reform" adı altında ona sunarak, tümden bitirmeye çalışmaktadırlar.

Kuşku yok ki, ABD emperyalizminin PKK'yi reformculaştırmaya yönelik bu çabası yeni değildir. Yeni olan yalnızca PKK'nin teslimiyetçi-tasfiyeci çizgisinin bu çaba ve politikaların gerçekleşmesi için yarattığı muazzam olanaklardır. ABD emperyalizmi, PKK'nin devrimci çizgisini koruduğu daha önceki yıllarda da, bir yandan Türk devletinin Kürt ulusal hareketine karşı yürüttüğü kirli savaşa destek verirken, diğer yandan, Koh'un söylemiyle, "sürekli bir Kürt reformunu dillendirmiş, PKK ile dolaylı bir diyaloğu önermiştir." Sömürgeci sermaye düzeni ise öncü ezilmeden bir takım tavizler vermeyi göze alamamış, "önce ez, sonra çöz" Kissinger formülünde ısrar etmiştir.

Bugün PKK, İmralı'daki teslimiyetçi çizgide daha da derinleşerek, dün sermaye düzeninin askeri yoldan başaramadığını ona sunmuş bulunuyor. Öcalan'ın "silahlı mücadeleyi bırakın ve sınırların dışına çıkın" çağrısının PKK'de tam karşılık bulması, sömürgeci düzene, "önce ez, sonra çöz" planının ilk stratejik adımında başarı kazandığı güveni vermiştir. Aynı zamanda PKK'yi tasfiye politikalarında dönem dönem ayrışan ABD ve Türkiye'yi aynı taktik zeminde buluşturmuştur. Özellikle Öcalan'ın yakalanmasıyla birlikte, Türk devleti, ABD'nin Kürt politikalarına, örneğin PKK ile dolaylı uzlaşma önerilerine ve bir "Kürt reformu"na, dün gösterdiği direnç noktalarını yitirmiş, bu konudaki hassasiyet alanlarını PKK'nin gösterdiği teslimiyetçi tutum üzerinden, ya da aynı anlama gelmek üzere kendi çözümünde bir başarı elde etmesiyle aşmıştır.

Sıra Kürt ulusal hareketini tasfiye programının ikinci stratejik aşamasını adım adım uygulamaya sokmaya gelmiştir. Türk devleti bu konuda somut adımlar atmaya henüz hazır gözükmemekle birlikte, bu adımların atılması gerektiği açık bilincine de ulaşmıştır. Koh'un ziyaretinin bir yönü de zaten Türkiye'yi bu politikalar doğrultusunda hazırlamak, onu bu adımları atmaya zorlamak içindi.

PKK yürüttüğü ulusal mücadeleyi Kürt emekçilerinin sınıfsal talep ve özlemlerinden kopardığı için, önce kendi burjuvazisinin siyasal yörüngesine, bunun kaçınılmaz bir sonucu olarak da Türk devleti ve emperyalizmle uzlaşma çizgisine düşmüştür. Gelinen noktada ise biriktirdiği tüm devrimci değerleri teslimiyet platformunda harcama yolundadır. ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Harold Koh, Kürt halkının büyük bedeller ödeyerek yarattığı bu mücadele birikimini ve kazanımlarını teslim almaya yönelik emperyalist politikaları için Kürdistan'a gelmiştir. Kürt emekçileri; mücadelenin salt ulusal istemlerle ele alınmasının bir sonucu olan bugünkü teslimiyetçi tutumu kabul etmemeli, Türkiye işçi ve emekçileriyle birlikte, yaşadığı ulusal baskı ve köleliğin de bizzat temeli olan sermaye düzenine ve emperyalizme karşı savaşmalıdır. Kürt halkının bunun dışında başka bir kurtuluş yolu yoktur.

Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!
Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Rusya:

Siyasal kriz derinleşiyor

Rusya'nın tabi tutulduğu talan ve maruz kaldığı yıkıma karşı emekçi sınıfların bugüne kadar güçlü bir tepki ortaya koymamış olması şaşırtıcı değildir. Bu ülkenin emekçileri tarihte eşine az rastlanır bir yalan kampanyası ve ona eşlik eden bir ideolojik saldırı ile yüzyüze kaldılar. Rusya işçi sınıfı uluslararası sermayenin bu saldırısına göğüs gerebilecek ideolojik donanıma ve örgütsel olanaklara sahip değildi. Ayrıca süreç Sovyetler Birliği'nin yıkılışının üzerine bina edilen hayallerle de beslendi. Uluslararası sermaye sınıfı tüm gücü ile her bakımdan savunmasız kalmış Rusya işçi sınıfına saldırdı. Dolayısıyla, işçi sınıfı düşmanı ideolojik bir saldırının dünyayı etkisi altına aldığı bir ortamda Rusya'da tanık olunan sessizliğin şaşırtıcı yönü yoktur. Tersine, geçiş dönemi diyebileceğimiz süreç umulandan daha kısa ömürlü olmuştur. Rusya'da işçi sınıfının vahşi kapitalist talana karşı seyirci kalma, sermayenin hayalleri ile avutulma süreci birkaç yılı zor bulmuştur.

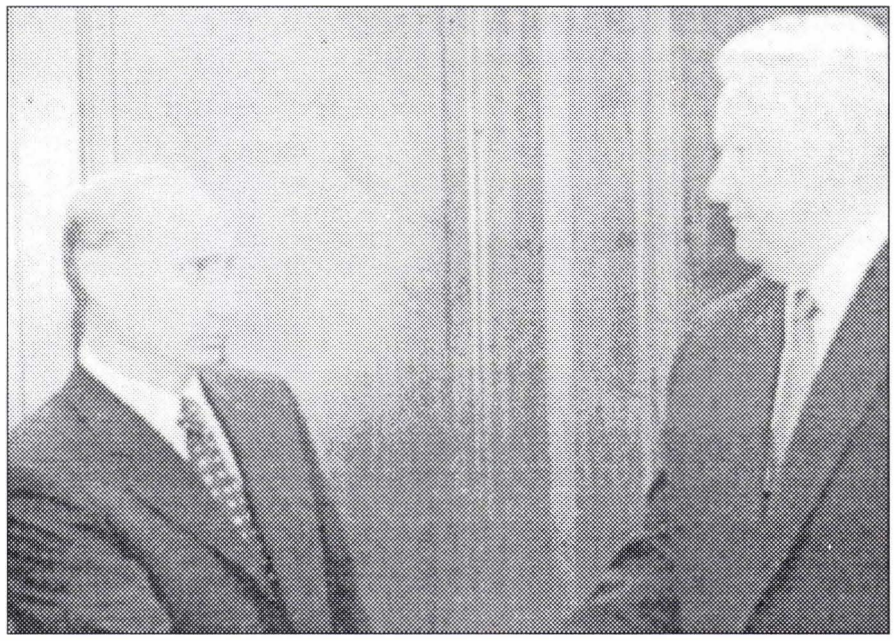

Yeltsin iktidarı can çekişiyor

Rusya'da Boris Yeltsin iktidarı can çekişiyor. İMF'nin Rusya'ya yeniden kredi olanakları tanıması, Paris Klübü'nün bu ülkenin dış borçlarının tahsilini yeni bir takvime bağlamasının gerisinde, önümüzdeki süreçleri yönlendirmek kaygısı var. Zira Boris Yeltsin dönemi kapanmanın eşiğine dayanmış durumda. Son anda alışılmış entrikalara başvurulup bazı uzatmalara gidilse bile, Boris Yeltsin ile özdeşleşmiş bulunan dönemin günleri sayılıdır. Tali bir öneme sahip olan 19 Aralık milletvekili seçimleri ertelense, gelecek Haziran ayı için öngörülmüş olan devlet başkanlığı seçimleri erkene alınsa ya da iptal edilse bile, Boris Yeltsin döneminin kapanması kaçınılmazdır. Bu dönem uzadığı ölçüde rejim ile toplum arasındaki uçurum derinleşmektedir. İşte bu uçurumun derinliğinin, içerdiği potansiyel tehlikelerin verdiği korku sonucudur ki, Kremlin çaresiz çırpınışlar içindedir.

Yeltsin döneminin geriye bırakacağı miras tek kelime ile bir enkaz yığınıdır. İktisadi, mali, sosyal, kültürel, politik, askeri, diplomatik vb., istisnasız her alanda hızlı bir çöküş Rusya'nın temel karakteristiği olmaya devam etmektedir. Rusya'nın bir talan alanına dönüştürülmüş olmasını başta ABD olmak üzere emperyalist güçler büyük bir coşku, tarihsel bir intikam ruhu ile izlemektedirler. Sadece iktisadi karakterde olmayan bu talandan hangi güçlerin ne oranda pay aldıkları, hangi stratejik yatırımları gerçekleştirdikleri açıktır. Durum bir bakıma Osmanlı İmparatorluğu'nun karşı karşıya kaldığı kapitülasyonlar döneminin arifesi gibidir.

Bu durumda Rusya nesnel olarak önümüzdeki dönemde bir çıban başıdır. Emperyalist-kapitalist sistemin önder güçleri, sermayenin uluslararası kurumları, vesayet altına alınmış olan bu ülkenin saptanmış rotadan sapmaması için üzerlerine düşeni yapmaktadırlar. Ülke adeta ipotek altına alınmıştır. Rusya'ya verilen dış borçlar, sürekli verilen politik destek sermaye dünyasının katlandığı fedakarlıkların başında gelmektedir. Mevcut sürecin pekişerek devam etmesi, Rus burjuvazisinin palazlanarak gelişmesi, kendi iç birliğini sağlaması, egemen sınıf olarak kendisini kanıtlaması için üzerine düşeni yapmaktadır.

Ancak, uluslararası sermayenin yoğun desteği, yeni yetme Rus burjuvazisinin iktidarının geleceğini garantileyecek bir faktör değildir. Kaldı ki Rus burjuvazisi sınıfsal egemen güç olmanın homojenliğine sahip değildir. Gasp yoluyla aniden memurluktan işverenliğe terfi etmiş türedi bir kaptı kaçtı çetesini andırıyor. Rusya'da klasik anlamda ne bir sanayi burjuvazisi, ne de bir ticaret burjuvazisi mevcuttur. Ülkenin doğal zenginliklerini uluslararası pazarlarda satıp vurgun vuran kesim, ticaret burjuvazisi olarak değil, ancak sıradan simsarlar olarak tanımlanabilir. Sanayi burjuvazisi olarak geçinen kesim bu ülkede bir tahtaya bir çivi dahi çakmamıştır. Rusya dışarıya sanayi ürünü olarak sadece askeri donanım satmaktadır. Bugünkü Rus askeri sanayisinin tarihini biliyoruz. Bu hazır üretim tezgahını esas olarak Yeltsin'in çevresindeki kesim gasp etmiştir. Bunlar işçilere maaş ödemeden üretim yapmakta, vurgun vurmakta ve kendisini de sanayici saymaktadırlar. Mali burjuvazi ya da bankacılar ise bir başka karikatür kategorisine girmektedirler. Kısacası, Sovyet döneminin mirası hazır kamu zenginliklerini paylaşmak ya da batılı tekellerin yerel acentalığını yapmak Rus burjuvazisinin temel misyonu olmaya devam etmektedir.

Rusya'daki mevcut politik iktidar böyle şekilsiz, kimin elinin kimin cebinde olduğu belli olmayan bir sosyal birleşimden süzülmüş bir yapıdır. Dolayısıyla bu iktidar, değişik çetelerin aralarındaki rekabetin seyrine, çıkar çatışmalarının yoğunluğuna, talandan alınan payın ölçeğine, geçici ittifaklarının ömrüne ayak uydurmak yolu ile iskeletini korumaktadır.

Toplumsal hoşnutsuzluk büyüyor

Bir avuç asalak bu dev ülkenin uçsuz bucaksız zenginliklerini, kazanımlarını gasp edip zimmetine geçirirken, emekçiler hızla yoksullaşmakta, mutlak sefalet koşullarında yaşamak zorunda bırakılmaktadırlar. Yarı resmi rakamlar, toplam nüfusun % 80'inin mutlak sefalet koşullarında yaşadığını, hatta beslenme ihtiyacının % 50'inin dışarıdan temin edilmesinden ötürü yer yer kıtlık belirtilerinin ortaya çıktığını göstermektedir.

Bunun sonucu genelleşmiş bir toplumsal hoşnutsuzluktur. Rusya ile ilgili herhangi bir sorun tartışıldığında, bu gerçeklik gizlenememekte, satır aralarında ya da açıktan dile getirilmektedir. Geçmişe özlem toplumsal hoşnutsuzluğa ayrı bir özellik eklemektedir. Rus toplumunun ezici çoğunluğunu kapsayan bu hoşnutsuzluk bugüne kadar güçlü bir tarzda patlak vermemiştir. Maden işçilerinin eylemleri, geçen yıl 7 Ekim günü milyonlarca emekçinin katıldığı gösteri, hoşnutsuzluğun kayda değer göstergeleri olmuştur.

Rusya'nın tabi tutulduğu talan ve maruz kaldığı yıkıma karşı emekçi sınıfların bugüne kadar güçlü bir tepki ortaya koymamış olması şaşırtıcı değildir. Bu ülkenin emekçileri tarihte eşine az rastlanır bir yalan kampanyası ve ona eşlik eden bir ideolojik saldırı ile yüzyüze kaldılar. Rusya işçi sınıfı uluslararası sermayenin bu saldırısına göğüs gerebilecek ideolojik donanıma ve örgütsel olanaklara sahip değildi. Ayrıca süreç Sovyetler Birliği'nin yıkılışının üzerine bina edilen hayallerle de beslendi. Uluslararası sermaye sınıfı tüm gücü ile her bakımdan savunmasız kalmış Rusya işçi sınıfına saldırdı. Dolayısıyla, işçi sınıfı düşmanı ideolojik bir saldırının dünyayı etkisi altına aldığı bir ortamda Rusya'da tanık olunan sessizliğin şaşırtıcı yönü yoktur. Tersine, geçiş dönemi diyebileceğimiz süreç umulandan daha kısa ömürlü olmuştur. Rusya'da işçi sınıfının vahşi kapitalist talana karşı seyirci kalma, sermayenin hayalleri ile avutulma süreci birkaç yılı zor bulmuştur. Başlangıçta küçük ölçekli de olsa sık sık işçi eylemlerine tanık olunmuş, zamanla bu eylemler, tren yolları ya da maden ocakları işgalinde olduğu gibi, militanlaşma eğilimi de göstermiştir.

Tüm bunlar bir arada ve birbirleriyle ilişki içinde değerlendirildiğinde, çıkan sonuç şudur: İşçi sınıfının ayağa kalması ne kadar uzarsa, birikimi artarsa, eylemliliğinin ölçeği de o kadar yüksek olacaktır. Zira bu ülkenin emekçileri geçmişte iktidarı ele geçirmiş, onyıllar boyu korumuş, dolayısıyla henüz unutturulamayan bir süreci yaşamışlardır. Rus işçi sınıfı gün geçtikçe daha fazla özlemi duyulan bir tarihsel geçmişe sahiptir. Bu miras halen bir karalama tahtası olarak kullanıldığı için henüz önemi anlaşılamamaktadır. Rus işçi ve emekçileri tarihi, Endonezya, Cezayir vb. ülkelerdeki gibi, klasik sömürgecilikten eli kanlı diktatörlüğe geçerek yaşamamışlardır. Endonezya halkı otuz küsur yıl sonra Suharto diktatörlüğüne karşı ayaklandı. Topluma onyıllarca kan kusturmuş bir diktatörlüğe karşı ayaklanan kitleler haftalar boyunca "reformazi!" şiarının ötesine geçemediler, mücadeleye perspektif

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kazandıramadılar. Sonuçta rejim Suharto'yu harcayarak kendisini sağlama aldı ve kitleleri de yanlış hedeflere, dükkan yağmalamaya, kilise yakmaya, yabancılara saldırmaya yönelterek mücadele dinamiklerini baltaladı. Cezayir'de kitleler FLN diktatörlüğüne karşı birikmiş olan tepkilerini dinci gericilik aracılığı ile ifade etmeye yeltendiler ve orada da sonucun nereye vardığını görüyoruz.

Elbette Rus emekçilerinin bu tür tehlikelere karşı bağışıklı oldukları iddia edilemez. Nitekim, faşist Jirinovski, Pinochet hayranı Aleksandre Lebed, zimmetinde 200'ü aşkın şirket bulunan Moskova belediye başkanı Yuri Loujkov gibi unsurların önderlik ettiği farklı klikler mevcut rejime karşı gelişen hoşnutsuzluk üzerinden beslenmeye çalışmaktadırlar. Ama bunların yaşaması, mevcut statükonun sürmesine, politik gündemin Kremlin'in entrikaları ile belirlenmesine bağlıdır. Sosyal bir patlamanın yaşanması ve işçi sınıfının politika sahnesine inmesi durumunda Moskova'nın kulis partileri olan bu oluşumların hiçbir kıymeti harbiyesi kalmaz.

Sorunun esas düğüm noktası, mevcut statükonun biriken toplumsal hoşnutsuzluk karşısında gösterebileceği dayanıklılığın ölçeğidir. Rus egemen sınıflarını, mevcut iktidarı ve onların vasisi uluslararası sermayeyi düşündüren de budur. Toplumsal hoşnutsuzluğun patlak vermesini ertelemek, suni gündemler yaratarak dikkatleri başka hedeflere yöneltmek önceliklerin önceliğine dönüşmüş durumda. Mevcut koşullarda uluslararası sermayenin üzerine düşeni büyük bir fedakarlıkla yapmaya çalıştığını, Kremlin'den hiçbir şeyi esirgemediğini belirttik. Ama biriken sorunlar ve büyüyen açmazlar karşısında Rus iktidarının önündeki yol hem daralmakta hem de kısalmaktadır. Süreklileşen başbakan kovma politikası bu sıkıntının bir tezahürüdür. Son on sekiz ay içinde beş başbakan atanmıştır. Yokuş aşağı inmenin hızı arttıkça Kremlin'e başbakan dayanmamaktadır. Ancak, politik tercihlerde herhangi bir değişikliğin olmadığı, en önemli bakanlıkların aynı ellerde kaldığı, sadece başbakanın azledildiği bu entrikanın da artık bir ciddiyeti kalmamıştır.

Bu nedenle kimse Vladimir Poutin'in ne başbakanlığını, ne de resmi halef sıfatını ciddiye alıyor. V. Poutin hırsızlıktan ötürü '96 yılından bu yana aranan ve Paris'te iltica etmiş bulunan Leningrad eski belediye başkanı Anatoli Sobtchak'ın sağ koluydu. Yeltsin ve yakın çevresine muhalif politikacıları, özellikle de Moskova belediye başkanını yakın takibe almak amacıyla istihbarat örgütü FSB'nin başına getirildi. Yeltsin'in birkaç yıl önceki resmi halefi Boris Nemtsov başbakan değişikliğinin *"yüksek dozda mizah ve ironi katılarak algılanması gerektiğini"* belirtmektedir. Ancak hedef saptırmaya yönelik bu tür gayri ciddi girişimler başka süreçleri hızlandırma riski taşımaktadır.

Rus iktidarı yalnızca kendisini uluslararası sermayeye pazarlayarak ve Kremlin'de Bizans oyunları tezgahlayarak ayakta kalmaya çalışmıyor. Yanısıra, kendisine çeki düzen vermek için değişik yöntemleri de deniyor. Bu bağlamda son dönemde Dağıstan bölgesinde yaşanan çatışmalar dikkati çekicidir. Kremlin'de klikler arası savaş kızıştıkça, Dağıstan'daki çatışmaların dozu da yükselmektedir. Son günlerde yapılan açıklamalara bakıldığında ve olay diğer gelişmelerle bir arada değerlendirildiğinde, ufukta yeni bir Çeçenistan savaşının işaretleri görülmektedir. İçte zora giren iktidarlar çareyi dışarıya saldırmakta aramaktadır. Moskova'daki it dalaşına paralel olarak Kremlin, büyük bir ihtimalle, Kafkaslar'da yeni bir askeri maceraya atılmaktan geri durmayacaktır. Böylece rejime militarist bir karakter kazandırma yoluna gidilerek zaman kazanılmaya, birikmiş toplumsal sorunlara karşı panzehir bulunmaya çalışılacaktır.

İran:

Halk hareketinin dünü ve bugünü

Komşumuz İran'daki son gelişmeler tekelci medyanın en önemli haberlerinden birini oluşturdu. Burjuva kalemşörler bu konuda da Genelkurmay'ın direktifleri doğrultusunda yazıp çizdiler, yorumlarda bulundular. Dünyadaki kitle hareketlerini, devrimci gelişmeleri medya tekellerinin nasıl yansıttığı, bu konudaki ketumluğu biliniyor. Fakat herşeye rağmen bir dizi manipülasyonun içinde dahi bazı gerçekler gizlenemiyor.

İran halkı köklü bir mücadele geleneğine sahiptir. Herşeye rağmen tüm göstergeler bu halkın aldığı kişilikli tutuma işaret eder. Şah döneminde verilen bir dizi mücadele sonucu bir gelenek yaratılmıştır. Bu geleneğin birikimini bir dönem için islami gericilik arkasına almayı başarabildi. Fakat bu başarının, güçlü bir geleneğe sahip olan bir halkı uzun süre zaptu rapt altında tutabilmenin zorlukları, açmazları karşısında gücü ve sürekliliği fazlasıyla tartışmalıdır. İran'ın emekçi sınıflarının, kadınlarının, gençlerinin sahip olduğu birikim kendisini değişik biçimlerde açığa çıkarıyor.

Tarihsel gelişime kısa bir bakış: Şah dönemi

İran uzun süre İngiltere'nin hegemonyası altında bir ülke idi. Ülkenin stratejik konumu bu hegemonyaya daha özel bir biçimde kazandırıyordu. Özellikle petrolün bulunmasından sonra ülke üzerine oynanan çıkar oyunları hız kazandı.

İran halkı 1905-1907 döneminde sınırlı da olsa bir takım kazanımlar elde edebilmiş, güdük de olsa seçim yoluyla hükümet kurma hakkını kazanmıştı. 1920 de İngiltere'nin müdahalesiyle Rıza Şah'ın diktatörlüğü yeniden kuruldu.

İngiltere'nin hegemonyası savaş dönemine kadar sürdü. İkinci Dünya Savaşı'nda Şahın Nazi Almanya'sına yakınlaşması, savaş sonrası İngiltere'nin dünya ölçeğinde gücünü yitirmesi, bu gücün ABD emperyalizminin elinde toplaması, İran'da da hegemon devlet değişimine neden oldu. Bu gel-gitli süreç içerisinde "milli burjuvazi"nin, başka bir deyişle burjuva milliyetçiliğinin güçlendiği ve etkinlik kurabildiği görülür. Savaş sonrasında yaşanan güç değişiminden kaynaklı kısa dönemli boşlukta burjuva milliyetçi bir hükümet iş başına geldi. 1950 yılında kurulan Dr. Musaddık hükümeti İran'ın petrolden daha fazla yararlanabilmesi için daha fazla hak talebinde bulunarak, bu çerçevede emperyalist tekelleri karşısına alarak petrol rafinerilerini ulusallaştırmaya başladı. Fakat petrol gibi bir sorunda ve güç dengeleri değişiyorken, ABD emperyalizminin buna tahammül edemeyeceği açıktı. Mussadık hükümeti ABD tarafından 1953'te yıkıldı. Artık hegemon güç ABD idi.

'70'li yıllar Şah yönetiminin İran'da epey yıprandığı, özgürlük istemlerinin yaygınlaştığı, bunun bazı siyasi yapılanmalarla ifade bulduğu yıllar olmuştu. Egemen sınıfların Şah'ta cisimleşen kimliği, dışarıda ABD emperyalizmiyle uşaklık boyutunda kurduğu ilişki, içeride terörünü arttırmasıyla sonuçlanmıştı. Kurulan bu kişiliksiz ilişki İran halkının anti-emperyalist bilincini güçlendirmiştii. Uygulanan terör, hareketin ezilmesi bir yana onu daha fazla bileyerek kitlelerin devrimci çıkışlarına zemin hazırlamıştı. Şah rejiminin sefahat-sefalet uçurumunu derinleştirmesi, saray çevresinin her bakımdan çürümüşlüğü, ülkenin zenginliğinin yerli kapitalistlerle birlikte emperyalistlere peşkeş çekilmesi halkın bilincinde derin etkiler bırakmıştı. Bu durum değişik siyasi yapılanmaların oluşumunun ve güçlenmesinin zeminini hazırlamıştı.

'70'lerde dünya kapitalist sisteminin derinleşen krizi İran, Türkiye gibi ülkelerde daha fazla yıkıma yolaçtı. Bu ülkelerde işçi ve emekçilere yönelen sürekli saldırılar karşısında gelişen işçi hareketini buldu. İran'da da petrol işçilerinin grevleri ve ücret artışı kazanımları, işçi sınıfı ve diğer ezilen kesimlerin kendi güçlerine güvenmelerini sağladı ve onları motive etti. Bu yıllar bütün terör uygulamalara rağmen bir dizi mücadeleye sahne oldu ve devrim güçlerini biriktirdi. '79'daki kalkışma Şah rejiminin devrilmesiyle sonuçlandı.

İslami rejim dönemi

'79'daki halk ayaklanması Şah rejimine yönelmiş, kitleler daha fazla demokrasi ve özgürlük talepleriyle yola çıkmışlardı. Temelde siyasal öznelerin dışındaki kitlelerin özlemleri buydu. Değişik renk ve çizgideki hareketler birlikte hareket ederek Şah'ı devirmişlerdi. Fakat burada Humeyni'nin temsil ettiği islami hareketin gücü ortaya çıktı. Daha doğrusu yeni rejim, İslami cumhuriyet demokrasi ve özgürlüğün güvencesi olarak sunuldu. Buna soldan Tudeh ve Fedayen gibi örgütlerin de destek sunulduğu bilinmektedir. Sunulan destek ise idam sehpasının ve kurşuna dizilmenin yolunu düzledi.

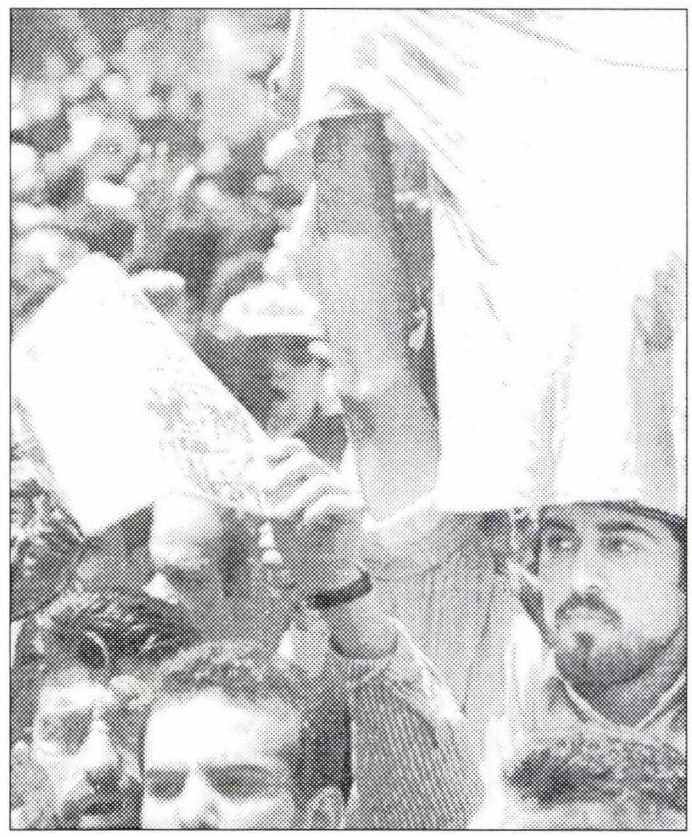

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Devrim sonrasının ilk ayları devrimin kazanımıyla elde edilen özgürlük günleriydi. Fakat bu çok kısa sürdü. İslami rejim ilk önce adım adım, daha sonra tüm muhalefeti içine alacak şekilde bütün kesimleri ezdi.

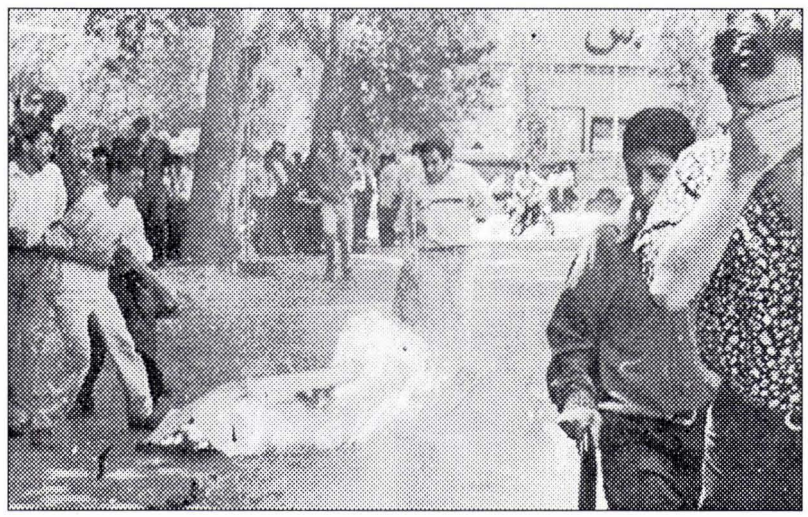

İslami hareketin oluşum sürecinin bazı çizgileri

1960'ların başında ABD emperyalizmi İran'da bir toprak reformu yapılmasını istemişti. Fakat İran'da yapılacak etkili bir toprak reformunun sömürücü sınıflar arasında önemli sorunlar yaratacağı açıktı. İşte islami hareketin etkinlik kazanmasında bunun önemi büyüktür. Ruhban kesimin İran'daki ekilebilir toprakların %15'inden fazlasına sahip olması onları toprak reformuna karşı mücadeleye itti. Toprak reformu bu ortaçağdan kalma asalak kesimin topraklarını kaybetme tehlikesi anlamına geliyordu. İşte bu süreçte Humeyni kitle hareketinin başına geçmeyi başardı. İslami hareket daha sonraki süreçte halkın din ve adalet duygularını kullanarak, batı düşmanlığı ve emperyalizm karşıtlığı temelinde kitlelerin duygularını istismar ederek güçlenmeyi başardı.

'79 Devrimi'nin kazanımları birkaç ay sürdü. İslami rejim bir süre sonra sınıf kimliğini göstererek, kapitalistleri ve feodal gerici kalıntıları yanına alarak işçilere ve Kürtlere savaş ilan etti. İşçi ve köylü Shoras'lar yerle bir edildi. Adım adım ilerleyen bu süreç Mücahiddin'in başarısız darbe girişimi vesile edilerek zincirlerinden boşaldı. Artık İslami gericilik iktidarını sağlamlaştırmak istiyor, saldırılar işçiler ve Kürtlerle sınırlı kalmıyordu. İşte bu dönemde bütün muhalefet mensupları, sempatizanları, hatta hiçbir şeyle ilgisi olmayan sıradan insanlar dahi zindanları dolduruldular, idam edildiler, işkence tezgahlarında can verdiler.

Bu süreç cinsel ayrımcılığı da ortaçağ düzeyinde geri getirdi. İfade özgürlüğü tümüyle yok edildi. Onlarca devrimci imha edildi. Bundan Tudeh, Fedayen gibi rejimi destekleyenler de fazlasıyla nasiplerini aldılar. Öyle ki pişman olanlar, itirafçı olanlar dahi ipe gönderildiler. İslami rejim ideolojik planda da gücünü pekiştirmek için, "İslami Kültür Devrimi" adı altında, bu çerçevenin dışında kalan aydınlara yönelerek onları etkisiz hale getirdi. Bunları gerçekleştirirken, topraklarından sürülmüş fakat şehir proletaryasıyla bütünleşememiş, sınıf dışı lümpen şehir yoksullarını kullandı. Bunlara bir süre sonra İran-Irak savaşına sürülmüş, savaş nedeniyle psikolojik dengesini kaybetmiş binlerce insan katıldı. Rejim bu kesime dayanarak, terörünü devrimci, ilerici, emekçi kesimlere yöneltti.

Kısaca özetlenen bu değişim/dönüşümü anlamadan, İran'daki bugünkü hareketlenmeyi anlayabilmek mümkün değildir.

Yeni dönem mücadelesinin özellikleri

İran'da bugün öğrencilerin odağında olduğu mücadele, demokrasi ve daha fazla özgürlük taleplerinin yanısıra, rejimi aşan çizgiler taşımaktadır. İslami rejimin simgesi olan mimberin ateşe verilmesi bunu anlatmaktadır. Bu tarz hareketlenmeler ise ilk değildir. Daha önce çok daha kapsamlısı '93-94 sürecinde yaşandı. '94'te İran'ın işçi kenti olan Gazvin'de ayağa kalkan kitleler rejimin terör yuvası olarak teşhir olmuş İslami gardiyanların merkezine saldırıya geçtiler. Göstericiler ancak şiddetli ateş altında püskürtülebildi. Ancak açılan ateşler, kaybedilen canlar kitleleri yıldıramadı. Yeniden yeniden saldırıya geçildi ve merkez ele geçirildi. Ardından bütün güvenlik binaları alındı. Yılların öfkesi patlamıştı. Humeyni'nin, Rafsancani'nin resimleri, islami sloganlar, hatta Kur'an bile ateşe verildi. Şehir halkın oluşturduğu milislerin denetimine geçti. Yerel silahlı kuvvetler halkın üzerine gönderildi, fakat gönderilen kuvvetler halka ateş açmayı redettiler. Bunun üzerine daha geniş çapta kuvvet gönderildi. Ve şehir ancak üç gün süren zorlu çarpışmalar sonucu ele geçirilebildi. Gazvin tekil bir örnek değildi. O süreçte Şiraz, Tebriz gibi büyük kentlerin yanısıra bir dizi kentte kitlesel başkaldırılar yaşandı.

İşte bu son gösteriler belli bir sürekliliği göstermesi bakımından önem taşımaktadır. İlk değildir, süreklileşen bir gelişimi işaretlemektedir. Ayrıca burada bazı ayrımlara dikkat edilmelidir. Bu başkaldırı bilinçli bir şekilde, özellikle de emperyalist odaklar tarafından Hatemi'nin kimliği üzerinden ifade edilmiş, onun altında yatan sınıf kimliği özellikle gizlenmek istenmiştir. Oysa olayların bir işçi kenti olan Gazvin'de patlaması dikkate değerdir.

İslami rejimin emperyalist odaklarla, özellikle de Amerikan emperyalizmiyle yeniden ilişki geliştirmek istediği ortadır. Bu ise "ılımlı" lider imajıyla sunulan Hatemi eliyle yapılmak istenmektedir. İran'ın Alman emperyalizmiyle kurduğu ilişki yeni değildir. ABD'yi rahatsız eden de budur. Fakat son yıllarda geliştirilen karşılıklı ilişkiler, verilen "tavizler", girilen yönelimi yeterince açıklamaktadır. Bunu ABD'nin Ortadoğu üzerinde kurmak istediği hegemonya üzerinden de düşünmek gerekiyor. Irak örneği düşünülürse, ABD'nin bölgede kendisine daha fazla karşıt istememesi ilişkilere yön veren öğedir.

Hatemi'nin İran'da bazı "reformlar"ı gerçekleştirme misyonuyla iş başına geldiği biliniyor. Hatemi rejimi bir ölçüde yumuşatarak gelişen kitle hareketinin de önünü almak hevesindeydi. Belli vaadlerle özellikle muhaliflerin, gençlerin, kadınların kitle desteğini arkasına almayı başardı. Ülkedeki gelişmelerin yarattığı potansiyeli arkasına alması ve emperyalistlerin ihtiyacına yanıt olması ölçüsünde desteklenmesi, onu devlet başkanı yaptı.

İran'da İslami rejim yıpranmıştır. Ayrıca muhafazakâr kesimler arasında blok bir tutum yoktur. Böyle bir zeminde "reform" ya da bazı manevralar, rejimi bu sefer farklı açmazlara alıp zor durumda bırakmaktadır. "Ilımlı lider" Hatemi'nin başta olduğu dönemde mücadele yeniden yükselmektedir. Zira o kadar makyajlanan ve demokrat pozlarda öne sürülen Hatemi'nin gerçek yüzü kısa sürede açığa çıkmış bulunmaktadır. Hatemi bu tür radikal hareketlerin İran'daki reform açılımlarına zarar vereceğini söyleyerek durumu kurtarmaya ve kitleleri daha geri bir çizgiye çekmek için çaba sarfetmektedir. Oysa en haklı talepler onun iktidarında kurşunla karşılık bulmakta, öğrenciler yaralanmakta ve ölümle yargılanmak üzere zindanlara doldurulmaktadır. Bu, bu seferki kalkışmanın daha öncekilerden farklılığını göstermektedir.

ABD ve Türkiye'nin tutumu

ABD'nin gelişen olaylar üzerinden açıklamaları ise dikkate değerdir. ABD her ne kadar İran'ı terörü destekleyen ülke kategorisinde görse de, bu olaylarla ilgileri olmadığını, fakat özgürlük taleplerini desteklediğini iddia ediyor. Yaşananlar karşısında ise herhangi bir sert açıklama gelmiyor. Öğrenciler katlediliyor, fakat ciddiye alınabilecek bir açıklama yapılmıyor. ABD sözcüsünün gerçekte söylemek istediği şu şekilde özetlenebilir: Aslında biz bazı demokratik hakların verilmesini istiyoruz. Ancak bu hakları almak için radikal eylemliliklere girenler tehlikelidir. Biz kendi güdümümüzde gelişebilecek ılımlı hareketlenmelerden yanayız. Çünkü gelişen hareketin sistem dışına çıkmamasının güvencesi budur.

ABD özellikle İran halkında geçmişten kök alan anti-emperyalist bilincin farkında olduğu için öne çıkmamakta, daha geriden yönlendirmeye çalışmaktadır. Hareketi kontrol etme mekanizma ve olanaklarına henüz sahip olmadığı için, mevcut statükonun sürmesini kendi çıkarına uygun görmektedir.

Türk devleti ise ikiyüzlü bir politika izlemektedir. Bilindiği gibi, '79-80 döneminde İran'da mollalar iktidarı aldıklarında Türkiye'de de '80'de generaller yönetime el koymuştu. Aynı süreçte her iki ülkede de benzer şekilde kıyımlar yaşandı. Ve Türk devletinin İran rejimine karşı ciddiye alınabilecek bir karşı çıkışı olmadı. Çünkü o da 12 Eylül'ün ideolojik ayağını "Türk-İslam sentezi" adı altında üretmeye çalıştı. Okullarda din derslerinin zorunlu hale getirilmesi, açılan imam-hatip okulları, tarikatlara ve vakıflarına sunulan olanaklar aynı sürecin uygulamalarıdır. İslami ideoloji tam da 12 Eylül sonrasında ordu tarafından güçlendirilmeye çalışılmış, sola yönelimi engellemeye hedeflenmiştir. Dolayısıyla o süreçte İran'daki rejimle açık bir çelişki yoktur. İran'ın ABD emperyalizmine karşı çıkışı temel uyumsuzluk noktasıdır. Fakat yine de el altından İran-Irak savaşında kurulan ilişkiler, Türk devletinin temel politikası ekseninde Kürt ulusal mücadelesini ezme temelinde yapılan anlaşmalar, bu iki devletin kurduğu ilişkinin boyutunu göstermektedir.

Asıl rahatsızlık daha sonra boy verdi. Türkiye'de İslami hareket istenilmeyen ölçüde gelişip, siyasal kuvvet olarak rejimi rahatsız eder hale geldiğinde, gerekli önlemleride alınmaya başlandı. Bu temelde İran'ın etkisi Türk devletini ve orduyu rahatsız eder hale geldi. Çünkü İran'ın İslami hareketlere maddi-manevi desteği azımsanmayacak düzeydedir. İran'a yönelik bugünkü düşmanlık bu zeminde anlaşılabilir. Son eylemlilik vesilesiyle İran'dan daha çok içeriye mesaj verilmektedir. Özellikle manevi ve ideolojik olarak yıpratılmaya çalışılmaktadır.

Ama sonuçta önemli olan her iki ülkede de kapitalizmin, bu çerçevede sistemin çıkarlarını gözetebilmektir. Bunun için de, İran'dan kaçan İslami rejim karşıtı devrimciler hiç düşünülmeden geri ölüme gönderilir. Türkiye'de bunların imhası için İran gizli servisine izin verilir, hatta yardım edilir. Çünkü bu bir sınıf tavrıdır. Başka türlü davranılıp cesaret verilemez, her ne olursa olsun ezilmelidir.

***

Sonuç olarak, İran'da mücadele dinamiklerinin güçlendiği ve süreklileştiği görülüyor. Eylemciler islami rejime yönelik bir tepkiyi ifade ediyorlar ve onun simgelerine yöneliyorlar. Harekete geçen kitleler ülkenin işçi ve emekçi kesimleri olduğu gibi, diğer taraftan gençlik ve kadınlar gibi dinamik kesimler. Bunlar henüz kendiliğinden patlamalar şeklinde gelişen hareket görünümdeler. İran halkı kazanımlarını mücadelelerle elde etmiş bir halk. Bu ülke geçmişte bir ayaklanma yaşamış, onun deneyimlerine sahip. Bu kez de İslami molla rejimine karşı militan başkaldırılar yaşıyor ve onun deneyimlerini biriktiriyor. İran işçi sınıfını ve emekçi kesimlerini örgütleyecek bir komünist hareket için her anlamda olanakların biriktiğini göstermektedir bu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://iranteyorg

Hiroşima, Nagazaki, Vietnam, Küba....

Emperyalist katliamları unutmadık, unutturmayacağız!

II. Dünya Savaşı'nın acımasızca süren son günleri. Tarih: 6 Ağustos 1945. Yer: Hiroşima. Sabah saat 8:15'te ABD Hava Kuvvetleri'ne bağlı B-29 adlı bir bombardıman uçağının kente "ölüm bombaları"nı atmasıyla başladı herşey. Parlak ışıklar yandı önce, sonra çığlıklar, çırpınmalar, haykırışlar... Genzi yakan yanık kokusu, uçuşan küller, kavrulmuş bedenlerle doldu her yer. Ne olduğunu anlayamadan tutuşup eridi, rüzgara karışıp savruldu binlerce beden. Korkunç rüzgar tüm hızıyla Nagazaki'ye taşıdı aynı dehşeti. 347 bin beden, hiç bir çıkarının olmadığı emperyalist savaşın bedelini kavrularak ödedi. Sakat kalarak kurtulmayı başaranlar, nesiller geçmesine rağmen hala nükleer bombanın etkisinden kurtulamayanlar ise bu vahşetin canlı kanıtları olarak sürdürüyorlar yaşamlarını.

Atom bombası neden atılmıştı?

ABD, binlerce masum insanı öldürdükten sonra yaptığı açıklamada; "Biz II. Dünya Savaşı'nı bitirmek istiyorduk, amacımız savaşın bitmesiydi" diyerek, suçsuzluğunu ispatlamaya çalıştı. Oysa gerçekler hiç de açıklandığı gibi değildi. Asıl amaç, 50 yıl sonra resmi belgelerde açıklandı. ABD'nin amacı, başta Sovyetler Birliği olmak üzere diğer ülkelere karşı güç gösterisi yapmak, hegemonyasının sarsılmazlığını tüm dünyaya kanıtlamaktı. Hiroşima ve Nagazaki ise, üstünlüğünü kanıtlayabilmesi için en etkili yerdi. Japonya bombanın atılmasından sonra 1 ay içinde teslim olacağını açıkladı. ABD öyle acımasızdı ki, savaştan üstün çıkmak ve şovunu tüm dünyaya göstermek için hiç tereddüt etmedi.

Emperyalist saldırganlık devam ediyor

Biten savaşın bilançosu da ağır olmuştu. Japonya'da 2 milyon asker ve sivil, tüm dünyada ise 60 milyon insan yaşamını yitirmişti. Hiroşima'yı Nagazaki, Kore, Vietnam, Küba ve daha niceleri izledi. ABD hâla her fırsatta ve hiç bir ciddi dayanağı olmadan saldırmakta, dünya halkları üzerinde terör estirmektedir.

Gözünü hep daha fazlasına dikmiş olan emperyalist haydutlar, daha fazla emekçiyi sömürmek, topraklarının yeraltı-yerüstü zenginliklerine sahip olmak, yeni pazarlar açmak, ham maddelere ulaşmak için, büyük bir pervasızlıkla saldırıyorlar. Kendi çıkarları uğruna halkları birbirine kırdırıp, dini farklılıkları, ayrımcılığı pompalayarak sürekli düşmanlığı körüklüyorlar.

Bugün nükleer silah sahibi devletler dünyayı büyük bir tehdit altında bırakmaktadır. ABD, Rusya, İngiltere, Fransa ve Çin'in elinde toplam 24 bin 227 aktif nükleer silah olduğu açıklanmıştır. 1945-1996 yılları arasında yeraltı ve yerüstü olmak üzere 2 bin 45 nükleer silah denemesi yapıldığı geçen kayıtlar arasındadır. Ayrıca bu ülkeler aralarındaki rekabet gereği az gelişmiş ülkelere de silah satışı yapmakta ve hatta kendi ürettiği silahların yine kendi ülkelerine çevrileceğini umursamamaktadır.

Savaşa son vermenin tek yolu kaynağını kurutmaktır

Emperyalistler bir yandan insanlığın sonunu getirecek olan bombaların buluşlarını sürdürürken, bir yandan da barış severliği yapmaya devam ediyorlar.

Ne barış toplantıları, ne danışıklı silah imhaları, ne de barış elçileri barbarlık düzeninin devamını sürdürebilmesi için tek dayanağı olan kirli savaşları engelleyemeyecektir.

Savaş onlar için daha fazla emekçiyi sömürebilmek ve himaye altına almanın tek yoludur. Onların barış çığırtkanlığının arkasında bu düzeni sürdürmek vardır. Fakat bizler biliyoruz ki, bu düzen varken kalıcı barış kurulamaz, savaşların önüne geçilemez. Savaşın kaynağı olan düzen, örgütlü sınıf karşısında tüm silahlarına rağmen güçsüzdür.

Savaşsız, bombasız, sömürüsüz bir dünya ancak proletaryanın öncülüğünde emperyalizme karşı verilecek olan sınıf savaşımının kaçınılmaz kazanımıyla gelecektir.

Gerçek barış ise, insanlık suçu işleyen bu haydutları silahlarıyla birlikte bir daha dirilmemek üzere yok etmekle ve insanlığın kurtuluşu olan sosyalizmi inşa etmekle mümkündür.

Kahrolsun emperyalist saldırganlık!
Tek yol prolater devrim,
kurtuluş sosyalizm!

Kız çocuğu

Kapıları çalan benim
kapıları birer birer
Gözünüze görünemem
göze görünmez ölüler

Hiroşima'da öleli
oluyor bir on yıl kadar
Yedi yaşında bir kızım
büyümez ölü çocuklar

Saçlarım tutuştu önce
gözlerim yandı kavruldu
Bir avuç kül oluverdim
külüm havaya savruldu

Çalıyorum kapınızı
teyze amca bir imza ver
Çocuklar öldürülmesin
şeker de yiyebilsinler

Nazım Hikmet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiroşima, Nagazaki, Vietnam, Somali, Ruanda, Irak, Filistin, Kürdistan, Balkanlar...

Unutmadık!

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org